

▶ THE BESTSELLER OF FRANCE ◀

Đó đã từng yêu

ANNA GAVALDA

nhà nam

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

Romance Book

BỐ ĐÃ TỪNG YÊU – Anna Gavalda

48th Project | 2012.04.11

Copyright © 2012 by Romance Book | Minh Kav

All rights reserved

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Khi Adrien bỏ đi, Chloé và hai cô con gái bị sốc thật sự. Bố của Adrien đã cố gắng hết sức để an ủi người vợ trẻ của con trai. Theo cách riêng của ông: thay vì đổ trách nhiệm hay lên án con trai, ông hình như còn muốn dành cho anh một sự ngưỡng mộ nào đó. Hẳn nhiên hành động bỏ nhà ra đi của anh thật ích kỷ, nhưng nó lại thể hiện lòng dũng cảm. Ông không có khả năng làm như vậy. Trong suốt cuộc tâm sự đầy cảm động với con dâu, ông đã kể cho cô nghe câu chuyện tình ngày xưa của mình, chỉ vì mong muốn hèn nhất là bảo vệ cuộc sống cá nhân, ông đã làm hỏng mọi chuyện ra sao.

“**Bố đã từng yêu** là một tiểu thuyết sinh động và buồn, một chuyện tình đau đớn được kể với đúng với tinh tế cần có để làm tan vỡ trái tim bạn ngay trong buổi tối hôm nay, ngay khi bạn lên giường chuẩn bị ngủ, và bạn hiểu rằng **Gavaldà** nói với bạn về chính bạn, về những thất bại, những dối trá, nhưng hèn nhất và những lần bỏ cuộc của bạn”

– Frédéric Beigbeder,

Tác giả của 99 frencs, L'amour dure trois ans.

“**Gavalada** không hề thay đổi, hơn thế, cây bút này ngày càng tinh tế. Bộ đã từng yêu là một cuốn tiểu thuyết kỳ diệu. Ngôn từ đơn giản, chuẩn xác như những nốt nhạc được sử dụng để diễn đạt những điều sâu sắc và phức tạp. Một bản sonata bên lò sưởi. Một giọt lệ trào lăn và long lanh trên gò má người thiếu phụ trẻ. Hai bé gái say ngủ trong giá lạnh. Và một người đàn ông suy sụp trong cái tĩnh lặng của đêm không trăng. Cuộc sống”

– *Jérôme Garcin, La Provence.*

“Với vẻ đôn đàu và sáng suốt đầy lôi cuốn, **Anna Gavalda** đã kể rằng người ta có thể ra đi vì dũng cảm và ở lại vì hèn nhát. Bằng những lời thì thầm mang phong cách rất riêng, nữ tiểu thuyết gia cho thấy chủ nghĩa anh hùng trong cuộc sống thường nhật, với một vẻ chẳng có gì nhưng lại thâm tóm được tất cả. **Gavalda** có cái tài ấy”

– *Marie-Laure Delorme, LeJournal du Dimanche.*

Anna Gavalda sinh ngày 9.12.1970 tại Boulogne - Billancourt. Cô đã theo học và nhận bằng cử nhân căn chương tại Đại học Sorbonne. Hiện nay cô đang làm ở tạp chí Elle. Anna Gavalda là một trong số những tác giả được đọc nhiều nhất ở Pháp và Châu Âu.

Những tác phẩm của Anna Gavalda do Nhã Nam xuất bản:

- *Giá đây đó có người đợi tôi*
- *Bố đã từng yêu*
- *35 kilô hy vọng*

- Chỉ cần có nhau
- La Consolante (tạm dịch: Ván an ủi)

ANNA GAVALDA

BỐ ĐÃ TỪNG YÊU

NGUYỄN THỊ ÁNH HỒNG dịch

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

Dành tặng Constance

- Ông nói cái gì cơ?

- Tôi nói rằng tôi sẽ đưa chúng đi. Chúng sẽ cảm thấy dễ chịu hơn khi rời khỏi đây một thời gian...

- Nhưng bao giờ? mẹ chồng tôi hỏi.

- Bây giờ.

- Ngay bây giờ á? Ông không nghĩ...

- Có, tôi có.

- Nhưng mà, cuối cùng thế này là thế nào? Đã gần mười một giờ rồi! Pierre, ông...

- Suzanne, tôi đang nói với con Chloé cơ mà, Chloé, nghe bố nói này. Bố muốn đưa các con rời xa nơi này. Con có muốn thế không?

- ...

- Con cho đây là một ý tưởng tồi tệ à?

- Con không biết.

- Đi lấy đồ đạc của con đi. Chúng ta sẽ đi khi con quay lại.

- Con không muốn về nhà con đâu.

- Vậy thì đừng đi đến đó. Mình sẽ xoay sở sau.

- Nhưng, bố không...

- Chloé, Chloé, nào con... Hãy tin ở bố.

Mẹ chồng tôi vẫn còn phản đối:

-Thôi nào! Hai người không định đánh thức lũ trẻ dậy bây giờ đây chứ! Ngôi nhà đó thậm chí không được sưởi ấm! Chẳng có gì ở đó cả! Chẳng có gì cho bọn trẻ. Chúng...

Ông đứng lên.

*

* *

Marion ngủ trên ghế xe ô tô, ngón tay cái đặt bên miệng. Lucie nằm

cuộn tròn bên cạnh.

Tôi nhìn bố chồng mình. Ông ngồi thẳng. Hai tay nắm chặt vô lăng. Ông không nói một lời từ khi chúng tôi đi khỏi nhà. Tôi thấy khuôn mặt nhìn nghiêng của ông khi xe chúng tôi đối diện với ánh đèn của một xe khác. Tôi tin rằng ông cũng đau khổ như tôi. Rằng ông mệt. Rằng ông thất vọng.

Ông cảm nhận thấy ánh mắt của tôi:

- Tại sao con không ngủ? Lẽ ra con phải ngủ con biết không, con phải hạ ghế ngồi của con xuống và ngủ đi. Đường còn dài...

- Con không thể ngủ được, tôi trả lời, con phải lo cho bố.

Ông mỉm cười. Chưa hẳn là một nụ cười.

- Không... bố chứ.

Và chúng tôi quay lại với những suy nghĩ của mình.

Và tôi ôm mặt khóc.

Chúng tôi đỗ xe trước một trạm xăng. Tôi nhận lúc ông vắng mặt để mở điện thoại di động ra xem.

Chẳng có lấy một tin nhắn.

Tất nhiên rồi.

Mình ngốc quá.

Mình ngốc quá...

Tôi bật radio, rồi tôi tắt đi.

Ông quay trở lại.

-Con muốn đi ra ngoài đó không? Con có muốn cái gì không?

Tôi gật đầu.

Tôi bấm nhầm nút, cốc của tôi được đổ đầy một thứ nước lợm giọng mà tôi phải quăng đi ngay lập tức.

Trong cửa hàng, tôi mua một gói tã giấy cho Lucie và một chiếc bàn chải đánh răng cho mình.

Ông không chịu nổ máy chừng nào tôi còn chưa ngã ghế xe ra sau.

*

* *

Tôi mở mắt khi ông tắt máy.

- Đừng có nhúc nhích. Hãy ở lại xe với hai con bé chừng nào trong này còn ấm. Bố sẽ đi bật lò sưởi điện trong phòng các con. Bố sẽ quay lại đón ba mẹ con.

Lại xem điện thoại.

Vào lúc bốn giờ sáng...

Mình ngốc quá.

Không tài nào ngủ lại được.

Cả ba mẹ con tôi nằm trên chiếc giường vốn dành cho bà của Adrien.

Cái giường kẽo kẹt kinh khủng. Đây cũng từng là giường của chúng tôi.

Chúng tôi từng làm tình trên đó mà phải cố gắng tránh cựa quậy ở mức tối đa.

Chỉ cần cử động một cánh tay hay một cẳng chân là cả nhà đều biết.

Tôi còn nhớ những lời ám chỉ của Christine khi chúng tôi xuống nhà vào buổi sáng đầu tiên. Phía trên bát của mình, mặt chúng tôi đỏ lựng, và chúng tôi tay nắm tay dưới bàn ăn.

Chúng tôi đã rút kinh nghiệm. Chúng tôi ôm nhau kín đáo nhất thế giới.

Tôi biết rằng anh sẽ trở lại chiếc giường này với một người phụ nữ khác, và với người đó cũng vậy, anh sẽ nhấc bổng chiếc đệm lớn này và ném nó xuống đất khi họ không thể chịu đựng được nữa.

Chính Marion đánh thức chúng tôi dậy. Nó vừa cho con búp bê của mình chạy chạy trên chiếc chăn lông vừa kể một câu chuyện về những chiếc

kẹo mút. Lucie chạm vào lông mi tôi: “Mắt mẹ dính hết vào nhau rồi.”

Ba mẹ con mặc quần áo dưới chăn vì trong phòng quá lạnh.

Chiếc giường kẽo kẹt khiến bọn trẻ cười.

Bố chồng tôi đã châm lửa trong bếp. Tôi thấy ông đang tìm củi khô dưới chái nhà cuối vườn.

Đây là lần đầu tiên tôi một mình bên ông.

Trước đây, tôi chưa bao giờ cảm thấy thoải mái khi có ông bên cạnh. Quá xa cách. Quá câm lặng. Và rồi còn vì tất cả những gì mà Adrien đã kể với tôi, sự khó khăn khi lớn lên dưới con mắt của ông, sự khó tính của ông, những cơn giận của ông, những khổ cực trong học hành.

Tương tự với Suzanne. Tôi chưa từng thấy một biểu hiện tình cảm nào giữa họ. “Pierre không phải là người thật cởi mở, nhưng mẹ biết tình cảm ông ấy dành cho mẹ,” một hôm bà đã nói với tôi như vậy khi chúng tôi nói về tình yêu trong lúc nhặt đồ.

Tôi gật đầu nhưng tôi không hiểu. Tôi không hiểu người đàn ông luôn kiệm lời và kìm nén cảm xúc này. Không bày tỏ gì vì sợ cảm thấy mình yếu mềm, tôi chưa bao giờ có thể hiểu được điều này. Ở gia đình tôi, mọi người ôm nhau và hôn nhau như họ hít thở không khí vậy.

Tôi còn nhớ một buổi tối náo nhiệt trong căn bếp này... Christine, chị chồng tôi than phiền về các giáo viên của con mình, nói rằng họ không có năng lực và thiên cận. Từ đó, cuộc nói chuyện chuyển sang nền giáo dục nói chung và sự giáo dục trong gia đình nói riêng. Và không khí đã thay đổi. Một cách ngấm ngấm. Căn bếp trở thành tòa án. Adrien và chị gái là công tố viên, và, trên bục dành cho bị cáo, là người bố của họ. Thật là những thời

khắc kinh khủng... Giá kể mà họ nói toạc hết ra, nhưng không. Những lời nói chua chát được kìm nén lại và họ đã tránh được trận đại khẩu chiến khi tự bằng lòng với việc ném ra vài lời châm chọc chết người.

Giống như mọi khi.

Dẫu vậy thì làm sao có thể khác đi được? Bố chồng tôi thường từ chối không xuống đấu trường. Ông lắng nghe những lời nhận xét gay gắt của các con mà không bao giờ đáp lại. “Những lời chỉ trích của các con đổ lên bố cũng như đổ lên lông vịt mà thôi,” ông luôn mỉm cười kết luận, trước khi chào tạm biệt.

Tuy nhiên lần này, cuộc đối thoại đã căng hơn.

Tôi vẫn hình dung được khuôn mặt co rúm lại của ông lúc đó, hai tay ông siết chặt bình nước như thể ông muốn bóp vỡ nó trước mắt chúng tôi.

Tôi tưởng tượng ra tất cả những lời mà ông không bao giờ thốt lên và tôi cố thử hiểu. Chính xác là ông cảm nhận được gì qua đó? Ông nghĩ gì khi ông một mình? Và ông như thế nào trong những lúc thân tình?

Không còn cách nào khác, Christine quay về phía tôi:

- Còn em, Chloé, em nói gì về tất cả những điều này?

Tôi cảm thấy mệt mỏi, tôi muốn buổi tối này kết thúc cho nhanh. Tôi đã ngán đến tận cổ những câu chuyện gia đình của họ rồi.

- Em... tôi nghĩ ngợi, em, em nghĩ rằng bố không sống giữa chúng ta, ý em là không thật sự sống với chúng ta, em nghĩ rằng bố như một người từ sao Hỏa lạc vào gia đình Dippel...

Những người khác nhún vai và quay đi. Nhưng ông thì không.

Ông buông tay khỏi bình nước và gương mặt dần ra mỉm cười với tôi.

Đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy ông mỉm cười kiểu như vậy. Có lẽ cũng là lần cuối cùng. Hình như là có một mối quan hệ đồng minh nhất định đã nảy sinh từ tối hôm đó... Một cái gì đó rất mong manh. Tôi đã cố gắng bảo vệ ông trong khả năng của mình, giờ thì người sao Hỏa lạ lùng có mái tóc muối tiêu của tôi đang đẩy chiếc xe cút kít chở đầy củi tiến về phía cửa bếp.

*

* *

- Ổn chứ? Con không lạnh à?
- Ổn cả, ổn cả, cảm ơn bố.
- Thế còn hai con bé?
- Chúng đang xem phim hoạt hình.
- Giờ này mà cũng có phim hoạt hình à?
- Trong kỳ nghỉ của học sinh, sáng nào cũng có ạ.
- À... tốt rồi. Con tìm thấy cà phê chưa?
- Rồi, rồi ạ, cảm ơn bố.
- Còn con, Chloé? Về chuyện kỳ nghỉ, con không phải...
- Gọi điện đến công ty ạ?
- Ừ, nhưng suy cho cùng, bố cũng chỉ đoán vậy thôi.
- Có, có chứ, con sẽ gọi, con...

Tôi lại bật khóc.

Bố chồng tôi nhìn xuống. Ông tháo bỏ đôi găng tay.

- Tha lỗi cho bố, bố cứ xen vào những chuyện không liên quan đến mình.

- Không, không, không phải vậy, chỉ là... Con cảm thấy mất phương hướng. Con hoàn toàn mất phương hướng... Con... bố nói đúng, con sẽ gọi

cho sếp của con.

- Sếp của con là ai vậy?

- Một cô bạn, đây là con nghĩ thế, để xem...

Tôi cột tóc bằng chiếc dây buộc tóc cũ của Lucie mà tôi vẫn mang trong túi.

- Con chỉ cần nói với cô ấy là con xin nghỉ vài ngày để chăm sóc cho ông bố chồng già quàu quạu của mình... ông gợi ý.

- Vâng... Con sẽ nói là quàu quạu và bị liệt. Nghe có vẻ nghiêm trọng hơn.

Ông mỉm cười thối thối trên tách cà phê của mình.

Laure không có ở đó. Tôi nói lúng búng đôi ba câu với người trợ lý đang cùng lúc có một cuộc gọi trên máy khác.

Cũng gọi cả về nhà. Ấn mã số để nghe tin nhắn trên máy trả lời tự động. Toàn những tin nhắn không quan trọng.

Mà tôi tưởng gì chứ?

Và một lần nữa, nước mắt lại trào ra. Bố chồng tôi vừa bước vào nhưng rồi quay ra ngay lập tức.

Tôi tự nhủ: “Nào, phải khóc một lần thật đã cho xong. Khóc cạn nước mắt, vắt hết nước, vắt kiệt cái tâm thân to buồn thảm này đi và rồi chuyển sang giai đoạn mới. Nghĩ đến những thứ khác. Đưa một chân ra phía trước và bắt đầu lại tất cả.”

Người ta cũng đã nói điều này với tôi đến cả trăm lần rồi. Nhưng hãy nghĩ đến những thứ khác. Cuộc sống vẫn tiếp diễn. Hãy nghĩ đến các con. Cô không có quyền buông xuôi. Hãy cứu bản thân mình.

Vâng, tôi biết, tôi biết rất rõ, nhưng hãy hiểu cho tôi: tôi không làm

được việc đó.

Trước hết, sống có nghĩa là gì chứ? Điều đó có nghĩa là gì?

Các con tôi, tôi có gì để tặng cho chúng chứ? Một bà mẹ khập khiễng ư? Một thế giới đảo lộn ư?

Tôi có thể thức dậy mỗi sáng, mặc quần áo, ăn uống, thay đồ cho con, cho con ăn, vũng vàng đến tận tối và ôm hôn cho chúng đi ngủ. Tôi có thể làm được điều đó. Ai cũng làm được. Nhưng hơn thế thì không.

Làm ơn.

Không hơn.

- Mẹ ơi!

- Oi, tôi vừa trả lời vừa lau nước mũi bằng cổ tay áo.

- Mẹ ơi!

- Mẹ ở đây, mẹ ở đây...

Lucie đứng trước mặt tôi, trong bộ đồ ngủ dưới chiếc áo choàng. Nó nắm tóc và xoay con búp bê Barbie.

- Mẹ biết ông đã nói gì không?

- Không?

- Ông bảo rằng mình sẽ đi ăn ở tiệm McDonald's.

- Mẹ không tin điều con nói đâu, tôi trả lời.

- Ấy vậy mà thật thế đấy ạ! Chính ông đã nói với chúng con như vậy.

- Khi nào?

- Vừa xong.

- Nhưng mẹ tưởng ông ghét ăn đồ McDo...

- Nan, ông không ghét đâu. Ông nói rằng mình sẽ đi mua đồ và sau đó, tất cả cùng đi ăn ở McDonald's, cả mẹ, cả Marion, cả con và cả ông nữa!

Con bé nắm tay tôi trong lúc chúng tôi bước lên cầu thang.

- Mẹ biết là con gần như chẳng có quần áo ở đây. Mình đã để quên hết ở Paris...

- Ừ phải, tôi công nhận, mình đã để quên hết.

- Thế mẹ biết ông đã nói gì không?

- Không.

- Ông nói với Marion và con rằng ông sẽ mua quần áo cho chúng con khi chúng ta đi mua sắm. Những bộ quần áo mà chúng con sẽ tự chọn lấy...

- Thật hả?

Tôi vừa thay đồ cho Marion vừa cù lên bụng nó.

Trong lúc đó, Lucie, ngồi bên mép giường, tiếp tục từ từ tiến đến cái đích mà nó muốn.

- Và ông nói là ông đồng ý...

- Đồng ý cái gì?

- Đồng ý mua cho con tất cả những gì con đã hỏi xin ông...

Chết thật.

- Thế con hỏi xin ông cái gì?

- Quần áo cho Barbie.

- Cho con Barbie của con á?

- Cho con Barbie của con và cho con. Những bộ quần áo chung cho cả hai chúng con.

- Ý con nói là những cái áo phong óng ánh trông phát kinh đấy á!?

- Vâng, và thậm chí tất cả những gì đi kèm: quần bò màu hồng, giày bát kết hồng có ghi chữ Barbie ở trên, đôi tất dính nơ nhỏ... Mẹ biết đấy... ở đó... Chiếc nơ nhỏ đằng sau...

Nó chỉ cho tôi thấy mắt cá chân của nó.

Tôi đặt Marion xuống.

- Tuyệt vờiiiiiiiii, tôi nói với con bé, tất cả trông sẽ tuyệt vờiiiiiiiiiiiiiiiii!!!

Miệng con bé méo xẹo.

- Dẫu sao thì tất cả những thứ đẹp đẽ, mẹ đều cho là xấu xí...

Tôi bật cười, hôn lên cái môi đang bĩu đáng yêu của nó.

Con bé vừa mặc váy vừa mơ mộng.

- Con sẽ xinh đẹp, mẹ nhỉ?

- Con vẫn xinh đấy chứ, nhóc con của mẹ, con giờ đã xinh lắm lắm rồi.

- Vâng, nhưng mà như thế, còn xinh hơn nữa...

- Con tin có thể như vậy được sao?

Nó suy nghĩ.

- Vâng, con tin...

- Nào, quay người cho mẹ xem nào.

Những đứa con gái, thật là một tạo vật tuyệt mỹ, tôi thầm nghĩ trong lúc chải đầu cho con bé, một tạo vật tuyệt mỹ...

Trong lúc chúng tôi đang xếp hàng ở quầy thanh toán, bố chồng tôi đã thú thực với tôi là từ hơn mười năm nay, ông không hề đặt chân đến siêu thị.

Tôi nghĩ đến Suzanne.

Luôn luôn một mình sau chiếc xe đẩy.

Luôn luôn một mình khắp nơi.

Sau khi ăn, hai con bé chơi đùa trong một nhà bóng đầy những quả

bóng nhiều màu sắc. Một thanh niên đã yêu cầu chúng tháo giày ra và tôi phải ôm những chiếc giày bát kết kinh khủng “*Bạn là cô bé Barbie!*” của Lucie trong lòng.

Tệ nhất là cái dạng đế liền gót trong suốt này...

- Làm sao mà hai ông cháu lại có thể mua mấy cái thứ kinh khủng đến như vậy?

- Con bé vô cùng thích chúng... Bố cố gắng không lặp lại những sai lầm cũ với thế hệ mới... Con thấy đấy, cũng giống như nơi này... Cách đây ba mươi năm, ngay cả nếu như có thể làm điều đó, bố cũng sẽ chẳng bao giờ đến đây với Christine và Adrien. Không bao giờ! Và vì sao, bố tự hỏi mình hôm nay, vì sao lại tức đọa cái thú vui kiểu này của chúng chứ? Cuối cùng thì bố có mất mát gì đâu? Mười lăm phút ư? Mười lăm phút vô vị có là gì so với khuôn mặt sáng ngời của bọn trẻ chứ?

- Bố đã làm mọi thứ ngược lại, ông lắc đầu nói thêm, và ngay cả cái sandwich tệ hại này, bố cũng cầm ngược nó, đúng không?

Trên quần ông dính đầy nước xốt mayonnaise.

- Chloé?

- Dạ.

- Bố muốn con ăn... Xin lỗi vì bố nói với con giống như Suzanne nhưng con chưa ăn gì từ hôm qua đến giờ...

- Con không ăn nổi.

Ông lại tiếp tục.

- Dù sao thì làm sao mà con có thể muốn ăn cái thứ tồi tệ như thế này được cơ chứ? Ai có thể ăn được thứ này chứ? Hà? Nói bố coi. Ai? Chẳng ai hết!

Tôi cố gắng mỉm cười.

- Được rồi, bố cho phép con tiếp tục nhịn ăn bây giờ, nhưng tối nay thì chấm dứt! Tối nay, chính bố sẽ nấu ăn và con sẽ buộc phải ăn hết lòng, hiểu không?

- Hiểu rồi ạ.

- Thế còn cái này? Ăn thế nào đây, cái món cho phi hành gia này?

Ông chỉ cho tôi một loại như xa lát được đựng trong bình lắc cocktail bằng nhựa.

*

* *

Chúng tôi ở ngoài vườn trong suốt thời gian còn lại của buổi chiều. Hai con bé nhảy nhót xung quanh ông chúng trong khi ông đang chú tâm vá víu lại chiếc xích đu cũ kỹ. Tôi ngồi trên bậc thềm, ngắm chúng từ xa. Trời lạnh, đẹp. Mặt trời chiếu lấp lánh qua tóc chúng và tôi thấy chúng thật xinh xắn.

Tôi nghĩ đến Adrien. Anh ấy đang làm gì nhỉ?

Vào chính giây phút này, anh ấy đang ở đâu?

Với ai?

Và cuộc sống của chúng tôi, nó sẽ giống cái gì đây?

Mỗi suy nghĩ lại làm tôi xuống tinh thần thêm một chút. Tôi quá mệt mỏi. Tôi nhắm mắt lại. Tôi mơ thấy anh đến. Có tiếng động cơ trong sân, anh ngồi xuống cạnh tôi, anh hôn tôi và đặt ngón tay lên miệng tôi để tạo bất ngờ cho bọn trẻ. Tôi vẫn còn cảm thấy sự dịu dàng của anh nơi cổ mình, giọng nói của anh, hơi ấm của anh, mùi da anh, tất cả đều ở đây.

Tất cả đều ở đây...

Chỉ cần nghĩ đến thôi.

Sau bao nhiêu lâu thì người ta có thể quên được mùi hương của người đã yêu mình? Và khi nào thì đến lượt mình, người ta sẽ hết yêu?

Ước gì người ta chia cho tôi chiếc đồng hồ cát.

Lần cuối cùng chúng tôi ôm nhau, tôi là người hôn anh. Ở trong thang máy trên phố Flandre.

Anh để yên.

Vì sao? Vì sao anh lại để yên cho một người phụ nữ mà anh không còn yêu hôn anh? Vì sao cho tôi miệng anh? Và cánh tay anh?

Điều này thật vô nghĩa.

Chiếc xích đu đã được sửa xong. Pierre liếc nhìn tôi. Tôi quay đầu sang hướng khác. Tôi không muốn gặp ánh mắt ông. Tôi lạnh, nước mũi chảy đầy môi và tôi phải đi làm cho nhà tắm nóng lên cái đã.

- Con có thể giúp gì được cho bố không?

Ông đã thắt một chiếc khăn lau quanh hông.

- Lucie và Marion ngủ rồi à?

- Vâng.

- Chúng nó sẽ không bị lạnh đấy chứ?

- Không, không, chúng rất ổn. Tốt hơn là bố nói xem con có thể làm được gì...

- Con có thể khóc làm sao cho bố không buồn lòng một lần xem... Có thể việc nhìn thấy con khóc vô cớ sẽ làm bố dễ chịu. Này, cắt cho bố cái này, ông nói thêm khi chia cho tôi ba củ hành tây.

- Bố thấy con khóc quá nhiều à?

- Ừ.

Im lặng.

Tôi lấy cái thớt gỗ nằm gần bồn rửa và ngồi xuống đối diện ông.

Gương mặt ông lại căng thẳng. Chỉ nghe thấy tiếng ngọn lửa reo tí tách.

- Ý bố không phải như thế...

- Sao ạ?

- Ý bố không phải như thế, bố không nghĩ là con khóc quá nhiều, bố chỉ thấy bức xúc. Trông con thật xinh xắn khi con cười...

- Con có muốn uống chút gì không?

Tôi gật đầu.

- Mình sẽ để nó nóng lên một chút, nếu không thì sẽ thật đáng tiếc...

Con có muốn một ly Bushmills trong lúc chờ đợi không?

- Không, cảm ơn bố.

- Sao thế?

- Con không thích rượu whisky.

- Khô thân! Nó chẳng liên quan gì đâu. Ném cái này cho bố...

Tôi đưa chiếc ly lên môi và thấy nó thật ghê người. Tôi đã không ăn gì từ nhiều ngày nay, tôi bị say. Con dao tôi cầm trượt trên lớp vỏ củ hành tây và gáy của tôi bay bổng. Tôi suýt cứa đứt một ngón tay mình. Tôi cảm thấy thật dễ chịu.

- Nó ngon đấy chứ? Patrick Friendall tặng nó cho bố nhân dịp bố sáu mươi tuổi. Con có nhớ Patrick Friendall không?

- Ừm... không.

- Có mà, có mà, bố tin là con đã gặp ông ấy tại đây, con không nhớ à?

Cái gã to vật với cánh tay khổng lồ...

- Cái ông đã tung Lucie lên không đến mức mà con bé suýt phát nôn ấy ạ?

- Chính xác, ông Pierre vừa trả lời vừa rót tiếp cho tôi một ly.

- Vâng, con nhớ rồi...

- Bố rất quý ông ấy, bố thường hay nghĩ về ông ấy... Thật là lạ, bố coi ông ấy là một trong những người bạn thân nhất của mình trong khi bố chỉ biết sơ về ông ấy...

- Bố có bạn thân?

- Tại sao con lại hỏi bố vậy?

- Con hỏi thế thôi ạ. Đúng ra... Con chẳng biết gì hết. Chỉ là con chưa từng nghe bố nói về họ.

Bố chồng tôi chăm chú thái những lát cà rốt. Bao giờ cũng vậy, thật thú vị khi nhìn một người đàn ông lần đầu tiên trong đời làm bếp. Cái cách theo sát từng dấu chấm phẩy trong công thức nấu ăn này giống như thể đầu bếp trứ danh Ginette Mathiot là một nữ thần rất nhạy cảm.

- Ở đây ghi là “thái cà rốt thành những khoanh cỡ trung bình”, con nghĩ thế này đã được chưa?

- Hoàn hảo!

Tôi cười. Không có gáy đỡ, cái đầu tôi lắc lư trên hai vai.

- Cảm ơn... Bố đang nói đến đâu nhỉ? À ừ, các bạn của bố... Thật ra, bố đã có ba người bạn... Patrick, người mà bố quen trong một chuyến du lịch ở Roma. Một kẻ sùng đạo trong giáo xứ của bố... Đó là chuyến du lịch đầu tiên của bố mà không có cha mẹ đi cùng... Lúc đó bố mười lăm tuổi. Bố chẳng hiểu những điều mà gã người Ailen to gấp hai lần bố lúng búng nói

nhưng bố và ông ấy đã gắn bó với nhau ngay lập tức. Ông ấy đã được những con chiên ngoan đạo nhất thế giới nuôi dạy, còn bố thì vừa mới thoát ra khỏi sự kìm kẹp của gia đình... Hai con chó được thả rông trong Thành phố vĩnh hằng... Ôi cái chuyên hành hương ấy!...

Ông vẫn còn xúc động khi nói về chuyện đó.

Ông đảo qua đảo lại những lát hành tây và cà rốt trong nồi cùng với thịt ba chỉ hun khói, mùi rất thơm.

- Và tiếp theo là Jean Théron mà con đã biết và anh trai của bố, Paul, người con chưa từng gặp mặt bởi vì ông ấy đã mất năm 56...

- Bố coi anh trai mình như một người bạn thân à?

- Ông ấy còn hơn cả thế... Con, Chloé, theo như những gì bố biết về con, thì có lẽ con sẽ yêu mến ông ấy. Đó là một người tinh tế, hài hước, quan tâm đến mọi người xung quanh, luôn luôn vui vẻ. Ông ấy biết vẽ... Ngày mai, bố sẽ cho con xem những bức tranh của ông ấy, chúng ở tất trong phòng làm việc của bố. Ông ấy biết tiếng hót của tất cả các loài chim. Ông ấy hay trêu chọc nhưng không bao giờ làm tổn thương bất kỳ ai. Đó là một người có duyên. Rất có duyên. Và lại, ai cũng yêu mến ông ấy...

- Vì sao ông ấy chết?

Bố tôi quay người lại.

- Ông ấy sang Đông Dương tham chiến. Ông ấy trở về trong tình trạng bệnh tật và gần như điên. Ông ấy chết vì bệnh lao phổi ngày 14 tháng Bảy năm 1956.

- ...

- Không cần nói thì con cũng hiểu, sau đó, cha mẹ bố đã không xem

một cuộc diễu hành nào nữa trong đời. Những vũ hội và pháo hoa, với họ đã chấm dứt.

Ông bỏ thêm thịt vào nồi và đảo liên tục cho nó sém vàng đều.

- Điều tệ hại nhất, con biết không, đó là ông ấy đã tình nguyện tham gia chiến đấu... Vào thời kỳ đó, ông ấy còn đang đi học. Ông ấy rất xuất sắc. Ông muốn làm việc cho Sở Lâm nghiệp Quốc gia. Ông yêu cây cối và chim chóc. Lẽ ra ông ấy không nên đến đó. Chẳng có lý do gì để ông ấy đến đó cả. Chẳng có lý do nào hết. Đó là một người dịu dàng, ưa hòa bình, hay trích dẫn lời của nhà văn Giono và...

- Thế thì tại vì sao?

- Tại một cô gái. Một sự thất tình ngu ngốc. Thật vớ vẩn, vả lại thậm chí đây cũng không phải là một cô gái, mà là một con bé. Một câu chuyện phi lý. Ngay lúc này khi bố đang nói với con và mỗi khi bố nghĩ đến điều này, bố đều thấy tuyệt vọng vì sự hão huyền trong cuộc sống của chúng ta. Một chàng trai tốt ra chiến trường chỉ vì một con nhỏ hay dối hờn, thật lố bịch. Cái này có trong những cuốn tiểu thuyết bán ở nhà ga. Những câu chuyện tương tự chỉ phù hợp cho những vở bi kịch.

- Thế cô ta không yêu ông ấy à?

- Không. Nhưng Paul thì phát điên lên vì cô ta. Ông ấy mê cô ta. Ông ấy quen cô ta từ khi cô này mười hai tuổi, viết cho cô ta những bức thư mà chắc cô ta còn thậm chí không hiểu được. Ông ấy ra chiến trường để làm ra vẻ mình bạo dạn lắm. Để cho cô ta thấy ông ấy là một người đàn ông thế nào! Ngay hôm trước ngày lên đường, cái gã ngốc ấy còn khoác lác: “Khi nào cô ấy hỏi xin địa chỉ của con, mọi người đừng đưa cô ấy ngay, con muốn mình là người viết thư cho cô ấy trước...” Và ba tháng sau, cô ta đính hôn với cậu con trai của người bán thịt trên đường Passy.

Ông đã rắc đến cả chục loại gia vị khác nhau, tất cả những gì mà ông có thể tìm thấy trong tủ bếp.

Tôi không biết bà Ginette có thể nghĩ gì về điều này...

- Một thằng con trai to xác không có gì đáng để chú ý, suốt cả ngày chỉ biết lọc thịt trong gian phòng phía sau cửa hàng của ông bố. Con tưởng tượng xem, thật là một cú sốc với chúng ta. Cô ta đã khước từ Paul nhà mình vì gã thanh niên thộn này. Còn ông ấy thì ở đó, bên kia trái đất, có thể đang nghĩ về cô ta, sáng tác cho cô ta những vần thơ, cái gã ngốc ấy, và cô ta, cô ta chỉ nghĩ đến những buổi đi chơi tối thứ Bảy với cái tay đàn độn nhưng lại có quyền mượn xe hơi của ông bố đó. Một chiếc Frégate màu xanh da trời, bố còn nhớ... Dĩ nhiên, cô ta hoàn toàn có quyền không yêu ông ấy, dĩ nhiên, nhưng mà Paul lại quá cuồng nhiệt, ông ấy không thể làm gì mà không quyết liệt, không... không sôi nổi cả. Thật phí công vô ích...

- Và sau đó?

- Sau đó, chẳng có gì cả. Paul trở về và mẹ của bố đã đổi sang mua thịt ở hàng khác. Ông ấy đa phần ở trong nhà và gần như không ra ngoài nữa. Ông ấy vẽ, đọc sách, than phiền là không ngủ được. Ông ấy đau nhiều, ho không ngừng và rồi qua đời. Vào năm hai mươi một tuổi.

- Bố không bao giờ nói về chuyện này...

- Không.

- Vì sao?

- Bố thường thích nói với những người quen biết ông ấy, như thế đơn giản hơn...

Tôi kéo ghế đứng lên.

- Con sẽ dọn bàn ăn. Bố muốn ăn tối ở đâu?

- Ở đây, trong bếp, rất tốt.

Ông tắt bóng đèn lớn và chúng tôi ngồi đối diện nhau.

- Ngon tuyệt.

- Con nghĩ thế thật chứ? Bố thấy có vẻ như là đun hơi kỹ, đúng không?

- Không, không, con bảo đảm đấy, như vậy là tuyệt vời rồi.

- Con quá tốt.

- Chính rượu vang của bố tốt thì đúng hơn. Nói cho con nghe về Roma đi...

- Về thành phố á?

- Không, về chuyến hành hương đó... Khi bố mười lăm tuổi thì bố như thế nào?

- Ồ... Bố thế nào ấy hả? Bố là thằng con trai khờ khạo nhất trần đời.

Bố đã thử theo chân Frenndall. Bố thè lưỡi trêu chọc ông ta, nói với ông ta về Paris, về khu Moulin Rouge, khẳng định bất kỳ điều gì, nói dối một cách trơ trẽn. Ông ấy cười, đáp lại những lời mà bố cũng chẳng hiểu và đến lượt bố bật cười. Bố và ông ấy tiêu thời gian bằng việc đi nhặt những đồng xu ở đài phun nước và cười ngượng nghịu khi gặp một người khác giới đi qua.

Nghĩ lại thấy bọn bố đúng thật là bệnh hoạn... Giờ bố không còn nhớ được mục đích của chuyến hành hương đó. Chắc chắn là bắt nguồn từ một lý do tốt đẹp nào đó, mục đích cầu nguyện, như người ta nói... Bố cũng không biết nữa... Đó là cả một nguồn sinh khí lớn cho bố. Vài ngày đó đã thay đổi đời bố. Bố đã khám phá mùi vị của tự do. Như thế là... Bố rót thêm rượu cho con nhé?

- Con rất sẵn lòng.

- Cũng phải nhìn vào bối cảnh lúc đó nữa... Mọi người vừa mới làm ra

vẻ chiến thắng trong cuộc chiến tranh. Không khí rất căng thẳng. Bọn bố không thể nói đến ai, một người hàng xóm, một tiểu thương, cha mẹ của một người bạn học, mà không khiến cho cha của bố xếp loại ngay lập tức người đó: kẻ đi tố giác hay người bị tố cáo, kẻ hèn nhát hay người vô tích sự. Thật kinh khủng. Con không thể tưởng tượng nổi điều đó đâu, nhưng tin bố đi, điều này thật khủng khiếp đối với những đứa trẻ... Và lại, bọn bố cũng không nói chuyện với ông ấy nữa... hoặc là nói rất ít... Có lẽ là ở mức tối thiểu theo đạo làm con... Dẫu sao thì một hôm, bố cũng hỏi ông ấy: “Nếu trong mắt cha, nhân loại xấu xa như vậy thì sao cha lại đấu tranh cho nó?”

- Ông ấy đáp lại ra sao?

- Không gì cả... ngoài vẻ khinh miệt.

- Cám ơn, cám ơn bố, con uống thế là nhiều quá rồi!

- Lúc đó bố sống ở tầng hai của một tòa nhà màu xám xịt, ở sâu trong quận 16. Có điều đáng buồn... bố mẹ của bố thực ra không có điều kiện để sống ở đó nhưng con biết đấy, có cái địa chỉ ở đó là được cái tiếng. Quận 16! Cả gia đình bố chen chúc trong một căn hộ thảm hại nơi mà ánh nắng mặt trời không bao giờ rọi tới được và mẹ của bố cấm không cho mở cửa sổ vì ngay bên dưới có một bãi xe buýt. Bà sợ rằng những chiếc rèm cửa sẽ... bị chuyển thành màu đen... ôi, ôi, cái món rượu vang tốt bụng này đã khiến cho bố chia động từ ở thời quá khứ chưa hoàn thành của thức giả định cơ đấy, ngạc nhiên chưa! Khi đó, bố buồn chán kinh khủng. Bố còn quá trẻ để thu hút sự quan tâm của cha, còn mẹ thì lại ưa bay nhảy.

Bà ấy rất hay đi chơi. “Thời gian để dành cho giáo xứ”, bà thường ngược mắt lên nhìn trời nói. Bà thường phản ứng thái quá, tức tối vì sự ngu dốt của một số phụ nữ sùng đạo nào đó mà bà tự dựng lên, bà rút găng tay, ném lên chiếc bàn ở lối ra vào như người ta ném chiếc tạp dề, lượn quanh, huyền thuyên, nói dối, đôi khi làm rối tung lên. Mọi người để cho bà nói.

Paul gọi bà là nữ nghệ sĩ Sarah Bernhardt và bố của bố thì lại tiếp tục đọc tờ *Figaro* mà không bình luận câu nào khi bà rời khỏi phòng... Con ăn khoai tây nhé?

- Không ạ, cảm ơn bố.

- Bố học bán trú ở Janson-de-Sailly. Bố cũng buồn chán giống như cái tòa nhà bố ở. Bố đọc *Những trái tim dũng cảm* và những cuộc phiêu lưu của Flash Gordon. Bố chơi tennis với những cậu con trai nhà Mortellier thứ Năm hàng tuần. Bố... Bố là một đứa trẻ rất ngoan và vô vị. Bố mơ ước được vào thang máy và lên tầng thứ bảy để xem... Thế mà cũng gọi là phiêu lưu... Leo lên tầng thứ bảy! Đúng là một tên đàn, bố thề với con...

Bố chờ đợi Patrick Frendall.

Bố chờ Giáo Hoàng!

Ông đứng dậy khơi thêm lửa.

- Tóm lại... đây không phải là một cuộc cách mạng... Chỉ là một chuyến đi giải trí không hơn không kém. Bố đã luôn tin rằng mình sẽ... nói thế nào nhỉ... tháo dây cương cho mình một ngày nào đó. Nhưng không. Không bao giờ. Bố lại vẫn là đứa con rất ngoan và vô vị đó. Mà tại sao bố lại kể cho con tất cả những điều này nhỉ? Nhưng sao tự nhiên bố lại huyền thuyên thế nhỉ?

- Thì chính con đã hỏi bố mà...

- Rốt cuộc... Đó cũng không phải là lý do! Bố không làm con phát ngán với những hoài niệm của mình đây chứ?

- Không, không, trái lại, con rất thích...

*

* *

Sáng ngày hôm sau, tôi thấy trên bàn ăn mấy chữ ngắn gọn. “Đến văn phòng rồi trở lại”.

Đã có sẵn cà phê nóng và một thanh củi lớn đã được bỏ trong lò.

Tại sao ông không báo trước cho tôi chuyện ông đi nhỉ?

Thật là một người kỳ lạ... Giống như một con cá... Luôn né tránh và trôi tuột qua kẽ tay...

Tôi lấy cho mình một cốc cà phê lớn và đứng uống, vai dựa vào cửa sổ bếp. Tôi ngắm những con chim cổ đỏ đang quay cuồng xung quanh miếng mỡ lợn mà bọn trẻ để trên chiếc ghế dài hôm qua.

Mặt trời mới lên cao hơn một chút so với hàng rào.

Tôi đợi bọn trẻ thức dậy. Căn nhà quá yên ắng.

Tôi thêm một liều thuốc. Thật ngu ngốc, tôi đã bỏ thuốc từ nhiều năm rồi. Vâng, nhưng thế đấy, cuộc sống là vậy... Bạn chứng tỏ mình có một ý chí quyết tâm tuyệt vời và vào một sáng mùa đông, bạn quyết định đi bộ bốn cây số trong giá rét để mua một gói thuốc lá, hay là, bạn yêu một người đàn ông, cùng anh ta sinh ra hai đứa con và một sáng mùa đông, bạn được biết rằng anh ta ra đi bởi vì anh ta yêu một người con gái khác. Lại phải nói thêm rằng anh ta bối rối, rằng anh ta đã nhầm.

Như kiểu nói trên điện thoại: “Tha lỗi cho anh, đó là một sai lầm.”

Nhưng không sao, anh đừng bận tâm...

Bong bóng xà phòng.

Trời gió. Tôi ra ngoài cát những cục mỡ lợn.

Tôi xem vô tuyến với bọn trẻ. Thật ngán ngẩm. Những người hùng trong phim hoạt hình chúng xem có vẻ quá ngu ngơ và đông đảo. Lucie khó chịu, lắc đầu, đề nghị tôi im lặng. Tôi thì lại muốn nói chuyện với nó về Candy cơ.

Tôi, lúc còn bé, tôi nghiện xem phim về Candy.

Candy không bao giờ nói về tiền bạc. Chỉ nói về tình yêu. Và rồi tôi ngồi im. Xử sự giống như cô nàng Candy đó cũng vô ích thôi...

Gió thổi ngày càng mạnh. Tôi từ bỏ ý định đi vào làng.

Chúng tôi ở trên căn gác xép suốt cả buổi chiều. Bọn trẻ chơi trò hóa trang. Lucie phẩy phẩy chiếc quạt trước mặt em gái nó:

- Bà nóng quá phải không, bà công tước?

Bà công tước không thể động cựa. Bà đội quá nhiều mũ.

Chúng tôi mang một cái nôi cũ xuống. Lucie nói phải sơn lại nó.

- Màu hồng à? tôi hỏi nó.

- Sao mẹ đoán được thế?

- Mẹ rất giỏi mà.

Chuông điện thoại reo. Lucie trả lời máy.

Về cuối, tôi nghe thấy nó hỏi:

- Bố có muốn nói chuyện với mẹ bây giờ không?

Một lúc sau, nó cúp máy. Không quay lại với chúng tôi.

Tôi tiếp tục dọn chiếc nôi với Marion.

Tôi gặp lại Lucie khi xuống bếp. Nó ngồi cầm đặt lên bàn. Tôi ngồi xuống bên cạnh.

Hai mẹ con nhìn nhau.

- Liệu có một ngày nào đó, mẹ và bố sẽ vẫn còn yêu nhau không?

- Không.

- Mẹ chắc chứ?

- Ừ.

- Dù sao, con cũng đã biết trước điều đó rồi...

Nó đứng lên và nói thêm:

- Mẹ có biết con còn điều gì cũng muốn nói với mẹ không?

- Không. Cái gì vậy con?

- À là những con chim, chúng đã ăn hết sạch...

- Thật thế à? Con chắc chứ?

- Vâng, mẹ lại đây xem...

Nó đi vòng quanh bàn và nắm lấy tay tôi.

Chúng tôi đứng bên cửa sổ. Con bé tóc vàng ở cạnh tôi. Nó mặc chiếc áo cũ và một chiếc váy bị một găm nhám. Đôi giày "*Bạn là cô gái Barbie!*" của nó nằm gọn trong đôi giày cao cổ của cụ nó. Bàn tay người mẹ to lớn của tôi bọc hết bàn tay nó. Chúng tôi nhìn cây cối trong vườn oằn

xuống trong gió và có lẽ cùng có suy nghĩ như nhau...

Phòng tắm lạnh đến mức tôi không dám thò vai lên trên mặt nước. Lucie vừa gội đầu cho chúng tôi vừa sáng tác ra đủ các kiểu tóc mọc ngược trên đầu.

“Mẹ ơi, mẹ nhìn mẹ kìa! Mẹ có sừng ở trên đầu!”

Tôi đã biết trước rồi.

Điều này chẳng có gì là hay ho nhưng vẫn làm tôi bật cười.

- Tại sao mẹ cười?

- Bởi vì mẹ ngốc.

- Tại sao mẹ lại ngốc?

Chúng tôi vừa lau khô người vừa nhảy múa.

Áo ngủ, tất, giày, áo len, váy ngủ và lại áo len nữa.

Hai Bibendum^[1] của tôi đã xuống nhà ăn xúp.

Điện chột mắt trong lúc Babar đang chơi trò dùng cái thang máy của một cửa hàng lớn dưới ánh mắt tức tối của người gác cổng. Marion bắt đầu khóc.

- Đợi mẹ đã nào, mẹ sẽ bật lại điện.

- Hù! HUUUUUUU...!

- Thôi đi, cô bé Barbie, con làm em con khóc đấy.

- Mẹ đừng gọi con là cô bé Barbie!

- Thế thì con thôi đi.

Không phải tại bộ ngắt điện tự động, không phải tại cầu chì. Các cánh cửa sổ đóng sập lại, cửa ra vào thì kéo kẹt và toàn bộ ngôi nhà chìm trong bóng tối.

Hỡi các xơ Bronte, hãy cầu nguyện cho chúng con.

Tôi tự hỏi khi nào thì ông Pierre sẽ về.

Tôi mang đệm của bọn trẻ xuống bếp. Lò sưởi điện không hoạt động nên không thể để chúng ngủ ở trên đó. Hai đứa rất hứng khởi. Ba mẹ con đẩy chiếc bàn sang một bên và đặt chiếc giường tạm của chúng nó gần lò sưởi.

Tôi nằm xuống giữa hai con bé.

- Thế Barbar ơi? Chị không...

- Suyt, Marion, suyt! Nhìn phía trước đi kìa. Hãy nhìn ngọn lửa. Chính nó sẽ kể cho em nghe những câu chuyện...

- Vâng nhưng...

- Suyt...

Chúng ngủ thiếp đi ngay lập tức.

Tôi nằm nghe những tiếng động trong ngôi nhà. Mũi tôi cay sè và tôi dụi mắt để không khóc.

Cuộc đời tôi giống như chiếc giường này, tôi tiếp tục nghĩ. Mong manh. Không chắc chắn. Lơ lửng.

Tôi chờ đợi cái lúc ngôi nhà sẽ bị cuốn bay.

Tôi nghĩ rằng mình bị bỏ rơi.

Thật buồn cười khi thấy rằng từ ngữ không chỉ là từ ngữ. Cần phải cảm thấy rất sợ thì mới hiểu được thế nào là “mồ hôi lạnh” hoặc rất lo lắng mới thấy cụm từ “thắt ruột thắt gan” mô tả đầy đủ đến mức nào, đúng không?

“Bị bỏ rơi” cũng vậy. Thật là một cụm từ tuyệt vời. Ai đã nghĩ ra nó thế nhỉ?

Cởi bỏ dây buộc ra.

Dứt bỏ người vợ tốt.

Ra khơi, tung cánh chim hải âu và cập bến nơi phương khác.

Không, thật sự, không thể diễn đạt tốt hơn thế...

Tôi đang trở thành người tồi. Thêm vài tuần nữa thôi, tôi sẽ trở nên xấu xí tệ.

Bởi vì cái bẫy chính là ở việc tin rằng con tàu của mình đã được buộc chặt. Thế nên người ta mới ra những quyết định, đi vay nợ, ký cam kết và rồi còn chấp nhận đôi chút mạo hiểm nữa. Mua nhà, sinh con trong những căn phòng màu hồng và ôm nhau ngủ hàng đêm. Người ta bị choáng ngợp bởi cái... Mọi người gọi là gì nhỉ? Cái sự *đồng cảm* này. Vâng, người ta thường nói vậy, khi đang hạnh phúc. Hay khi ít hạnh phúc hơn...

Cái bẫy, chính là việc tin rằng mình có quyền được hạnh phúc.

Chúng ta thật ngốc nghếch làm sao. Khá ngây thơ để dễ dàng tin rằng mình đang làm chủ cuộc sống của mình.

Cuộc sống không diễn ra như chúng ta muốn, nhưng không sao. Không có gì là to tát cả...

Có lẽ tốt hơn cả là biết được điều đó sớm hơn.

“Sớm hơn” lúc nào?

Thì sớm hơn thôi.

Trước khi sơn các căn phòng thành màu hồng, chẳng hạn...

Ông Pierre nói đúng, tại sao lại để lộ điểm yếu của mình nhỉ?

Để nhận những cú đấm ư?

Bà tôi thường nói rằng chính bằng những món ăn ngon mà người ta giữ được các ông chồng tốt bụng ở nhà. Cháu còn lâu mới có khả năng đó, bà ơi, còn lâu lắm... Trước hết, tôi không biết nấu ăn và thêm nữa, tôi không bao giờ níu kéo ai cả.

Vậy thì, thành công rồi đấy, cháu gái ạ!

Tôi lấy cho mình một chút rượ cô nhắc để chúc mừng điều này.

Một giọt nước mắt và đi ngủ thôi.

Ngày hôm sau có vẻ quá dài với tôi.

Chúng tôi đi dạo một vòng. Chúng tôi mang bánh cho những chú ngựa ở trung tâm huấn luyện ngựa và ở lại đó một lúc lâu với chúng. Marion đã cưỡi một con ngựa lùn. Lucie thì không muốn.

Tôi có cảm tưởng đang mang một chiếc ba lô rất nặng trên lưng.

Buổi tối là một buổi diễn kịch. Tôi thật may mắn, tối nào nhà tôi cũng có biểu diễn kịch. Lần này, trong chương trình là vở: *Cô bé không mún ra đi*. Bọn trẻ đã rất cố gắng làm tôi vui.

Tôi ngủ không được ngon giấc.

Sáng ngày hôm sau, chả ngủ được nữa. Trời lạnh quá.

Hai con bé khóc nhè không ngớt.

Tôi đã cố làm chúng khuây khỏa bằng cách đóng vai người tiền sử.

-Hãy nhìn kỹ xem người tiền sử làm thế nào để chuẩn bị những bát Nesquick của họ... Họ để cái nồi sữa lên trên bếp, đúng rồi, chính xác là như vậy... Thế còn những lát bánh mì nướng của họ thì làm thế nào? Không có gì đơn giản hơn, đặt mẩu bánh lên trên một cái xiên nướng và hốp, đưa lên trên ngọn lửa... Chú ý! Không được để quá lâu, nghe chưa, nếu không sẽ thành than đấy. Ai muốn chơi trò những người tiền sử với mẹ nào?

Bọn trẻ không thèm để ý, chúng không đói. Cái mà chúng muốn, đó là

cái vô tuyến tệ hại của chúng.

Tôi bị bỏng. Marion bật khóc khi nghe tiếng tôi kêu còn Lucie thì làm đổ bát thức ăn của nó lên ghế nệm.

Tôi ngồi xuống, hai tay ôm lấy đầu.

Tôi mơ ước có thể vặn nó ra, đặt nó xuống đất trước mặt mình và sút một phát vào đấy để cho nó văng đi càng xa càng tốt.

Xa đến mức mà không bao giờ người ta còn tìm thấy lại nó được nữa.

Nhưng mà tôi thậm chí còn không biết sút thế nào.

Chắc hẳn tôi sẽ đá trượt sang bên cạnh, chắc chắn thế.

Đúng lúc đó ông Pierre về đến.

Ông lấy làm tiếc, giải thích rằng ông không thể gọi tôi sớm hơn bởi vì đường dây điện thoại đã bị đứt, rồi ông khua khua chiếc túi đựng bánh sừng bò nóng trước mũi bọn trẻ.

Chúng cười. Marion nắm lấy tay ông còn Lucie thì mời ông một ly cà phê tiền sử.

- Cà phê tiền sử á? Rất vui lòng, thưa Quý bà Xinh xắn!

Tôi nước mắt lưng tròng.

Ông đặt tay lên đầu gối tôi.

- Chloé... Ổn chứ con?

Tôi muốn nói với ông, không, chẳng ổn tí nào cả, nhưng tôi vui vì gặp lại ông đến nỗi tôi trả lời ngược lại.

- Nhà bà chủ tiệm bánh mì có điện, chúng tớ không phải là mất điện toàn khu vực. Bố sẽ đi xem kỹ hơn... Ê, các cô bé, hãy nhìn kia, trời đẹp tuyệt vời! Mặc quần áo đi, chúng ta sẽ đi hái nấm. Sau cơn mưa ngày hôm

qua, chúng ta sẽ tìm được nhiều lắm đấy!

“Các cô bé”, trong đó cũng có cả tôi... Chúng tôi vừa lên cầu thang vừa cười rúc rích.

Thật là thích khi được là một cô bé tám tuổi.

Chúng tôi đi bộ cho tới tận cái Cối Xay Gió của Quý sứ. Một ngôi nhà trong tình trạng tồi tệ nhưng lại là chỗ vui chơi của bọn trẻ con từ nhiều thế hệ.

Ông Pierre giải thích cho hai con bé về những lỗ thủng ở trên tường:

- Ở đây này, là do một cú húc bằng sừng của Quý sứ... còn đây, là dấu vết của những chiếc móng guốc của nó...

- Tại sao nó lại đá vào tường?

- À... đó là một câu chuyện dài... Đó là bởi vì hôm đó nó rất tức giận...

- Vì sao hôm đó nó lại tức giận ạ?

- Bởi vì tù nhân của nó đã trốn thoát?

- Tù nhân của nó là ai?

- Đó là cô con gái của bà chủ tiệm bánh mì.

- Con của bà Pécaut á?

- Không, tất nhiên là không phải con gái bà ấy!! Mà là cụ của bà ấy thì đúng hơn.

- Thế ạ?

Tôi chỉ cho hai con bé cách làm một bộ đồ chơi nấu ăn nhỏ bằng vỏ quả sồi. Chúng tôi đã tìm thấy một cái tổ chim rỗng, những hòn sỏi, những quả thông. Chúng tôi hái quả sồi và bẻ vài cành cây dẻ. Lucie lượm rêu cho

các con búp bê của nó còn Marion thì không rời khỏi vai ông.

Chúng tôi mang về được hai cây nấm. Cả hai đều có khả năng là nấm độc!

Trên đường trở về, chúng tôi nghe thấy tiếng hét của chim hét và giọng đây vè tò mò của một con bé hỏi:

- Nhưng mà tại sao Quý sứ nó lại bắt giữ bà của bà Pécaut ạ?

- Cháu không đoán ra à?

- Không ạ.

- Bởi vì nó rất tham ăn chứ sao nữa.

Con bé vụt gậy vào đám cây dương xỉ để xua quỷ dữ.

Còn tôi, tôi có thể đập gậy vào đâu đây?

*

* *

- Chloé?

- Dạ.

- Bố muốn nói với con... Bố hy vọng... Đúng hơn là bố muốn... Đúng thế, bố muốn... Bố muốn con trở lại căn nhà này bởi vì... Bố biết là con yêu nó nhiều lắm... Con đã làm biết bao điều ở đây... Trong những căn phòng này... Trong vườn... Trước khi con đến đây, làm gì đã có vườn đâu, đúng không? Hứa với bố là con sẽ trở lại. Dù là với hai con bé hay không...

Tôi quay về phía ông.

- Không, bố ạ. Bố biết rõ là không rồi.

- Thế con cây hoa hồng của con? Nó tên là gì ấy nhỉ? Cái cây hồng mà con trồng năm ngoái...

- Cặp đùi mỹ nữ.

- Đúng, đúng thế. Con rất quý nó...

- Không, con thích là thích cái tên của nó... Bố ạ, như thế với con cũng đủ khó khăn lắm rồi...

- Xin lỗi, xin lỗi con.

- Thế còn bố? Bố sẽ chăm sóc chúng chứ?

- Tất nhiên! Con nghĩ xem, cặp đùi mỹ nữ cơ mà... Làm thế nào khác được chứ?

Ông cố gắng gượng đôi chút.

Trên đường về, chúng tôi đã gặp ông già Marcel từ thị trấn quay về. Chiếc xe đạp của ông loạng choạng rất nguy hiểm. Chúng tôi chẳng thể biết điều kỳ diệu nào đã giúp cho ông ấy dừng được xe lại trước mặt chúng tôi mà không bị ngã. Ông đặt Lucie lên yên xe và đề nghị chúng tôi qua nhà nhậu bữa tối.

Bà Marcel hôn hai con bé từ đầu đến chân và cho chúng ngồi trước ti vi với một gói kẹo trong lòng. “Mẹ cháu có cả một cái ăng ten chảo cơ! Bà tưởng tượng được không? Một kênh toàn phim hoạt hình thôi.”

Chúa ơi.

Đi đến tận hang cùng ngõ hẻm, vượt qua những bụi cây, những hàng rào, những hố sâu, bịt mũi, đi qua sân nhà ông già Marcel để xem chương trình Télétoon và nhai kẹo dâu Tagada!

Đôi khi, cuộc sống thật tuyệt vời...

Nào là bão táp, bò điên, vấn đề chung châu Âu, săn bắt, người chết và người đang ngắc ngoải...

Một lúc, ông Pierre hỏi:

- Này, Marcel, ông có còn nhớ anh trai tôi không?

- Ai cơ? Paul á? Chắc chắn là tớ còn nhớ thằng nhóc ấy rồi... Hắn làm tớ phát điên lên với tiếng huýt sáo của hắn. Khi đi săn, hắn gạt tớ đủ kiêu!

Hắn làm cho tớ tin rằng có chim trong khi những con chim đó còn không có ở vùng này! Cậu đều thật! Rằng lũ chó đã bị điên điên! À đúng rồi, tớ còn nhớ! Đó là một thằng nhỏ tốt đấy... Hắn thường xuyên vào rừng với bố... Hắn muốn được cho xem hết, được giải thích hết mọi thứ... Ô là là... Hắn đặt không biết bao nhiêu là câu hỏi! Hắn nói rằng hắn muốn theo học để làm việc trong rừng. Tớ nhớ, ông bố trả lời, nhưng con không cần phải học, cậu bé của ta ạ! Các ông thầy của con ở đó có thể dạy cho con được gì nhiều hơn ta? Hắn không trả lời, hắn bảo rằng làm thế là để được đi thăm tất cả các khu rừng trên thế giới, để xem đất nước, dạo chơi ở châu Phi và ở Nga nhưng rồi, sau đó, hắn sẽ quay trở lại đây và kể hết cho chúng tớ.

Ông Pierre vừa nghe vừa gật gật đầu, để cổ vũ cho ông già nói thêm và nói thêm nữa.

Bà Marcel đứng lên. Bà quay trở lại chìa cho chúng tôi một cuốn tập vẽ.

- Đây là những gì mà một hôm cậu bé Paul, mà tôi nói là cậu bé, nhưng hồi đó thì nó cũng không còn nhỏ đến thế, đã tặng tôi để cảm ơn tôi vì những chiếc bánh bột rán. Xem này, đây là con chó của tôi.

Theo từng trang bà lật, chúng tôi ngắm những bức phác họa một con chó phốc nhỏ, có vẻ cực kỳ được nuông chiều và ranh mãnh hơn bình thường.

- Nó tên là gì? tôi hỏi.

- Nó không có tên, nhưng chúng tôi luôn luôn nói “Nó đâu rồi?” bởi nó suốt ngày bỏ đi... Và lại, cũng chính vì như vậy mà nó chết... Ô... Chúng tôi yêu quý nó biết bao... Chúng tôi yêu nó biết bao... Quá, quá yêu... Bấy lâu nay, đây là lần đầu tiên tôi xem lại những bức họa này. Thường thì tôi tránh không sờ đến, nó làm tôi cùng một lúc thấy lại quá nhiều cái chết...

Những bức họa này thật tuyệt vời. “Nó đâu rồi?” là một con phốc màu

hạt dẻ với những sợi râu dài màu đen và cặp lông mày rậm.

- Nó đã ăn một phát súng... Đồ ngu ngốc, ai lại đi rượt đuổi những kẻ săn bắn trái phép...

Tôi đứng lên, cần phải ra về trước khi trời tối hẳn.

*

* *

- Anh trai bố chết vì mưa. Bởi vì họ đã để ông ấy đứng lâu quá dưới mưa, con có thể hình dung được không?

Tôi không trả lời tiếng nào, vì đang quá bận tâm nhìn xem giẫm chân chỗ nào để tránh bùn nhão.

Lũ trẻ lên giường mà không hề ăn tối. Ăn quá nhiều kẹo rồi.

Babar đã rời Quý bà Già cả. Nó nằm một mình khóc. Nó tự hỏi: “Khi nào mình sẽ gặp lại Babar bé nhỏ đây?”

Pierre cũng không vui. Ông ngồi lại rất lâu trong phòng làm việc của mình. Với lý do là để tìm lại những bức vẽ của anh trai mình. Tôi chuẩn bị bữa tối. Mì spaghetti với những miếng mề gà do bà Suzanne hầm.

Chúng tôi đã quyết định ra đi vào cuối buổi sáng ngày hôm sau. Do vậy, đây là lần cuối cùng tôi động tay động chân trong căn bếp này.

Tôi vẫn luôn rất yêu thích căn bếp này. Tôi vừa ném mì vào nước sôi vừa nguyên rủa cái thói ủy mị của mình. “Tôi vẫn luôn yêu thích căn bếp này...” Hế, mẹ già ơi, mẹ sẽ có những cái bếp khác thôi mà...

Tôi tàn nhẫn với bản thân trong khi nước mắt lại đầm đìa, thật ngu

xuân.

Ông đặt một bức tranh màu nước lên bàn. Một người phụ nữ, nhìn từ phía sau lưng, đang đọc sách.

Cô ngồi trên một chiếc ghế băng trong vườn. Đầu hơi nghiêng. Có lẽ cô không đọc, mà có lẽ là đang ngủ hay đang mơ mộng.

Có thể nhận ra căn nhà chúng tôi đang ở trong đó. Những bậc thềm, những cánh cửa tròn tròn và cây đậu nành trắng.

- Đó là mẹ của bố.

- Bà ấy tên là gì ạ?

- Alice.

- ...

- Bức tranh này là của con.

Tôi định phản đối, nhưng ông trợn mắt và đặt một ngón tay lên trước miệng mình. Pierre Dippel là một người đàn ông không thích người khác làm mình phật ý.

- Phải luôn luôn vâng lời bố, đúng không ạ?

Ông không nghe tôi nói.

- Có bao giờ, có ai đó đã dám trái lời bố chưa ạ? tôi nói thêm trong lúc đặt bức tranh của ông Paul lên bên trên lò sưởi.

- Không có ai cả. Suốt cả đời bố.

Tôi cố kìm mình không đáp trả lại.

Ông tì lên bàn đứng dậy.

- Ồ... Con muốn uống gì, Chloé?

- Cái gì làm cho vui vẻ lên ấy ạ.

Ông từ tầng hầm đi lên với hai chai rượu mà ông ôm trong lòng như ôm hai đứa trẻ sơ sinh.

- Rượu của Lâu đài Chasse-Spleen... Hãy thú nhận là nó rất hợp hoàn cảnh đi... Đúng thật là thứ chúng ta cần. Bố đã lấy hai chai, một cho con và một cho bố.

- Bố điên rồi! Đáng lẽ bố phải để dành cho một dịp lớn hơn...

- Một dịp lớn hơn là dịp nào cơ?

Ông kéo ghế của mình lại gần lò sưởi.

- Hơn là... con không biết nữa... Là con... Là chúng ta... Là tối nay.

Ông khép hai cánh tay lại quanh người để hâm nóng cái gia tài của mình.

- Nhưng, chúng ta ở đây chính là một dịp lớn, Chloé ạ. Chúng ta là dịp lớn nhất trên thế giới. Bố đã ở trong cái nhà này từ khi còn là một đứa trẻ, bố đã ăn hàng ngàn bữa ăn trong căn bếp này và hãy tin bố đi, bố biết đâu là một dịp lớn!

Ôi cái giọng điệu tự phụ này, thật đáng tiếc làm sao.

Ông quay lưng về phía tôi và ngồi im nhìn ngọn lửa.

- Chloé, bố không muốn con ra đi...

Tôi đổ đồng mì vào rổ và đặt cái khăn lên trên.

- Bố làm con bực rồi đấy. Bố nói lung tung. Bố chỉ nghĩ cho mình thôi. Cuối cùng thì cũng phải phát mệt với bố. “Bố không muốn con ra đi.” Nhưng vì sao bố lại nói với con một câu ngớ ngẩn đến thế cơ chứ? Con nhắc lại cho bố nhớ là không phải con là người bỏ ra đi... Bố có một cậu con trai, bố có nhớ không? Một cậu con trai đã trưởng thành. Rồi, chính anh ta mới là người đã bỏ ra đi. Chính anh ta! Bố không hay biết chuyện đó à? Ồ, thật tệ

quá. Chờ chút, con sẽ kể lại cho bố nghe, đó là một câu chuyện khá khôi hài. Rồi, đó là... Đó là khi nào nhỉ? Không quan trọng. Một ngày nọ, Adrien, cậu Adrien tuyệt vời đó đã gói ghém hành lý. Hãy đặt mình vào vị trí của con xem, con thật ngạc nhiên. À vâng, bởi vì con không nói với bố là chính con là vợ của cậu con trai này. Bố biết đấy, vợ, cái thứ tiện lợi mà người ta dẫn đi khắp nơi và luôn mỉm cười khi được người ta hôn ấy. Thế đấy, con thật ngạc nhiên, bố tưởng tượng xem... anh ta ở đó với những chiếc vali trước cửa thang máy căn hộ của chúng con, bắt đầu than thở đồng thời xem đồng hồ. Anh ta than vãn là bởi vì anh ta rất căng thẳng, ôi cậu bé đáng thương! Nào là thang máy, hành lý, mũ vợ và máy bay, thật điên đầu nhức óc! Phải rồi! Bởi vì anh ta không nên lỡ chuyến bay, nhân tình của anh ta ở trên đó mà! Bố biết đấy, người tình, người phụ nữ trẻ thiếu kiên nhẫn luôn làm cho ta hơi căng thẳng. Bố nghĩ xem, làm gì còn thời gian để mà cãi vã với vợ con... Vả lại, vợ chồng mà cãi nhau thì tâm thường quá... Trong gia đình Dippel, người ta chẳng dạy chúng ta thế hay sao, hả? Kêu gào, cãi cọ, tâm trạng thất thường, đều là dung tục, phải không ạ? Ồ vâng, dung tục. Trong nhà Dippel, thì phải khác chứ, phải là *never explain, never complain*^[2] ngay lập tức. Thế mới sang.

- Chloé, thôi ngay đi!

Tôi khóc.

- Nhưng bố có nghe thấy mình nói gì không? Bố có nhận thấy cái cách bố nói với con như thế nào không!? Nhưng, con không phải là một con chó, Pierre. Con không phải là con chó của bố đâu! Con đã để anh ta đi mà không móc mắt anh ta ra, con đã khẽ khàng đóng cửa lại, và bây giờ con ở đây, con ở đây trước mặt bố, trước mặt các con gái con. Con đảm nhận. Con đảm nhận, bố có hiểu không? Bố hiểu cái từ đó chứ? Có người nào đã từng nghe thấy những tiếng rên rỉ tuyệt vọng của con chưa, có ai không? Vậy thì bây

giờ đừng làm con phải cảm thấy thương hại bố vì những phật ý nhỏ nhoi của bố. Bố không muốn con ra đi... Ô Pierre... Con sẽ buộc phải trái ý bố thôi... Ô, con thật lầy làm tiếc... Con thật...

Ông chụp lấy cổ tay tôi và siết chúng với tất cả sức mạnh của mình. Ông giữ cho cánh tay tôi trở nên bất động.

- Buông con ra! Bố làm con đau! Trong cái nhà này, tất cả các người làm con đau! Pierre, buông con ra!

Ông chỉ mới rời lỏng tay đôi chút thôi thì đầu tôi đã gục trên vai ông.

- Tất cả các người đều làm con đau...

Tôi úp mặt lên cổ ông khóc mà quên rằng ông chắc phải cảm thấy khó chịu biết chừng nào, ông, người chẳng bao giờ chạm đến ai, tôi khóc mà đôi lúc vẫn nghĩ đến những sợi mì spaghetti, chúng sẽ trở nên không nuốt nổi nếu tôi không đi tách rời chúng ra. Ông nói “Nào, nào...” Ông nói “Bố xin lỗi con.” Ông còn nói “Bố cũng có nhiều điều đau khổ như con...” Ông không còn biết làm gì với tay mình nữa.

Cuối cùng, ông rời ra để đi dọn bàn ăn.

- Vì con, Chloé.

Tôi chạm cốc của mình vào cốc của ông.

- Vâng, vì con, tôi nhếch miệng mỉm cười nhắc lại.

- Con là một người con gái tuyệt vời.

- Vâng, tuyệt vời. Hơn nữa lại vững vàng, can đảm... Còn gì khác nữa không ạ?

- Hải hước.

- À vâng, con suýt quên, hải hước.

- Nhưng không công bằng.

- ...

- Con bắt công, không phải như thế sao?

- ...

- Con nghĩ rằng bố chỉ yêu mình bố thôi à?

- Vâng.

- Thế thì con không phải là bắt công mà là ngốc nghếch.

Tôi chia cho ông cốc của mình.

- Vâng, cái đó thì con biết rồi... Cho con thêm chút chất lỏng tuyệt diệu này đi.

- Con cho rằng bố là một lão già ngu ngốc à?

- Vâng.

Tôi gật đầu. Tôi không tệ mà là tôi đang đau khổ.

Ông thở dài.

- Tại sao con lại cho rằng bố là một lão già ngu ngốc?

- Bởi vì bố chẳng yêu mến ai cả. Bố không bao giờ buông lỏng mình. Bố không bao giờ ở đó. Không bao giờ ở giữa chúng con. Không bao giờ tham gia vào các cuộc tranh luận và những chuyện ngốc nghếch của chúng con, không bao giờ ở trong những bữa tiệc tầm phào của chúng con. Bởi vì bố không âu yếm, bởi vì bố luôn luôn im tiếng và vì sự câm lặng của bố gần giống với sự khinh khỉnh. Bởi vì...

- Thôi, thôi, thế đủ rồi, cảm ơn.

- Con xin lỗi, con trả lời câu hỏi của bố thôi. Bố hỏi con vì sao bố là một lão già ngu ngốc, con trả lời bố. Nói vậy nhưng con không thấy bố già đến thế đâu...

- Con thật quá là đáng mến...

- Không có gì.

Tôi nghe răng ra để cười với ông một cách dịu dàng.

- Nhưng nếu bố như là con nói, vậy thì vì sao bố lại đưa con đến đây?

Vì sao lại dành suốt khoảng thời gian qua cho các con và...

- Bởi vì, bố biết rất rõ mà...

- Bởi vì cái gì?

- Bởi vì cái tính đề cao danh dự của bố. Sự hào nhoáng của những gia đình nề nếp. Từ bảy năm nay con lẩn quẩn quanh chân bố, đây là lần đầu tiên bố quan tâm đến con... Con sẽ nói thẳng với bố điều con nghĩ... Con thấy bố chẳng phải là người nhân từ, chẳng phải là người tử tế. Con rất tinh táo. Con trai bố đã làm một điều dại dột và bố, bố chạy theo sau, bố dọn rửa, bố bung bít. Bố sẽ cố bít lại những vết nứt chùng nào bố có thể. Bởi vì bố không thích chúng, những vết nứt, phải thế không ạ, Pierre? Ồ không, bố không thích thế chút nào...

Con sẽ nói bố nghe, con cho rằng bố đưa con đến đây là để khỏi bị mất mặt thôi. Thằng nhỏ đã có hành động ngốc nghếch, thôi thì, ta cắn răng lại và ta thu xếp mọi chuyện mà không bàn ra tán vào gì cả. Trước kia, bố đến thấy một đồng xu cho những người nông dân khi chiếc xe hiệu G.T.I của cậu nhỏ phá phách chèn lên ruộng mạ của họ còn bây giờ thì bố đưa cô con dâu đi chơi. Con đang đợi đến lúc bố sẽ tỏ cái vẻ thật đau lòng để thông báo với con là con có thể trông cậy vào bố. Ý con là về mặt tài chính. Bố hơi bối rối, đúng không? Bồi thường một cô gái lớn như con phức tạp hơn là việc bồi thường một ruộng củ cải đường...

Ông đứng lên.

- Thế thì đúng rồi.... Đúng thế... Con thật ngốc nghếch. Phát hiện này mới kinh khủng làm sao...

Nào, đưa cho bố đĩa của con.

Ông đứng sau lưng tôi.

- Con làm bố tổn thương đến mức mà chính con cũng không thể tưởng tượng nổi. Thậm chí còn hơn thế nữa, con làm bố đau lòng. Nhưng, con yên tâm, bố không trách con, bố sẽ cho rằng tất cả những điều này đều là do con đang đau khổ...

Ông đặt một đĩa thức ăn nóng hôi trước mặt tôi.

- Tuy nhiên, có một điều, dù sao, bố cũng không thể để con nói tùy tiện được, một điều duy nhất...

- Điều gì ạ? tôi ngược mắt nhìn lên.

- Làm ơn đừng có nói đến củ cải đường. Bố đồ con tìm thấy một ruộng củ cải đường cho dù là nhỏ nhất trong vòng bán kính vài cây số xung quanh đây đây...

Ông tự mãn và tỏ vẻ ranh mãnh.

- Hừm, ngon thật... Bố sẽ tiếc rẻ một người đầu bếp như con đúng không?

- Về mặt nấu bếp thì không có một người như con quả là đáng tiếc, còn về các mặt khác thì không, cảm ơn... Con đã làm bố hết muốn ăn rồi...

- Không ạ?!

- Không.

- Thế mà con cứ sợ!

- Tuy nhiên, cần phải hơn thế nữa mới ngăn cản được bố ném thử món mì tuyệt hảo này...

Ông cắm chiếc đĩa của mình vào trong đĩa thức ăn và nhấc lên một đồng mì dính chặt vào nhau.

- Hừm, người ta gọi thế này là thế nào ấy nhỉ?... *Vừa chín tới...*

Tôi cười.

- Bố thích con cười.

Chúng tôi ngồi yên không nói chuyện một hồi lâu.

- Bố giận hả?

- Không, không giận, mà là không rõ thì đúng hơn....

- Con rất lấy làm tiếc.

- Con thấy đấy, bố có cảm tưởng rằng mình đang đứng trước một cái gì đó thật rối rắm. Một dạng nút thắt.... To tướng....

- Con muố..

- Im, im. Hãy để bố nói. Bố cần phải tháo gỡ mọi điều ngay bây giờ.

Việc này rất quan trọng. Bố không biết liệu con có thể hiểu được bố không nhưng con cần phải nghe bố nói. Bố cần phải rút một sợi dây, nhưng là sợi nào đây? Bố không biết. Bố không biết bắt đầu từ cái gì và từ đâu. Chúa ơi, sao phức tạp đến thế... Nếu bố rút nhầm sợi dây, hoặc nếu bố rút quá mạnh, cái nút thắt đó có nguy cơ sẽ bị thắt lại chặt hơn. Thắt lại mạnh hoặc dờ dẫm nổi sẽ chẳng còn làm gì được nữa và bố sẽ đau lòng chia tay với con. Vì con thấy không, Chloé, cuộc đời bố, cả cuộc đời bố giống như cái nắm tay siết chặt này. Bố ở đây, trước mặt con, trong căn bếp này. Bố đã 65 tuổi. Bố không giống cái gì hết. Bố là lão già ngu ngốc mà con đã quở trách lúc nãy. Bố đã không hiểu gì hết, bố chưa từng trèo lên tầng thứ bảy. Bố đã sợ cái bóng của chính mình và bây giờ thì bố ở đây, đứng trước ý nghĩ về cái chết của mình và... Không, bố xin con, đừng ngắt lời bố... Đừng làm điều đó lúc này. Hãy để bố mở cái nắm tay này ra. Một chút thôi.

Tôi rót thêm rượu cho cả hai.

- Bố sẽ bắt đầu bằng cái bắt công nhất, cái tàn nhẫn nhất... Có nghĩa là, con...

Ông thả lỏng người dựa vào lưng ghế.

- Lần đầu tiên bố gặp con, mặt con xanh lét. Bố nhớ, lúc đó bố bị ấn

tượng ngay. Bố vẫn còn nhớ rõ cảnh con trong khung cửa này... Adrien đỡ con và con chìa cho bố một bàn tay co rúm cả lại vì giá lạnh. Con không chào nổi bố, con không nói nổi, do vậy bố đã siết cánh tay con để bày tỏ sự chào đón và bố vẫn nhớ rõ những vết trắng của ngón tay bố còn hằn lại trên cổ tay con. Đáp lại Suzanne đang hốt hoảng, Adrien cười nói: “Con mang về cho bố mẹ một cô nàng Xi trum đây!” Sau đó, nó đã bế con lên lầu và ngâm con vào một bồn tắm nóng bỏng. Con ở lại trong đó bao nhiêu lâu? Bố không nhớ, bố chỉ nhớ là Adrien luôn nhắc đi nhắc lại với mẹ nó là “Bình tĩnh, mẹ, bình tĩnh! Ngay sau khi cô ấy chín, chúng ta sẽ ngồi vào bàn ăn thôi.” Bởi vì đúng là chúng tôi lúc đó đói thật, ít ra thì là bố, bố đói. Và con biết bố rồi đấy, con biết những lão già ngu ngốc họ thế nào khi họ đói... Bố đã ra lệnh ăn tối mà không chờ các con, khi con tới nơi, tóc vẫn ướt, nụ cười nhút nhát trong chiếc áo choàng cũ của Suzanne.

Lần này, má của con đỏ, đỏ, đỏ...

Trong bữa ăn, các con đã kể cho chúng ta nghe là các con đã gặp nhau trong khi xếp hàng vào cửa rạp phim để xem cuốn *Một ngày Chủ nhật ở miền quê* và rồi không còn chỗ trống và rằng Adrien, rất huênh hoang - đó là đặc trưng của gia đình - đã đề nghị con cùng trải qua một ngày Chủ nhật ở vùng quê, và ngồi lên ngay phía trước xe mô-tô của nó. Vì rằng chỉ có thể hoặc nhận lời hoặc từ chối ngay, và con đã nhận lời, nên con đã bị đông cứng lại như vậy khi rời Paris mà chỉ mặc mỗi áo phông dưới chiếc áo mưa. Adrien cứ nhìn con say đắm và chắc hẳn cũng khó cho nó khi mà con luôn luôn cúi đầu nhìn xuống. Mọi người thường nhìn thấy một chiếc má lúm đồng tiền hiện lên mỗi khi nó nói đến con, hình dung qua đó là con đang mỉm cười... Bố cũng nhớ là hôm đó con đi một đôi giày bát kết thật kỳ lạ....

- À, đúng rồi, đôi giày hiệu Converse màu vàng!

- Đúng, đúng thế. Vì thế, con có thể cứ chỉ trích đôi giày mà bố mua

cho con Lucie hôm trước... À, và lại, bố sẽ phải nói với nó... Cháu yêu, đừng nghe mẹ cháu, ngày trước khi ông gặp mẹ cháu lần đầu tiên, mẹ cháu đi một đôi giày bát kết màu vàng có những chiếc dây buộc màu đỏ đấy...

- Bố lại còn nhớ cả màu những chiếc dây giày cơ à?

- Bố nhớ hết, Chloé, tất cả, con nghe thấy bố nói không? Những chiếc dây buộc giày màu đỏ, cuốn sách mà con đọc ngày hôm sau đó dưới gốc cây sơ-ri trong lúc Adrien tháo phụ tùng chiếc xe của nó...

- Đó là cuốn gì ạ?

- *Thế giới theo cách nhìn của Garp*, đúng không?

- Chính xác.

- Bố nhớ là con đã đề nghị với Suzanne dọn cỏ ở chiếc cầu thang dẫn ra căn hầm rượu cũ. Bố nhớ những cái nhìn triu mến mà bà ấy dành cho con khi thấy con hết hơi hết sức trên đám cây ngấy. Có thể đọc được trong mắt bà ấy những chữ cái rục rủa của hai từ “Con dâu? Con dâu?” đang nhấp nháy. Bố đã đưa các con đi chợ Saint-Amand, con đã mua pho mát dê và sau đó chúng ta đã uống một ly Martini tại quảng trường. Lúc đó con đọc một bài báo, về Andy Warhol thì phải, trong khi bố và Adrien đang chơi trò đẩy bóng tính điểm...

- Thật kỳ lạ, bố làm thế nào mà nhớ được hết những điều đó vậy?

- Ồ... Bố chẳng có nhiều tài cán gì đâu... Chẳng qua đó là một trong số những lần hiếm hoi mà hai bố con đã cùng nhau làm một việc gì đó...

- Bố muốn nói, với Adrien á?

- Ừ....

- Vâng.

Tôi đứng dậy lấy pho mát.

- Không, không, đừng thay đĩa, không cần thiết đâu.

- Có chứ! Con biết rằng bố ghét ăn pho mát với chiếc đĩa ăn đã dùng rồi mà.

- Bố ghét thế, bố á? Ồ... phải rồi... Lại một cái thói của lão già ngu ngốc nữa, phải không?

- Ồ... vâng, con chắc vậy...

Ông nhăn mặt chìa đĩa cho tôi.

- Con mục danh đá.

Đôi lúm đồng tiền lộ ra.

- Tất nhiên, bố vẫn nhớ đám cưới của các con... Con vịn tay bố và trông con thật đẹp. Con bị trẹo mắt cá chân. Lúc chúng ta đang đi qua vãn cái quảng trường Saint-Amand đó, con nói nhỏ vào tai bố: “Có lẽ bố nên bắt cóc con, con sẽ ném cái đôi giày chết tiệt này qua cửa sổ xe và chúng ta sẽ đi ăn sò ở quán ăn của Yvette....” Cái ý thích bất thường này đã làm bố choáng. Bố nắm chặt đôi găng tay của mình. Này, con lấy thức ăn trước đi...

- Bố cứ lấy đi, bố lấy đi....

- Bố còn có thể nói gì thêm nữa với con nhỉ?... Bố nhớ một ngày, chúng ta hẹn gặp nhau ở tiệm cà phê bên dưới văn phòng của bố để bố lấy lại một chiếc muôi hay cái gì đó bố cũng không nhớ nữa mà Suzanne đã cho con mượn.... Chắc hẳn hôm đó, con thấy bố thật khó chịu, bố vội vã, lo âu.... Bố bỏ đi sớm thậm chí trước khi con uống xong tách trà. Bố hỏi han con về chuyện công việc của con mà rất có thể là chẳng hề nghe các câu trả lời, tóm lại là thế... Ấy thế mà, cùng tối hôm đó, tại bàn ăn, khi Suzanne hỏi bố cho có lệ “Có gì mới không?” bố đã trả lời bà ấy: “Chloé đang mang thai. - Nó nói với ông thế à? - Không. Vả lại, tôi không chắc là bản thân nó đã biết điều đó...” Suzanne đã nhún vai và đưa mắt nhìn lên trời nhưng bố đã có lý. Vài tuần sau đó, các con đã thông báo cho chúng ta tin mừng...

- Làm thế nào mà bố đã đoán được vậy?

- Bố không biết... Bố cảm thấy màu da con thay đổi, sự mệt mỏi của con là vì lý do khác...

- ...

- Bố có thể tiếp tục kể như vậy một hồi lâu nữa. Con thấy đây, con thật bất công. Con đã nói cái gì ấy nhỉ? Rằng trong suốt thời gian qua, suốt những năm qua, bố không bao giờ quan tâm đến con... Ô, Chloé, bố hy vọng là con cảm thấy xấu hổ.

Ông trợn mắt lên với tôi.

- Ngược lại, bố là người ích kỷ, điều đó con đúng. Bố nói với con rằng bố không muốn con ra đi, bởi vì bố không muốn con ra đi. Bố chỉ nghĩ đến mình. Với bố, con gần gũi hơn cả con gái. Con gái ruột của bố sẽ không bao giờ nói với bố rằng bố là một lão già ngu ngốc, nó bằng lòng với việc nghĩ rằng bố đơn giản là một lão ngu thế thôi!

Ông đứng dậy để với lấy lọ muối.

- Nhưng.... Con làm sao thế?

- Không sao. Con không sao hết.

- Có mà, con khóc.

- Không đâu, con không khóc. Bố nhìn xem, con có khóc đâu.

- Có mà, con có khóc! Con muốn một cốc nước không?

- Có ạ.

- Ô, Chloé... Bố không muốn con khóc. Điều đó làm bố buồn.

- Đây! Bố vẫn thế! Bố đúng là bất trị...

Tôi cố lên giọng bông lơn, nhưng nước mũi lại đang chảy ra ngoài, trông thật thảm hại.

Tôi cười. Tôi khóc. Loại rượu vang này không hề làm tôi vui vẻ lên.

- Lẽ ra bố không nên nói với con về tất cả những điều này...

- Có, có chứ ạ. Đó cũng là những kỷ niệm của con... Chỉ cần con làm

quen dần một chút. Con không biết liệu bố có nhận thấy rõ không, nhưng tình cảnh này rất mới với con.... Cách đây mười lăm ngày, con vẫn còn là một người mẹ trong một gia đình yên ấm tiện nghi. Trên tàu điện ngầm, con lật cuốn lịch của mình để tổ chức các bữa ăn tối và con vừa giũa móng tay vừa nghĩ về những kỳ nghỉ. Con tự nhủ: “Mình sẽ mang theo các con hay là chỉ hai đứa mình đi thôi nhỉ?” Tóm lại, bố thấy, những vấn đề khó nghĩ kiểu dạng như vậy...

Con cũng tự nhủ: “Mình chắc phải tìm một căn hộ khác, căn hộ này cũng được, nhưng tối quá...” Con đợi Adrien khá hơn rồi mới nói với anh ấy về việc này vì con thấy rõ rằng thời gian gần đây anh ấy khó chịu trong người.... Cáu kỉnh, dễ tự ái, mệt mỏi.... Con lo cho anh ấy và tự nhủ: “Thế này thì cái công ty điên rồ đó sẽ giết chết anh ấy mất, giờ giặc kiểu gì mà quái đản thế chứ?”

Ông quay mặt về phía ngọn lửa.

- Sống trong tiện nghi nhưng con không được tinh ranh lắm, phải không?

Con đợi anh ấy về để ăn tối. Con đợi hàng giờ. Thậm chí, thường xuyên, con ngủ thiếp đi trong lúc chờ đợi anh ấy.... Anh ấy cuối cùng cũng về, gương mặt mệt mỏi, thân thể rã rời... Con vừa vươn vai vừa đi về phía bếp. Làm việc nọ việc kia. Anh ấy không đói, tất nhiên, anh ấy có cách nói ý nhị là ăn không ngon miệng. Hay là có thể vì họ đã nhấm nháp một chút trước đó? Có lẽ vậy....

Ngồi trước mặt con chắc hẳn là một nỗ lực lớn biết chừng nào với anh ấy! Con chắc hẳn nom rất nặng nề với cái thái độ vui vẻ thường ngày và những tập phim tiểu thuyết lá cải của mình về cuộc sống ở quảng trường FirmimGédon. Nghĩ lại, thật là một khổ hình đối với anh ấy... Lucie đã rụng một chiếc răng, mẹ của em không khỏe, cô gái người Bồ Đào Nha trông

thằng nhỏ Arthur đi lại với con trai bà hàng xóm, em đã làm xong món đồ bằng đá hoa của em sáng nay, Marion tự cắt tóc của nó thật kinh khủng, cô giáo muốn những cái hộp đựng trứng, anh có vẻ mệt, xin nghỉ một ngày phép đi, đưa tay đây cho em, anh ăn thêm rau chân vịt không? Tội nghiệp anh ấy... đúng là một khổ hình đối với một người đàn ông không chung thủy nhưng chu đáo. Thật là một khổ hình.... Nhưng con không thấy gì cả. Con đã không thấy cái gì đang đến, bố hiểu không? Làm sao mà người ta lại có thể mù quáng đến thế cơ chứ? Làm sao nhỉ? Hoặc là con hoàn toàn u mê, hoặc là con hoàn toàn tin tưởng. Rõ ràng là cũng như nhau cả thôi....

Tôi ngả người ra phía sau.

- Ôi, Pierre... Cuộc sống này mới tồi tệ làm sao...

- Rượu này ngon đấy chứ?

- Rất ngon. Thật tiếc là nó chẳng được như quảng cáo...

- Đây là lần đầu tiên bố uống loại rượu này.

- Con cũng vậy.

- Giống như cây hoa hồng của con, bố đã mua nó vì cái nhãn mác đấy...

- Vâng. Thật tồi tệ... Đúng là chẳng ra làm sao cả.

- Nhưng con vẫn còn trẻ mà...

- Không, con già rồi, con cảm thấy mình già nua. Con bị bầm dập khắp nơi rồi. Con cảm giác mình sẽ trở nên đa nghi. Con sẽ nhìn cuộc sống của mình qua một cái lỗ nhìn trên cửa. Con sẽ không mở cửa. Các người hãy lùi lại. Chìa cho tôi xem cái chân trắng sạch. Tốt, bây giờ thì chân kia nào. Cầm giày lên. Hãy đứng nguyên tại lối ra vào. Đừng động đây nữa.

- Không, con sẽ không bao giờ trở thành một người phụ nữ như thế.

Thậm chí ngay cả khi con muốn điều đó thì con vẫn sẽ không thể. Mọi người sẽ tiếp tục bước vào cuộc sống của con giống như vào một cái cối xay gió,

con sẽ còn đau khổ và như vậy cũng rất tốt. Bố không cần bận tâm lo lắng cho con.

- Không, tất nhiên...

- Tất nhiên gì?

- Bố không bận tâm vì con. Dù sao thì bố vốn vẫn chẳng bận tâm đến ai cả...

- Đúng đấy, con có lý. Bố không biết quan tâm.

- Vì sao?

- Bố không biết. Vì những người khác không gây hứng thú cho bố, bố đoán thế...

- ... ngoại trừ Adrien.

- Adrien gì cơ ạ?

- Bố nghĩ về nó.

- Bố lo lắng về Adrien á?

- Ừ, bố tin là thế... Ừ.

Dù sao thì nó cũng là người khiến bố lo nhất...

- Vì sao?

- Vì nó đang đau khổ.

Tôi như từ trên trời rơi xuống.

- Đây, đây mới là điều lý thú nhất! Anh ta không hề đau khổ chút nào đâu.... Ngược lại, anh ta đang rất hạnh phúc đấy! Anh ta đã đổi một cô vợ bầm giập và chán ngắt lấy người phụ nữ đầu tiên làm anh ta vui. Bố biết đấy, cuộc sống của anh ta bây giờ thú vị hơn nhiều.

Tôi xắn tay áo.

- Nào, ví dụ bây giờ là mấy giờ nhỉ? Mười giờ kém mười lăm, Chú bé

bị đọa đày của chúng ta đang ở đâu nhỉ? Anh ta ở đâu nào? Có thể, ở rạp chiếu bóng hay rạp hát? Hoặc là đang ăn tối ở đâu đó. Giờ thì chắc hẳn họ đã ăn xong món mào đầu rồi... Anh ta vừa xoa bóp lòng bàn tay của cô ấy vừa mơ về tương lai. Chú ý, món ăn đang tới, cô ta rút bàn tay lại và trao cho anh ta một nụ cười. Hay là họ đang ở trên giường... Đây là giả thuyết có khả năng xảy ra cao nhất, phải không ạ? Mới đầu, nếu con nhớ không nhầm thì người ta làm tình rất nhiều...

- Con quá lời rồi đấy.

- Con tự bảo vệ mình thôi.

- Dù nó có làm gì đi chăng nữa, nó hiện vẫn đang đau khổ.

- Bố muốn nói là tại vì con hả? Con làm hỏng cuộc vui của anh ta chắc? Ồ, con đúng là đồ vô ơn...

- Không. Không phải là tại con, mà là tại nó. Tại cuộc sống này, nó chẳng làm cái gì như ta muốn cả. Những cố gắng của chúng ta đều không có nghĩa lý gì cả...

- Bố có lý đấy, tội nghiệp anh yêu...

- Con không nghe bố nói.

- Không.

- Tại sao con không nghe bố?

Tôi cắn một miếng bánh mì.

- Bởi vì bố là một cỗ xe ủi, bố phá hủy mọi thứ trên đường bố đi. Nỗi bất hạnh của con làm cho bố... làm bố gì nhỉ? Làm bố cảm thấy vương vãi và sắp tới là khó chịu, con biết rõ điều đó. Lại còn chuyện quan hệ máu thịt nữa chứ.... Cái khái niệm vợ vẫn đó.... Bố đã không thể ôm các con mình trong vòng tay, nói với họ dù chỉ một lần rằng bố yêu họ, nhưng bên cạnh đó, con biết là bố sẽ luôn luôn đứng ra bảo vệ họ. Dù họ có nói gì, làm gì, họ sẽ vẫn luôn có lý trước những kẻ ngoại lai như chúng con. Chúng con, những

người không cùng mang một họ với bố.

Có thể nói các con của bố đã không cho bố có nhiều lý do để cảm thấy hài lòng, nhưng bố là người duy nhất có quyền chỉ trích họ. Người duy nhất! Adrien bỏ đi để lại con bơ vơ với hai con bé. Rồi, điều này cũng vậy, nó làm cho bố phiền lòng, nhưng con không còn hy vọng nghe thấy bố lớn tiếng nói vài lời nghiêm khắc nữa. Vài lời nghiêm khắc.... chúng chẳng làm thay đổi được điều gì hết nhưng chắc sẽ làm con cảm thấy vui sướng biết bao. Vui sướng biết bao, giá mà bố biết.... Vâng, thật xoàng quá.... Con là một người xoàng. Nhưng, vài lời thật thấm thía, như quất vào người, vì bố vốn quá biết dùng chúng... Tại sao lại không dành cho anh ta? Sau hết thì con xứng đáng được nghe thấy chúng. Con chờ đợi lời buộc tội của vị trưởng lão ngồi đầu bên kia bàn. Từ bấy nhiêu năm nay con vẫn nghe bố phân tách thế giới này. Những người tốt và những kẻ xấu, những người đáng được bố coi trọng và những kẻ không xứng đáng. Từ suốt bấy nhiêu năm nay con phải chịu đựng những bài phát biểu của bố, uy quyền của bố, những điều bất bình của bố, những phút im lặng của bố... Tất cả sự giả tạo đó. Tất cả sự giả vờ đó. Từ suốt bấy lâu nay bố làm chúng con phát ngán, Pierre....

Bố biết đấy, con là một người có tâm hồn giản đơn và con cần được nghe thấy bố nói: con trai bố là một thằng đêu cáng, bố xin lỗi con. Con cần được nghe câu nói đó, bố hiểu không?

- Đừng trông cậy vào bố.

Tôi thu dọn đĩa ăn.

- Con không hề trông cậy vào bố.

- Bố có muốn dùng món tráng miệng không?

- Không.

- Bố không muốn gì cả à?

- Như vậy là hỏng hết rồi... Bố chắc đã rút nhầm sợi dây...

Tôi không nghe ông nói nữa,

- Cái nút thắt lại càng thắt chặt thêm và giờ thì chúng ta lại xa cách hơn bao giờ hết. Thôi thì bố là một lão già ngu ngốc... Một con quái vật... Còn gì nữa không?

Tôi tìm miếng giẻ rửa bát.

- Thế rồi còn gì nữa?

Tôi nhìn thẳng vào mắt ông.

- Pierre, bố nghe này, trong nhiều năm liền con đã chung sống với một người đàn ông không thể đứng vững nổi bởi vì bố anh ta chưa từng bao giờ nâng đỡ anh ta một cách tử tế. Khi con quen biết Adrien, anh ấy không dám làm gì cả vì sợ sẽ khiến bố thất vọng. Và tất cả những việc anh ấy thực hiện đều làm con suy sụp tinh thần bởi vì chẳng bao giờ anh ấy làm vì bản thân mình, mà là vì bố. Hoặc để làm bố ngạc nhiên hoặc để làm bố khó chịu. Hoặc để khiêu khích bố hoặc để làm bố vui. Thật xúc động. Lúc đó con mới hai mươi tuổi và con đã phó mặc cả cuộc sống của mình cho anh ấy. Để lắng nghe và vuốt ve gáy anh ấy khi anh ấy cuối cùng cũng chịu thổ lộ tâm tình. Con chẳng hối tiếc gì hết, dẫu sao thì con cũng chẳng làm khác đi được. Con phát ốm khi thấy một cậu con trai như anh ấy lại tự hạ thấp mình đến mức ấy. Chúng con đã trải qua nhiều đêm ròng để làm sáng tỏ hết vấn đề và để cân nhắc mọi việc. Con đã thúc giục anh ấy. Con đã nói với anh ấy cả ngàn lần rằng vấn đề của anh ấy quá đơn giản. Rằng chuyện này thật quá dễ giải quyết! Chúng con đã ra nhiều quyết định hay ho và thực hiện chúng nhưng không tiến triển, chúng con đã tìm thấy những giải pháp khác và cuối cùng, con đã bỏ học để cho anh ấy có thể theo lại chương trình học của mình. Con đã xắn tay áo và trong suốt ba năm trời, con đưa anh ấy đến trường trước khi đi tiêu phí thời gian của mình dưới những tầng hầm của viện bảo tàng

Louvre. Đó là một thỏa thuận giữa hai chúng con: con không than phiền gì hết với điều kiện anh ấy thôi không nói với con về bố nữa. Con chẳng có công trạng gì. Con chưa từng nói với anh ấy rằng anh ấy là người tốt nhất. Con chỉ yêu anh ấy thôi. Y-ê-u. Bố có hiểu con nói về cái gì không?

-

- Vậy thì, bố hiểu vì sao bây giờ con lại hơi ác ý như vậy...

Tôi bôi miếng giẻ quanh đôi tay ông đặt trên bàn.

- Niềm tin đã trở lại, cậu con trai hư đốn đã lột xác. Anh ta đã chèo chống con thuyền của mình như một người trưởng thành và rồi bây giờ từ bỏ cô vợ già dưới ánh mắt cảm thông của ông bố độc ác. Bố thú thực đi, hơi chối tai, phải không?

- ...

- Bố không nói gì à?

- Không. Bố đi ngủ đây.

Tôi ấn nút khởi động máy rửa bát.

- Phải rồi, chúc bố ngủ ngon.

*

* *

Tôi tự cắn má.

Giữ lại cho riêng mình những điều tệ hại nhất.

Tôi lấy chiếc ly của mình và ngồi lên tràng kỷ. Tôi cởi giày và co mình dưới những chiếc gối ôm. Tôi đứng dậy lấy chai rượu để trên bàn. Dụi lửa, tắt đèn và lặng lẽ quay trở lại vùi mình trong đồng gối.

Tôi tiếc là mình vẫn chưa say.

Tôi tiếc là mình ở đó.

Tôi tiếc... Tiếc thật nhiều điều.

Thật nhiều điều...

Tôi gác đầu lên thành ghế và nhắm mắt lại.

- Con ngủ rồi à?

- Không ạ.

Ông đi lấy cho mình một ly rượu và ngồi xuống chiếc ghế bành bên cạnh.

Gió vẫn thổi. Chúng tôi ngồi trong bóng tối. Nhìn ngọn lửa.

Thỉnh thoảng, một trong hai người uống và người kia bắt chước theo.

Chúng tôi không thoải mái mà cũng chẳng khó chịu. Chúng tôi mệt mỏi.

Một hồi lâu sau, ông nói:

- Con biết không, bố có lẽ không là người như con đánh giá nếu bố đã dũng cảm hơn...

- Gì ạ?

Tôi hồi tiếc ngay vì đã đáp lại lời ông. Tôi không muốn đả động đến cái điều rối rắm này. Tôi muốn được yên tĩnh.

- Người ta thường nói về sự đau khổ của những người ở lại nhưng liệu con đã từng nghĩ đến nỗi khổ của người ra đi?

Ô là là, tôi tự nhủ, liệu có phải cái ông già điên rồ này sắp làm mình phát ngáy với một mớ lý thuyết hay không?

Tôi đảo mắt tìm đôi giày của mình.

- Chúng ta hãy để mai nói chuyện này, bố ạ, con đi... Mà con phát ngán rồi đây.

- Nỗi khổ của những người gặp bất hạnh.... Những người ở lại, ta thương xót họ, ta an ủi họ, thế còn những người ra đi?

- Nhưng họ còn muốn gì nữa chứ, tôi nổi nóng, phân thượng ư? Một lời động viên ư?!

Ông không nghe thấy điều tôi nói.

- Sự can đảm của những người một buổi sáng nhìn mình trong gương và phát âm một cách mạch lạc mấy từ này với bản thân mình: “Tôi có quyền được sai lầm không?” Chỉ vài từ này thôi...

am đảm nhìn thẳng vào cuộc sống của mình, và không thấy gì là ăn khớp, là cân đối ở trong đó. Cam đảm hủy bỏ hết, phá hết bởi.... bởi sự ích kỷ ư? Bởi sự ích kỷ đơn thuần ư? Tuyệt nhiên không... Vậy thì bởi cái gì? Bản năng tồn tại? Sự sáng suốt? Nỗi sợ chết?

Sự can đảm đối mặt với bản thân. Ít ra là một lần trong đời. Đối mặt với mình. Chính mình. Chỉ với bản thân mình. Sau hết.

“Quyền được sai lầm”, một cụm từ rất ngắn, một đoạn nhỏ trong một câu, ấy vậy mà ai sẽ là người tặng nó cho bạn?

Ai, ngoài chính bạn?

Hai tay ông run run.

- Bố, bố đã không cho mình cụm từ đó.... Bố chẳng cho mình một cái quyền nào cả. Chỉ toàn là nghĩa vụ. Và bây giờ, bố trở thành cái gì: một lão già ngu ngốc. Một lão già ngu ngốc trong con mắt của một trong số hiếm những người mà bố nuôi đôi chút cảm mến. Thất bại quá đi...

Bố đã từng có rất nhiều kẻ thù. Bố chẳng tự ca ngợi mình mà cũng

chẳng ca thán vì điều đó, bố không thèm đếm xỉa đến điều đó. Nhưng những người bạn.... Những người mà bố muốn được họ yêu mến? Rất ít, rất ít... Con là một trong số đó. Con đấy. Chloé, bởi vì con biết xoay sở trong cuộc sống. Bởi vì con nắm bắt nó một cách khéo léo. Con di chuyển, con nhảy múa, con biết làm mưa làm gió trong một ngôi nhà. Con được trời phú cho cái khả năng tuyệt vời là làm cho những người xung quanh con hạnh phúc. Con thật thoải mái, thật thoải mái trên cái hành tinh nhỏ bé này...

- Con có cảm tưởng rằng chúng ta đang nói về một người khác...

Ông không nghe thấy tôi nói.

Ông ngồi thẳng người. Ngưng nói. Hai chân thoi bắt chéo vào nhau. Chiếc ly đặt trên đũa.

Tôi không nhìn rõ mặt ông.

Khuôn mặt ông bị lấp đi trong bóng chiếc ghế bành.

- Bố đã từng yêu một người phụ nữ... Bố không nói về Suzanne đâu, mà về một người phụ nữ khác.

Tôi mở to mắt.

- Bố yêu cô ấy hơn hết thảy. Hơn hết thảy mọi thứ...

Hồi đó, bố không hề biết rằng người ta có thể yêu đến độ ấy... Tóm lại, ít ra là bố, bố tin rằng mình không được... *lập trình* để yêu theo cái cách như vậy. Những lời tỏ tình, những đêm thao thức, những tác hại của sự đam mê, cái đó là dành cho những người khác. Và lại, mỗi cái từ đam mê thoi cũng đã làm bố cười khẩy rồi. Đam mê, đam mê! Bố thì bố xếp nó vào dạng giữa thoi miên và mê tín... Nó gần như là một từ thô thiển trong ngôn ngữ của bố. Thế rồi, nó ập đến vào đúng lúc bố không ngờ nhất. Bố... Bố đã yêu một người phụ nữ.

Bố đã yêu như thể người ta bị nhiễm một căn bệnh. Không hề muốn,

không hề tin, ngược lại với ý mình và không thể tự bảo vệ mình trước nó, và rồi....

Ông khạc cổ.

- Và rồi bố đã mất cô ấy. Cũng theo cái cách ấy.

Tôi không động đậy nữa. Cả một cái đe nặng vừa ụp xuống đầu tôi.

- Cô ấy hỏi đó tên là Mathilde. Và lại, tên cô ấy bây giờ vẫn là Mathilde, Mathilde Courbet. Giống như họa sỹ...

Bố lúc ấy bốn mươi hai tuổi và tự thấy mình đã già rồi. Dù sao thì bố cũng vẫn luôn thấy mình già nua. Chỉ có Paul mới trẻ trung, Paul sẽ mãi trẻ và đẹp trai.

Còn bố, bố là Pierre. Người hay lam hay làm, người chăm chỉ.

Hồi mười tuổi, bố đã mang khuôn mặt của bố hiện nay. Cùng một kiểu tóc, cùng một cặp kính, cùng những cử chỉ, cùng những thói gàn dở. Hồi mười tuổi, chắc bố cũng thay đĩa ăn khi ăn pho mát, bố nghĩ thế...

Tôi mỉm cười với ông trong bóng tối.

- Bốn mươi hai tuổi... Người ta chờ đợi gì ở cuộc đời ở tuổi bốn mươi hai?

Bố thì chẳng gì cả. Chẳng chờ đợi gì. Bố làm việc. Làm, làm nữa, làm mãi. Công việc là sự nguy trang, là cái vỏ bọc, là cái cơ của bố. Cái cơ để không sống. Bởi vì bố chẳng yêu thích đến thế, sống. Bố tin rằng mình chẳng có khiếu với việc đó.

Bố tự tạo ra cho mình những khó khăn, những dãy núi phải trèo. Rất cao. Rất hiểm trở. Để rồi bố xắn ống tay áo. Trèo lên và lại tạo ra những dãy núi khác. Tuy thế, bố không phải là người tham vọng, mà là người không có óc tưởng tượng.

Ông uống một ngụm.

- Bố... Bố không hề biết đến những thứ đó, con biết đấy.... Chính Mathilde đã dạy cho bố.

Ồ, Chloé... Bố yêu cô ấy biết chừng nào... Bố yêu cô ấy biết chừng nào.... Con vẫn thức đấy chứ?

- Vâng.

- Con có nghe không?

- Có

- Bố có quày rầy con không?

- Không.

- Con có buồn ngủ không?

- Không.

Ông đứng lên để bỏ thêm một khúc củi. Rồi ông ngồi xôm luôn trước lò sưởi.

- Con có biết cô ấy trách bố điều gì không? Cô ấy trách bố ba hoa quá. Con có tưởng tượng được không? Bố... ba hoa quá! Thật không tin nổi, phải không? Ấy vậy mà đúng thế đấy.... Bố ngả đầu lên bụng cô ấy và bố nói. Nói hàng giờ. Thậm chí suốt cả ngày dài. Bố nghe thấy giọng nói của mình trầm xuống trên làn da của cô ấy và bố thích điều đó. Một gã ba hoa thực thụ... Bố làm cô ấy choáng. Làm cô ấy rối trí. Cô ấy cười. Cô ấy nói, nhưng mà, suýt, đừng nói nhiều thế, em chẳng nghe thấy anh nói gì nữa rồi. Vì sao anh nói nhiều thế?

“Bố có bốn mươi hai năm im lặng cần lấy lại. Bốn mươi hai năm bố câm lặng, giữ hết cho riêng mình. Lúc này con nói gì nhỉ? Rằng cái chứng lặng thinh của bố giống thái độ coi thường, đúng không? Quả là một sự xúc phạm, nhưng bố có thể hiểu được những lời trách cứ dành cho mình. Bố có

thể hiểu, nhưng không muốn thanh minh trước điều đó. Và lại, vấn đề cũng chính là ở chỗ đó... Nhưng, coi thường, bố không nghĩ vậy. Dù điều này có thể là khó tin đối với con, nhưng bố tin là cái chứng lặng thinh của bố nó giống với sự nhút nhát hơn. Bố không yêu bản thân mình đủ để đánh giá cao lời nói của mình. Hãy uốn lưỡi bảy lần trước khi nói, thành ngữ nói vậy. Bố thì luôn uốn quá thêm một lần. Bố làm nản lòng người khác... Bố không yêu bản thân trước khi gặp Mathilde và còn yêu mình ít hơn thế kể từ ngày đó. Có lẽ bố là người khó tính cũng vì thế... “

Ông lại ngồi xuống.

- Bố rất khó tính trong công việc, nhưng đó là do vai trò của bố, con hiểu không? Bố bắt buộc phải nghiêm khắc. Bắt buộc phải làm cho họ tin rằng bố là một nỗi khiếp sợ. Con thử tưởng tượng chuyện gì sẽ diễn ra nếu như họ khám phá được điều bí mật của bố? Nếu như họ biết rằng bố là một người nhút nhát? Rằng bố buộc phải làm việc gấp ba lần người khác để đạt được kết quả tương tự? Rằng trí nhớ của bố rất kém? Rằng bố rất chậm hiểu? Con có nhận thấy không? Nếu mà họ biết được tất cả những điều này, họ sẽ ăn tươi nuốt sống bố mất!

Hơn thế bố không biết làm cho người khác yêu quý mình.... Bố không có duyên, như người ta nói. Khi bố tuyên bố tăng lương cho ai đó, bố dùng một giọng đanh thép, nếu người ta cảm ơn bố, bố không trả lời, khi bố muốn làm một cử chỉ nhỏ nhoi nào đó, bố lại tự ngăn không cho mình làm và nếu bố có một tin vui để thông báo, bố lại giao cho Françoise nhiệm vụ đó. Về mặt quản trị, quản lý nguồn nhân lực, cũng giống như họ nói, bố là một tai họa. Một tai họa thực sự.

Chính Françoise đã ghi danh ngoài ý muốn của bố để bố tham gia vào một loại khóa thực tập dành cho những ông chủ lỗi thời. Tầm phào hết sức... Hai ngày nhốt mình tại Concorde La Fayette ở cửa ô Maillot để nốc cái món hỗn

hợp mị dân của một bà chuyên gia tâm lý và một ông người Mỹ quá khích. Ông ta bán cuốn sách của mình vào cuối buổi. Nó có tựa đề là *Hãy là người giỏi nhất và làm việc trong tình yêu*. Chúa ơi, nghĩ lại, đúng thật là một trò ba láp....

Cuối đợt thực tập, bố nhớ, họ đã phát một tấm bằng ông chủ tốt bụng biết cảm thông. Bố đã tặng nó cho Françoise, bà ấy đã dính nó bên trong chiếc tủ đựng đồ bảo dưỡng và những cuộn giấy vệ sinh.

“Có hay không?” bà ấy hỏi bố.

- “Tồi lắm.”

Bà ấy mỉm cười.

“Nghe này, Françoise, bố nói thêm, ở đây bà được xem như Đức Chúa Cha, hãy nói với những ai quan tâm rằng tôi không hề dễ mến nhưng họ sẽ không bao giờ bị mất việc bởi vì tôi rất giỏi tính nhảm.

- “Amen,” bà ấy cúi đầu thì thầm.

“Nhưng thật thế đấy. Trong suốt hai mươi lăm năm chuyên chế, bố không hề phải chịu bất kỳ một cuộc đình công nào và bố chưa bao giờ sa thải ai hết. Ngay cả khi đầu những năm 90 tình hình khó khăn đến thế, bố vẫn không sa thải lấy một người. Không một người nào cả, con nghe rõ không?

- Thế còn Suzanne?

- ...

- Vì sao bố lại khó tính đến thế với vợ mình?

- Con cho là bố khó tính à?

- Vâng.

- Khó như thế nào?

- Rất khó.

Ông lại ngả đầu lên chiếc ghế bành.

- Khi Suzanne nhận ra là bố phản bội bà ấy, thực ra bố đã không còn phản bội bà ấy nữa từ rất lâu rồi. Bố đã... Bố sẽ kể cho con điều này sau... Hồi đó, chúng ta sống tại phố Convention. Bố không ưa căn hộ đó. Bố không thích cái cách bà ấy đã bày biện nó. Bố cảm thấy bức bí khi ở trong nhà. Quá nhiều đồ đạc, quá nhiều bình đựng sữa, quá nhiều ảnh của gia đình, mọi thứ đều quá nhiều. Bố nói thật với con, điều này chẳng có ích lợi gì hết... Bố đến căn hộ đó để ngủ và bởi vì gia đình của bố sống ở đó. Không hơn. Một buổi tối, bà ấy yêu cầu bố đưa bà ấy đi ăn tối. Hai người đi ăn ở bên dưới nhà. Một tiệm pizza thảm hại. Ánh sáng đèn nê-ông làm cho gương mặt bà ấy trở nên đáng ghê sợ. Bà ấy vốn đã tự tạo cho mình cái vẻ của người phụ nữ bị ngược đãi, nên điều đó cũng chẳng thay đổi gì. Thật tàn nhẫn nhưng bố không hề cố tình làm thế, con biết không. Bố đã đẩy cánh cửa của cái quán cóc đầu tiên bố gặp... Linh cảm thấy điều gì sẽ đến với mình, bố không muốn đi quá xa chiếc giường của mình. Và quả thật, không phải chờ lâu. Vừa mới đặt cái thực đơn của mình xuống, bà ấy đã bật khóc nức nở.

Bà ấy biết hết cả rồi. Rằng đó là một người phụ nữ trẻ hơn. Bà ấy biết mối quan hệ này diễn ra từ bao nhiêu lâu và bây giờ đã hiểu vì sao bố luôn đi vắng. Bà ấy không thể chịu đựng điều đó nữa. Bố là một con quái vật. Bà ấy có đáng bị coi thường đến thế không? Có đáng bị đối xử như vậy không? Như một người đầy tớ? Ban đầu, bà ấy đã nhắm mắt cho qua. Bà ấy nghi ngờ là có chuyện gì đó, nhưng bà ấy tin tưởng ở bố. Bà ấy nghĩ rằng đó chỉ là một việc làm thiếu suy nghĩ, một sự bốc đồng, ham muốn chinh phục tiếp. Cái gì đó làm cho bố cảm thấy yên tâm về nam tính của mình. Và rồi còn chuyện công việc của bố nữa. Công việc của bố bận rộn là thế, khó khăn là thế. Còn bà ấy, công việc thu xếp ngôi nhà mới chiếm hết thời gian của bà ấy. Bà ấy không thể cùng một lúc có mặt trên mọi chiến tuyến! Bà ấy tin tưởng ở bố! Sau đó vì căn bệnh của bố, bà ấy đã nhắm mắt làm ngơ. Nhưng,

bây giờ, bà ấy không thể chịu đựng bố thêm được nữa. Không, bà ấy không thể chịu đựng bố thêm được nữa. Tính ích kỷ của bố, sự khinh miệt của bố, cái cách mà.... Đúng lúc đó, người bồi bàn đã ngắt lời bà ấy, và, trong một khắc thời gian chừng nửa giây đồng hồ, bà ấy đã đổi mặt nạ. Vừa mỉm cười với người bồi bàn, bà ấy vừa hỏi anh ta thêm một số chi tiết về món mì Ý gì đó. Bố như bị thôi miên. Khi anh ta quay sang hỏi bố, bố hốt hoảng ấp úng “Cho.... Giống như quý bà.” Con nghĩ xem, bố làm gì có giây phút nào nghĩ đến cái thực đơn quái quỷ đó chứ. Không một giây...

Đó chính là lúc bố ước tính được sức mạnh của Suzanne. Bà ấy vô cùng mạnh mẽ. Bà ấy là chiếc xe lu. Chính lúc đó bố đã biết bà ấy là người vững vàng nhất và rằng không có gì có thể tác động được đến bà ấy. Thực ra, chỉ là một vấn đề con con liên quan đến thời gian biểu thôi. Bà ấy bối lung tìm vết với bố chẳng qua là vì căn nhà bên bờ biển của bà ấy đã được bày biện xong xuôi. Cái khung ảnh cuối cùng đã được treo, cái thanh treo rèm cuối cùng đã được đóng lên, bà ấy cuối cùng quay sang bố và khiếp đảm vì những gì bà ấy vừa khám phá ra.

Bố gần như không đáp lại, biện hộ một cách yếu ớt, bố nói với con rồi đấy, vào thời điểm đó, bố đã đánh mất Mathilde rồi...

Bố nhìn người phụ nữ đang náo động trước mặt mình trong một quán pizza thảm hại ở quận 15 của Paris và im bật.

Bà ấy khoa chân múa tay, để những giọt nước mắt lớn lăn dài trên má, sịt mũi và rưới nước sốt vào đĩa của mình. Trong khi đó, bố cuộn mãi hai hay ba sợi mì spaghetti quanh đĩa ăn mà không tài nào đưa nó lên tới miệng được. Bố cũng thế, bố cũng rất thèm khóc nhưng bố cố kìm nén...

- Vì sao bố lại kìm nén?

- Do cách giáo dục, bố nghĩ vậy.... Và rồi bố còn cảm thấy mình thật mong manh.... Bố không thể mạo hiểm tự buông thả mình theo cảm xúc

được. Không thể là ở đó. Không thể là lúc ấy. Không thể là với bà ấy. Không thể là ở trong cái quán ăn úi xùi nhóp nhúa đó. Bố... Nói thế nào với con nhi... rất dễ bị tổn thương.

Bà ấy sau đó kể với bố là bà ấy đã đi gặp luật sư để tiến hành thủ tục ly dị. Bỗng nhiên bố trở nên chăm chú hơn. Luật sư ư? Suzanne yêu cầu ly dị ư? Bố không tưởng tượng được rằng mọi thứ lại đi quá xa như thế, rằng bà ấy lại bị xúc phạm đến mức độ ấy... Bà ấy đã gặp bà luật sư đó, chị dâu của một trong số những bà bạn của bà ấy. Bà ấy đã rất do dự nhưng trên đường từ đây trở về sau kỳ nghỉ cuối tuần, bà ấy đã có quyết định của mình. Bà ấy đã quyết định như vậy khi ở trên xe ô tô trên đường đi, khi mà bố chỉ mở miệng có một lần với bà ấy để hỏi xem bà ấy có tiền lẻ để trả phí cầu đường không. Bà ấy đã tự nghĩ ra một kiểu trò chơi cò quay vợ chồng của người Nga: nếu Pierre nói chuyện với mình, mình ở lại, nếu ông ấy không nói, mình ly dị.

Bố bị bối rối. Bố không biết là bà ấy lại thích trò may rủi đến như vậy.

Lúc này bà ấy đã bình tĩnh lại và nhìn bố với vẻ tự tin hơn. Tất nhiên, bà ấy đã bực bực hết. Những chuyến đi của bố, ngày càng dài, ngày càng nhiều, sự thiếu quan tâm của bố đến cuộc sống gia đình, các con có cũng như không, những cuốn sổ điểm mà bố chưa bao giờ ký, những năm tháng đã mất đi vì phải sắp xếp mọi việc theo bố. Vì sự thoải mái của bố, vì doanh nghiệp. Cái doanh nghiệp thuộc sở hữu của gia đình nhà bà ấy, mở ngoặc đơn, sự hy sinh của bản thân bà ấy. Bà ấy đã chăm sóc bà mẹ tội nghiệp của bố đến cùng ra sao. Tóm lại là nói hết, tất cả những gì bà ấy cần phải kể ra, thêm vào đó là tất cả những gì các luật sư muốn được nghe để có thể quy ra thành chữ số những thiệt hại mà bà ấy phải gánh chịu.

Bố cũng vậy, bố lấy lại tinh thần, đề cập đến lĩnh vực quen thuộc rồi. Bà ấy muốn gì? Tiền hả? Bao nhiêu? Chỉ cần bà ấy ấn định một khoản tiền,

bố đã rút tấm séc ra ngay rồi.

Nhưng không, bà ấy biết quá rõ bố mà, bố tưởng là mình có thể thoát ra dễ dàng thế sao... Bố thật tệ bạc. Bà ấy lại bắt đầu nức nở trong khoảnh khắc giữa hai thìa bánh kem tiramisu. Tại sao bố lại chẳng hiểu gì hết vậy? Trong cuộc sống đâu chỉ có chuyện tranh giành. Tiền không thể mua mọi thứ. Mua lại mọi thứ. Có phải bố đang giả vờ không hiểu đó không? Bố có trái tim không? Bố thật tệ bạc. Tệ bạc...

“Nhưng thế thì sao bà không yêu cầu ly dị đi? Bố rất cục cựa cũng phát cáu thốt lên, tôi sẽ nhận hết mọi lỗi lầm về mình. Tất cả, bà nghe thấy không? Ngay cả cái tính cách khó chịu của mẹ tôi, tôi đồng ý ký vào đâu đó để xác nhận nếu bà thích thế, nhưng đừng có thuê luật sư làm gì cho vương vীu, tôi xin bà đấy, tốt hơn là nói cho tôi biết bà muốn bao nhiêu.”

Bố đã làm bà ấy chạnh tự ái.

Bà ấy ngẩng đầu lên và nhìn thẳng vào mắt bố. Đây là lần đầu tiên kể từ rất nhiều năm hai người nhìn nhau lâu như vậy. Bố đã thử khám phá xem có cái gì đó mới mẻ trên khuôn mặt này không. Có thể là thời tuổi trẻ của hai người... Cái thời mà bố không hề làm cho bà ấy phải khóc. Cái thời mà bố không làm cho bất kỳ người phụ nữ nào phải khóc, cái thời mà việc huyền thuyên tại bàn ăn về cảm xúc tình yêu đối với bố là một điều không tưởng.

Nhưng bố không tìm ra cái gì hết, ngoại trừ vẻ hơi buồn dỗi của một người vợ bị khuất phục sẵn sàng thú nhận. Bà ấy không quay trở lại gặp luật sư của mình vì bà ấy không đủ can đảm. Bà ấy thích cuộc sống của mình, căn nhà của mình, những đứa con của mình và những người bán hàng của mình... Bà ấy xấu hổ phải thú nhận điều này, tuy nhiên đây lại là sự thật: bà ấy không có can đảm để rời bỏ bố.

Không có can đảm.

Bố có thể bay nhảy nếu bố thích, bố có thể quan hệ với những người

phụ nữ khác nếu điều đó làm bố cảm thấy yên tâm, nhưng, bà ấy, bà ấy sẽ không ra đi. Bà ấy không muốn mất những gì mình đã giành được. Vai vế xã hội. Bạn bè, những mối quan hệ của hai người, bạn bè của con cái. Lại còn căn nhà rất bảnh bao mà trong đó cả hai con chưa hề ngủ lấy một đêm... Bà ấy không muốn đối diện với nguy cơ đó. Sau cùng thì chuyện này ảnh hưởng gì đến bà ấy cơ chứ? Có đây rầy đàn ông đang phản bội vợ mình... Thậm chí cả một đồng... Bà ấy đã bực bạch và đã bị thất vọng vì câu chuyện quá tầm thường của mình. Như vậy đấy. Lỗi là ở cái thứ lủng lảng giữa háng kia kia. Cần phải làm bộ làm tịch và để sóng gió qua đi. Bà ấy đã thử nhưng cái ý nghĩ là mình sẽ không còn là bà Pierre Dippel làm cho bà ấy hết hồn. Thế đấy và thôi thì mặc kệ vậy. Không có các con, không có bố, bà ấy chẳng đáng là bao.

Bố chìa cho bà ấy chiếc khăn mùi xoa của mình. “Không sao, bà ấy cố nở nụ cười nói thêm, không sao cả... Tôi ở lại bên ông vì tôi không tìm ra ý tưởng nào hay hơn. Lần này tôi đã sắp đặt không được tốt. Tôi, người luôn tiên liệu trước mọi điều, giờ tôi... Tôi đã để mọi thứ đổ lên đầu, có thể nói vậy.” Bà ấy vừa mỉm cười vừa khóc.

Bố vỗ vỗ lên tay bà ấy. Xong rồi. Tôi ở đây. Tôi không có ai khác cả. Không có ai. Hết rồi. Kết thúc rồi....

Bố và bà ấy vừa uống những ly cà phê của mình vừa bình luận về cách trang trí thiếu thẩm mỹ và bộ ria của ông chủ quán.

Hai người bạn già thân thể mang đầy vết sẹo.

Vừa mới nâng một tảng đá lớn lên và ngay lập tức lại thả cho nó rơi xuống.

Cái thứ lúc nhúc ở bên dưới thật quá kinh khủng.

Tối hôm đó, trong bóng tối, bố đã dịu dàng ôm Suzanne trong vòng tay. Bố không thể làm hơn thế được.

Đêm đó, với bố là một đêm trắng mới. Thay vì làm bố yên tâm, những lời thú nhận của bà ấy lại làm bố hoàn toàn rúng động. Phải nói rằng hồi đó tình trạng của bố rất tệ. Quá tệ. Quá tệ. Bố bị tra tấn tinh thần từ mọi phía. Bố thực sự ở trong một tình cảnh thảm hại: bố đã mất người phụ nữ mà bố yêu và vừa mới hiểu ra rằng mình cũng vừa làm hại một người phụ nữ khác. Ôi, cái cảnh đó... Bố đã đánh mất tình yêu của đời mình để ở lại với một người phụ nữ không muốn xa rời bố chỉ vì ông chủ tiệm pho mát và người bán thịt lợn ướp của bà ấy. Thật rối rắm. Một sự phá hoại. Cả Mathilde lẫn Suzanne đều không đáng bị rơi vào hoàn cảnh như vậy. Bố đã làm hỏng hết. Chưa bao giờ bố lại thấy mình khôn khổ đến như thế...

Những viên thuốc hẩn cũng không làm thay đổi được điều gì, chắc chắn rồi, nhưng nếu bố cũng can đảm hơn thì chắc đêm hôm đó bố đã treo cổ tự vẫn rồi.

Ông ngửa đầu ra phía sau uống hết ly rượu của mình.

- Nhưng mà Suzanne? Bà đâu có đau khổ khi sống với bố...

- Con tin thế hả? Làm sao con lại có thể nói một điều tương tự? Bà ấy đã nói với con là bà ấy hạnh phúc sao?

- Không. Không phải như vậy. Không phải là bà nói thế nhưng bà đã làm cho con thấy như vậy... Dù sao, đó cũng không phải kiểu người phụ nữ tự cho mình một phút để tự hỏi xem liệu mình có hạnh phúc hay không...

- Không, quả đúng là không phải kiểu người đó... Và lại, đó chính là sức mạnh của bà ấy. Nhưng, con biết không, nếu đêm hôm đó bố đau khổ đến mức như vậy, thì trước hết là vì bà ấy. Khi bố nhìn thấy bà ấy đã trở thành người thế nào... Quá ra vẻ quý bà, quá câu nệ hình thức. Giá mà con

thấy được bà ấy là một cô gái ra sao hồi bố gặp bà ấy... Bố không tự hào về mình, không, thật đấy, chẳng có gì đáng để vui mừng cả. Bố đã làm bà ấy nghẹt thở. Bố đã làm bà ấy héo mòn. Đối với bố, bà ấy đã vẫn luôn là người như bây giờ. Luôn ở gần bên. Dưới tầm kiểm soát của bố. Bên kia đầu dây điện thoại. Cùng với các con. Trong bếp. Một loại phụ nữ đức hạnh tiêu tiền do bố kiếm ra và làm cho cái thế giới nhỏ bé của gia đình vận hành trong tiện nghi, đồng thời không hề than vãn. Bố chưa bao giờ nhìn bà ấy khác đi.

Bố đã thử khám phá điều nào trong số các bí mật của bà ấy rồi? Chẳng điều nào cả. Bố có bao giờ hỏi han bà ấy về bà ấy, về tuổi thơ, về những kỷ niệm, những tiếc nuối, sự chán nản của bà ấy, quan hệ tình dục của hai người, những hy vọng, thất vọng và mơ ước của bà ấy không? Không. Không bao giờ. Chẳng có cái gì. Chẳng có cái gì làm bố quan tâm hết.

- Cũng đừng có nói quá lên thế, Pierre. Bố không thể nhận hết trách nhiệm về mình. Việc sám hối bằng cách tự quất roi vào chính mình có cái hay của nó, nhưng dù sao cũng... Bố không đáng tin lắm trong vai của thánh Sébastien đâu, bố biết đấy...

- Được rồi, con không bỏ qua cho bố một điều gì cả. Con là con bé hay giễu cợt mà bố thích nhất. Chính vì lẽ đó mà bố buồn lòng nếu bị mất con. Ai sẽ là người sẽ mắng mỏ bố nếu con sẽ không còn ở đó nữa?

- Chúng ta thỉnh thoảng sẽ ăn trưa cùng nhau...

- Con hứa với bố nhé?

- Vâng.

- Con nói thế nhưng rồi con sẽ không thực hiện, bố tin chắc vậy...

- Chúng ta sẽ ấn định một buổi, ngày thứ Sáu đầu tiên của mỗi tháng chẳng hạn...

- Vì sao lại là ngày thứ Sáu?

- Bởi vì con thích ăn cá! Bố sẽ đưa con đi ăn ở những nhà hàng ngon,

đúng không?

- Những nhà hàng ngon nhất chứ!

- A! Con rất vui về điều đó... Nhưng còn lâu nữa...

- Lâu á?

- Vâng.

- ...

- Được. Bố sẽ kiên nhẫn đợi.

Tôi đảo một khúc củi.

- Quay lại chuyện về Suzanne... Cái kiểu cách quá quý bà như bố nói, bố chẳng góp phần gì vào đấy cả và cũng may là như vậy. Dẫu sao thì cũng có những thứ mà bà có thể nhận lấy mà không cần phải có con dâu của bố. Bố biết đấy, cũng giống như các sản phẩm của Anh thường khoe khoang khoác lác “*by appointment to Her Majesty*^[31]”. Suzanne đã trở thành con người hiện nay mà không cần đến “appointment” của bố. Bố hơi phiền nhiễu, nhưng bố dù sao cũng không phải là người có toàn quyền! Cái dáng vẻ kiêu bà hội trưởng hội từ thiện, hay chạy theo những đợt hàng hạ giá và những bản hướng dẫn nấu ăn, bà không cần đến bố để tự tạo cho mình. Đây là bẩm sinh, như người ta nói. Bà đã có nó trong máu của mình, cái kiểu *Tôi phê phán Tôi bình luận Tôi phân xử và Tôi tha thứ*. Thật mệt mỏi, chí ít thì con, nó làm con kiệt sức, nhưng đó là mặt trái của sự thành công của bà, và Chúa mới biết là bà có thành công gì, phải không ạ?

- Ừ. Chúa chắc phải biết điều đó... Con có muốn uống gì không?

- Không, cảm ơn.

- Một cốc nước thuốc sắc chãng?

- Không, không. Con thích từ từ ngủ say hơn...

- Được... thế thì bố sẽ để con yên.

- Pierre?

- Ừ.

- Con hết sức ngạc nhiên.

- Về cái gì?

- Tất cả những gì bố vừa mới kể cho con...

- Bố cũng thế.

- Thế còn Adrien?

- Adrien sao?

- Bố sẽ nói với anh ấy chứ?

- Bố sẽ nói gì với nó cơ?

- Thì... Tất cả chuyện này...

- Adrien đã đến gặp bố, con có tin nổi không.

- Khi nào ạ?

- Tuần trước và...Bố không nói chuyện với nó. Đúng ra là bố không nói với nó về bố, nhưng bố đã lắng nghe nó...

- Anh ấy nói gì với bố?

- Điều mà bố đã nói với con, điều mà bố đã biết trước... Rằng nó đang đau khổ, rằng nó không còn biết mình đang làm gì...

- Anh ấy đến để thổ lộ với bố á?!

- Ừ.

Tôi lại bật khóc.

- Con ngạc nhiên về điều đó à?

Tôi lắc đầu.

- Con cảm thấy mình bị phản bội. Ngay cả bố. Bố... Con ghét như thế.

Con, con không làm như vậy với người khác, con...

- Bình tĩnh đi. Con lẫn lộn hết mọi chuyện rồi. Ai nói với con là phản bội? Phản bội ở chỗ nào? Nó đến mà không báo trước và ngay khi bố nhìn thấy nó, bố đã đề nghị nó đi ra ngoài với bố. Bố đã tắt điện thoại di động và cùng nó đi xuống bãi đậu xe. Vào đúng lúc bố bật công tắc xe lên thì nó nói với bố: “Con sẽ chia tay với Chloé.” Bố đã không phản ứng. Hai bố con lên trên mặt đường. Bố không muốn đặt câu hỏi, bố đợi nó nói... Vẫn là cái vấn đề của sợi dây phải gỡ rối đó... Bố không muốn làm xáo trộn thêm. Bố không biết đi đâu. Thú thực với con là chính bố cũng hơi bị xúc động. Bố đã lái xe vào đại lộ Maréchaux và mở gạt tàn thuốc lá.

- Rồi sao nữa ạ? tôi nói thêm vào.

- Chẳng có gì cả. Nó đã có vợ. Nó có hai đứa con. Nó đã suy nghĩ. Nó cho rằng...

- Bố im đi, im đi... Con biết phần tiếp theo rồi.

Tôi đứng lên túm lấy cuộn giấy ăn.

- Bố chắc phải tự hào lắm về anh ta đúng không? Điều anh ta làm thật tốt, không phải sao? Đây, chí ít đó cũng là một thằng đàn ông! Một gã dũng cảm. Sự phục thù mà anh ta đang tặng cho bố đó mới đẹp đẽ làm sao! Một sự trả thù quá đẹp...

- Đừng có nói với cái giọng đó.

- Con dùng cái giọng mà con muốn và con sẽ nói thẳng với bố điều con đang nghĩ... Bố còn xấu xa hơn cả anh ta. Bố, bố đã bỏ lỡ hết mọi cơ hội. Vâng, dưới cái vẻ làm phách của bố, bố đã thất bại và bố sử dụng anh ta, những trò mua vui xác thịt của anh ta để tự an ủi mình. Con thấy chuyện này thật tệ hại. Cả hai người đều làm con lợm giọng.

- Con nói lung tung rồi. Con biết điều đó, phải không? Con biết là con đang nói lung tung chứ?

Ông nói với tôi rất dịu dàng.

- Nếu đó là chuyện mua vui xác thịt, như con nói, thì chúng ta đã chẳng đến mức này, con biết rõ mà...

- Chloé, con nói đi.

- Con đúng là đứa ngốc nhất trong những con ngốc.... Không. Lần này đừng có nói ngược lại với con. Đừng nói trái lại con, như vậy sẽ làm con cực kỳ vui sướng.

- Bố có thể thú nhận với con một điều không? Một lời tự thú rất khó khăn ấy?

- Bố nói đi, con giờ đến nước này thì...

- Bố cho rằng đó là một chuyện tốt.

- Cái gì là một chuyện tốt cơ?

- Chuyện đang xảy ra với con này...

- Là đứa ngốc nhất trong những con ngốc á?

- Không, mà là việc Adrien bỏ đi. Bố nghĩ là con xứng đáng được hơn thế này nhiều... Hơn cái sự vui vẻ hơi gắng gượng mà con có... Hơn là ngồi vuốt giữa móng tay trên tàu điện ngầm và mân mê cuốn lịch, hơn là những tập phim truyện ở quảng trường Firmin-Gédon, hơn là cái mà cả hai con đã trở thành. Điều bố vừa nói thật là chướng tai, đúng không? Hơn nữa, liên quan gì đến bố chứ, hả? Ừ, nghe chướng tai thật đấy, nhưng mặc kệ. Bố không thể giả vờ, bố quá quý mến con. Bố nghĩ rằng Adrien không xứng với con. Nó đã với cao khi sống với con. Đó là những điều bố nghĩ...

Chướng tai bởi vì nó là con trai của bố và bố lẽ ra không nên nói như vậy về nó.... Phải, bố biết thế. Nhưng giờ thì, bố là một lão già ngu ngốc và bố không cần đếm xỉa đến những lẽ thói. Bố nói với con điều ấy là vì bố tin tưởng ở con. Con... Con đã không được yêu nhiều đến thế đâu. Và nếu con

mà cũng trung thực như bố ngay giây phút này đây của cuộc đời con, tất nhiên con chắc phải có vẻ bức tức, nhưng trong đầu con cũng nghĩ tương tự thôi...

- Bố nói lung tung.

- Đây rồi. Cái vẻ hơi tức tối của con...

- Bố bây giờ chuyển sang làm trong lĩnh vực phân tích tâm lý à?

- Chẳng lẽ con lại chưa bao giờ nghe thấy cái giọng từ sâu thẳm trong con thỉnh thoảng lại cắn xé con để nhắc con là con đã không được yêu nhiều đến thế?

- Chưa.

- Chưa á?

- Chưa.

- Được rồi. Thế thì chắc bố làm...

Ông chống tay lên đầu gối đưa người ra phía trước.

- Bố thì bố nghĩ là có lẽ một ngày nào đó con phải lên thôi...

- Lên từ đâu?

- Từ tầng hầm thứ 3.

- Bố thật sự chuyện gì cũng hay cũng biết nhỉ?

- Không. Không phải mọi chuyện. Công việc của đưa loong toong trong tầng hầm của một viện bảo tàng thì là cái thá gì so với khả năng của con chứ? Chỉ làm mất thời gian thôi. Con làm gì ở đó chứ? Phô tô? Đồ khôn? Con làm việc vất. Công việc to tát quá nhỉ! Đến bao giờ chứ? Đến khi nghỉ hưu ư? Đừng có nói với bố là con hạnh phúc trong cái xó công chức đó.

- Không, không, tôi mĩa mai, con sẽ không nói với bố như vậy đâu, bố yên tâm.

- Bố, nếu bố là người yêu con, bố sẽ túm cổ con lôi lên trên chỗ có ánh sáng mặt trời. Con có cái gì đó trong tay và con biết điều đó. Hãy đảm nhận điều đó. Đảm nhận năng khiếu của con. Đảm nhận trách nhiệm này. Còn bố, bố sẽ đặt con xuống đâu đó và nói với con: “Bây giờ đến lượt cô. Đến lượt cô phải hành động, Chloé. Hãy cho mọi người thấy khả năng tiềm ẩn của cô.”

- Thế nếu con chẳng có tài cán gì thì sao?

- Thế thì, đây sẽ là một dịp để biết điều đó. Và đừng có tự cắn môi nữa, con làm bố đau đấy.

- Tại sao bố có nhiều ý tưởng cho người khác đến thế nhưng lại có quá ít cho bản thân mình?

- Bố đã trả lời câu hỏi này rồi.

- Có chuyện gì thế?

- Con tin là đã nghe thấy tiếng Marion khóc...

- Bố không ngh...

- Suyt...

- Ôn rồi, nó ngủ lại rồi.

Tôi vừa ngồi xuống vừa kéo chiếc chăn phủ lên người.

- Con có muốn bố đi xem thế nào không?

- Không, không. Chúng ta đợi thêm một chút đã.

- Thế con xứng đáng được cái gì, theo ngài, thưa ngài Tôi-biết-tuốt?

- Được đối xử như là con xứng đáng được hưởng.

- Có nghĩa là?

- Như một nàng công chúa. Một nàng công chúa của Thời Hiện đại.

- Phùuuu... Vớ vẩn.

- Đúng, bố sẵn sàng nói bất kỳ điều gì. Bất kỳ điều gì nếu nó làm con mỉm cười... Mỉm cười với bố đi, Chloé.

- Bố điên rồi.

Ông đứng dậy.

- À... Tuyệt! Bố thích vậy hơn. Con bắt đầu bớt nói những điều ngu ngốc rồi đây... Ừ, bố bị điên, và con muốn là chính bố nói với con hả? Bố điên và bố đói! Bố dùng món tráng miệng gì được nhỉ?

- Bố xem trong tủ lạnh đây. Có lẽ nên ăn nôt chồ sữa chua của hai con bé...

- Ở đâu cơ?

- Tít phía bên dưới đây.

- Máy thứ màu hồng hả?

- Vâng.

- Không tồi.

Ông liếm cái thìa.

- Bố có nhìn thấy tên hiệu của nó không?

- Không.

- Bố nhìn đi, nó dành cho bố đây.

- *Những tên quý sứ...* Ranh mãnh thật

*

* *

- Tốt hơn là chúng ta đi ngủ thôi, con không nghĩ thế à?

- Vâng.

- Con buồn ngủ không?

Tôi than thở.

- Làm thế nào mà bố muốn con ngủ được với tất cả những điều mà

chúng ta đã xới lên chứ? Con có cảm tưởng như đang khuấy cả một cái chảo to...

- Bố thì tháo rối cuộn dây của mình, con thì khuấy chảo của con.

Những hình ảnh mà chúng ta dùng thật ngộ quá...

- Bố, cậu học trò giỏi toán và con, mụ béo.

- Mụ béo á? Vớ vẩn. Công chúa của bố mà là một mụ béo... Ô là là!

Tối nay con nói biết bao nhiêu là điều bậy bạ.

- Bố tính nết khó chịu nhỉ?

- Rất.

- Vì sao?

- Bố không biết. Có lẽ là vì bố nói điều mình nghĩ. Việc làm này không phổ biến như ta tưởng... Bố không còn sợ người khác không yêu mến mình nữa.

- Thế còn con?

- Ô con thì, con yêu quý bố, bố không lo!

- Pierre?

- Ừ.

- Chuyện gì đã xảy ra với Mathilde?

Ông nhìn tôi. Mở miệng ra và rồi khép lại. Vắt tréo chân rồi lại thả chân ra. Ông đứng dậy. Cời lửa và xới than. Cúi đầu và thì thầm:

- Không. Chẳng có gì cả. Đúng hơn là quá ít. Quá ít ngày, quá ít giờ...

Thực tế gần như không có gì.

- Bố không muốn nói về chuyện đó hả?

- Bố không biết.

- Bố chưa bao giờ gặp lại cô ấy à?

- Có. Một lần. Cách đây vài năm. Trong khu vườn Palais-Royal...

- Rồi sao nữa ạ?

- Rồi không gì cả.

- Làm thế nào bố đã quen cô ấy?

- Con biết đấy... Nếu bố bắt đầu, bố không biết khi nào mới dừng lại...

- Con nói rồi, con không buồn ngủ.

Ông ngắm nghĩa bức vẽ của ông Paul. Không thốt nên lời.

- Đó là khi nào?

- Đó là... Bố gặp cô ấy lần đầu tiên vào ngày mùng 8 tháng Sáu năm 1978, lúc khoảng mười một giờ sáng giờ địa phương ở Hồng Kông. Cả hai đang ở tầng thứ ba mươi của toà tháp Hyatt trong văn phòng của ngài Singh, người đang cần đến bố để khoan đầu đó tại Đài Loan. Điều này làm con buồn cười à?

- Vâng, rất chính xác. Cô ấy làm việc cùng với bố à?

- Cô ấy là phiên dịch của bố.

- Tiếng Trung Quốc á?

- Không, tiếng Anh.

- Nhưng bố nói được tiếng Anh cơ mà?

- Không tốt. Không đủ tốt để xử lý loại công việc đó, nó cực kỳ tinh tế.

Ở cấp độ đó, không còn là ngôn ngữ nữa mà là một trò ảo thuật. Chỉ cần bỏ sót một lời ám chỉ thôi là con khó hiểu được phần tiếp theo rồi. Hơn nữa, bố không biết những thuật ngữ chính xác để dịch biệt ngữ kỹ thuật mà mọi người cần hôm đó và, trên hết, bố chưa bao giờ quen được với giọng của người Trung Quốc. Bố có cảm tưởng nghe thấy những tiếng “ting ting” ở cuối mỗi từ. Tất nhiên, bố đang nói về những từ mà họ không lắm nhảm ấy.

- Thế rồi sao?

- Lúc ấy bố rất hoang mang. Bố vẫn nghĩ mình sẽ làm việc với một ông già người Anh, một người tự cho là phiên dịch mà với ông ta Françoise

đã làm duyên trên điện thoại, “Rồi ông sẽ thấy, đó là một quý ông thực thụ...”

Ấy thế mà, bố ở đó, dưới áp lực, bị chênh lệch giờ cả một đêm so với ở nhà, lo âu, co rúm, run rẩy như một chiếc lá, thế mà chẳng thấy một chút bóng dáng của gã người Anh nào hết. Đây là một hợp đồng cực lớn, đủ để cho doanh nghiệp hoạt động trong vòng hơn hai năm liền. Bố không biết liệu con có thể hình dung nổi không...

- Chính xác thì bố bán cái gì nhỉ?

- Thùng.

- Thùng á?

- Ủ, nhưng đợi đã... Không phải là những chiếc thùng bình thường đâu, mà là...

- Thôi, thôi, con chẳng quan tâm! Bố tiếp tục đi!

- Rồi, bố đang nói với con, lúc ấy bố rất căng thẳng. Bố theo đuổi dự án này từ nhiều tháng trời, bố đã đầu tư vào đó những khoản vốn khổng lồ. Bố đã làm cho doanh nghiệp mang nợ và bố cũng trút hết vào đó số tiền tiết kiệm nhỏ nhoi của mình. Giờ bố có thể lùi lại kế hoạch đóng cửa một nhà máy ở Nancy. Mười tám người tất cả. Bố bị mấy người anh trai của Suzanne chèn ép và bố biết họ đang chờ dịp để trả thù bố, họ sẽ không dễ dàng cho qua, mấy cái gã vô tích sự đó... Hơn nữa, bố lại đang bị tiêu chảy dữ dội. Xin lỗi vì cách nói hơi thô thiển, nhưng bố... Nói ngắn gọn, bố bước vào văn phòng đó như thể người ta bước xuống sân đấu và khi bố hiểu ra là cả cuộc sống của bố lại nằm chính trong tay của... của... người phụ nữ đó, bố suýt ngất.

- Nhưng vì sao cơ?

- Con biết không, dầu khí là một môi trường làm việc rất trọng nam giới. Bây giờ thì cũng có thay đổi chút ít rồi, nhưng thời đó, ít khi thấy phụ

nữ...

- Vả lại bố cũng thế...

- Bố làm sao?

- Bố cũng hơi trọng nam khinh nữ.

Ông không nói không.

- Chờ chút, nhưng con hãy thử đặt mình vào vị trí của bố một giây xem! Bố đang chờ đợi bắt tay một ông già Anh điềm đạm, một gã thành thạo phong tục tập quán của các nước thuộc địa với bộ ria và trang phục nhàu nhĩ, thế mà giờ bố lại chào hỏi một người phụ nữ trẻ măng đồng thời liếc nhìn cái cổ áo hở vai của cô ta... Ồ, không, bố đảm bảo với con là đối với bố như vậy là hơi quá. Bố không cần điều đó... Đất dưới chân bố như nứt ra. Cô ấy giải thích với bố rằng Ông Magoo của cô ấy bị ốm, đã được đưa đi cấp cứu tối ngày hôm trước đó, và cô ấy siết rất mạnh tay bố để tiếp cho bố dừng khí. Đúng ra thì đó là điều mà cô ấy nói với bố sau đó, cô ấy đã lắc tay bố như là rung cây mận vì thấy mặt bố hơi tái.

- Ông ấy tên là Ông Magoo thật à?

- Không. Bố nói đại thế thôi.

- Còn sau đó?

- Sau đó bố nói nhỏ vào tai cô ấy: “Nhưng cô có rành... Ý tôi muốn nói là các dữ liệu của vấn đề... Nó hơi chuyên biệt... Tôi không biết liệu người ta có báo trước cho cô không...” Và thế là, cô ấy đã tặng bố nụ cười tuyệt vời. Một dạng nụ cười tuyệt diệu như muốn nói: Này... Đừng có làm tôi rối trí thế cậu bé của tôi.

Bố bị chinh phục.

Bố cúi xuống cái cổ xinh xắn ấy. Cô ấy thơm quá. Cô ấy thơm tuyệt... Mọi thứ đều lẫn lộn trong đầu bố. Thật là một thảm họa. Cô ấy ngồi đối diện với bố, phía bên phải của một người Trung Quốc hoạt bát đang nắm vận

mệnh của bố trong tay, nếu bố có thể nói như vậy. Cô ấy tựa cầm lên những ngón tay đang đan xen vào nhau và ném cho bố ánh mắt đầy tin tưởng để tiếp thêm cho bố dũng khí. Những nụ cười khoe môi ẩn chứa cái gì đó thật ác ý, dù bố đang hoàn toàn ngây ngất nhưng bố vẫn nhận ra được điều đó. Bố ngừng thở. Bố bắt treo cánh tay trên cái bụng phệ của bố và cầu trời. Bố phó mặc cho cô ấy định đoạt. Bố sắp sống những giờ phút đẹp đẽ nhất của đời mình.

- Bố kể hay quá đi mất...

- Con chế giễu bố rồi.

- Không, không, không hề!

- Có đấy. Con chế nhạo. Bố ngừng đây.

- Không, xin bố đấy! Đừng làm thế. Rồi sau đó thì sao?

- Con đã làm bố mất hứng.

- Con sẽ không nói gì nữa.

- ...

- Thế còn sau đó?

- Sau đó gì?

- Sau đó, với lão người Hoa, chuyện xảy ra như thế nào?

- Bố mỉm cười. Vì sao bố cười? Kể cho con nghe đi!

- Bố cười vì chuyện thật lạ thường... Vì cô ấy thật lạ thường... Vì tình huống đó hoàn toàn lạ thường...

- Đừng có cười một mình nữa! Hãy kể cho con nghe đi! Kể đi, Pierre!

- Ồ thì... Đầu tiên, cô ấy lấy trong túi ra một cái bao, một cái bao nhỏ bằng nhựa giả da cá sấu. Cô ấy làm một cách rất trang nghiêm. Sau đó, cô ấy đặt lên mũi mình một cặp kính tròn. Con biết đấy, cái loại mắt kính nhỏ trông rất nghiêm khắc với cái gọng bằng sắt tây ấy. Kính của những bà giáo nghỉ hưu ấy mà. Và từ lúc đó, khuôn mặt của cô ấy nghiêm lại. Cô ấy không

nhìn bố như trước nữa. Cô ấy không nao núng hay e thẹn trước cái nhìn của bố và chờ đợi bố đọc bài.

Bố nói, cô ấy dịch. Bố bị hớp hồn vì cô ấy bắt đầu dịch trước cả khi bố kết thúc câu. Bố không biết làm thế nào mà cô ấy có thể làm được việc phi thường ấy. Cô ấy nghe và nhắc lại gần như toàn bộ cùng một lúc. Đó chính là dịch song song. Mê ly... thật sự mê ly... Ban đầu, bố nói chậm rãi và sau đó càng ngày càng nhanh. Bố tin là mình đã thử thúc bách cô ấy một chút. Cô ấy không hề bị dao động. Ngược lại, cô ấy còn vui thú kết thúc các câu của bố trước cả bố nữa. Mới thế thôi cô ấy đã làm cho bố thấy mình là người dễ bị đoán trước đến mức nào...

Sau đó, cô ấy đứng lên để dịch những đồ thị trên một cái bảng. Bố nhân cơ hội ngắm đôi chân cô ấy. Cô ấy có cái vẻ hơi lỗi thời, lỗi mốt, hoàn toàn không hợp thời đại. Cô ấy mặc một chiếc váy ngắn Scotland trùm đến tận đầu gối, một cái áo twin-set^[4] màu xanh đậm... Tại sao con lại cười?

- Là bởi vì bố nói từ “twin-set” ấy mà. Nó làm con buồn cười.

- Thôi đi nào! Bố không thấy cái gì đáng buồn cười cả! Thế con muốn bố phải nói cái gì nào?

- Không, không gì cả...

- Con đúng là ngớ ngẩn...

- Con ngậm miệng đây, ngậm đây.

- Ngay cả cái áo lót của cô ấy cũng lỗi thời... Cô ấy có bộ ngực tròn trịa của những cô gái thời bố còn trẻ. Cặp vú xinh xắn, không quá to, nằm hơi xa nhau, nhọn... Tóm lại là tròn trịa. Rồi bố cũng bị thôi miên bởi cái bụng của cô ấy. Cái bụng nhỏ bầu bĩnh, tròn tròn như bụng chim đó. Cái bụng nhỏ đáng yêu làm biến dạng những ô kẻ của chiếc váy ấy, bố thấy nó... đã ở trong tay mình rồi... Bố đang tìm cách ngó qua đôi chân cô ấy thì nhìn thấy sự bối rối của cô ấy. Cô ấy im bật. Mặt đỏ lựng. Trán, má, cổ đều đỏ.

Đỏ như một con tôm luộc. Cô ấy nhìn bố vẻ mặt hốt hoảng.

“Chuyện gì xảy ra thế? bố hỏi.

- Ông... Ông không hiểu điều ông ta đã nói à?

- Kh...Không. Ông ấy nói gì?

- Ông không hiểu hay là ông không nghe thấy?

- Tôi... Tôi không biết... Tôi không nghe, chắc vậy...”

Cô ấy nhìn xuống đất. Cô ấy xúc động. Bố tưởng tượng điều tồi tệ nhất, tai hoạ, lời nói hớ, sai lầm lớn... đã xảy ra và bố bị phá sản trong lúc cô ấy thắt lại dây buộc tóc.

“Chuyện gì thế? Có vấn đề gì sao?”

Gã người Trung Quốc cười, nói với cô ấy điều gì đó mà bố vẫn không hiểu. Bố hoàn toàn bị mất phương hướng. Bố chẳng hiểu gì cả. Bố bị xem như một thằng ngốc, đúng thế!

“Nhưng ông ấy nói gì thế? Cô nói cho tôi biết ông ấy đã nói gì đi!!”

Cô ấy lúng túng.

“Hỏng cả rồi, phải không?”

- Không, không, tôi không tin là thế...

- Thế thì là cái gì?

- Ông Singh đang tự hỏi liệu có phải là một ý hay khi bàn bạc một vụ kinh doanh lớn như vậy với ông hôm nay hay không...

- Nhưng tại sao? Có chuyện gì không ổn ư?”

Bố quay sang phía ông ta để làm ông ta yên lòng. Bố gật gật đầu và thử nở một nụ cười kiểu *French manager* để chinh phục ông ta... Trông bố hẳn phải nực cười lắm... Thế mà lão béo ấy vẫn tiếp tục cười... Lão ta hài lòng về mình đến mức người ta chẳng còn nhìn rõ nổi mắt lão ta nữa.

“Tôi đã nói gì ngớ ngẩn sao?”

- Không.

- Thế còn cô?

- Tôi á? Không có! Tôi chỉ làm mỗi một việc là nhắc lại lời nói khó hiểu của ông thôi mà.

- Thế thì là cái gì?!

Bố cảm thấy những giọt mồ hôi lớn đang nhỏ giọt dưới nách mình.

Cô ấy cười. Có vẻ hơi căng thẳng.

“Ông Singh nói là ông không tập trung.

- Có chứ, tôi có tập trung! Tôi rất tập trung! *I am very concentrated!*

- No, no, ông ta lắc đầu đáp lại.

- Ông Singh nói là ông không tập trung bởi vì ông đang phải lòng và ông ấy không muốn bàn chuyện làm ăn với một người Pháp đang yêu. Ông ấy nói như vậy quá nguy hiểm.”

Giờ thì chính bố lại trở nên đỏ lựng.

“Không, không... *No, no!* Ổn cả mà. *I am fine, I mean I am calm... I... I...*”

Và quay về phía cô ấy:

“Hãy nói với ông ấy rằng không đúng như vậy. Rằng không có gì. Rằng mọi chuyện đều ổn với tôi. Hãy nói với ông ấy là ... *I am okay. Yes, yes, I'm okay.*”

Bố bị kích động.

Cô ấy đã lấy lại nụ cười lúc đầu.

“Thế không đúng vậy sao?

Mình sa vào cái ổ rối rắm nào thế này không biết?

“Không, à mà có, à mà không, rốt cuộc đó không phải là vấn đề... Tôi muốn nói đó không phải là một vấn đề... Tôi... *There is NO problem. I am fine!*”

Bố tin rằng họ đều đang giỡn mặt bố. Lão béo Singh, các bộ hạ của lão ta và cô gái đó.

Cô ấy cũng chẳng tìm cách an ủi bố:

“Đúng vậy hay là không đúng?”

Quả là một cô nàng ghê gớm. Có phải là lúc thích hợp không?

“Không đúng, bố nói dối.

- À, ra thế! Ông làm tôi sợ quá...”

Thật ghê gớm, bố lại nghĩ.

Cô ấy vừa tống cho mình một cú nốc ao.

- Rồi sau đó?

- Sau đó, công việc lại tiếp tục. Rất chuyên nghiệp. Như thể không có gì xảy ra. Bố ướt đầm mồ hôi. Bố có cảm tưởng như vừa nắm một dòng điện 220V trong tay và cảm thấy khó chịu. Bố không nhìn cô ấy nữa. Bố không còn muốn nhìn cô ấy. Bố không còn muốn cô ấy tồn tại nữa. bố không thể quay về phía cô ấy nữa. Bố muốn cô ấy biến vào một cái xó nào đấy và bố biến mất theo cô ấy. Và càng không để ý đến cô ấy, bố lại càng phải lòng cô ấy. Nó chính là điều lúc nãy bố nói với con, giống như một căn bệnh vậy. Con biết nó diễn ra thế nào rồi đấy... Con hất xì. Một lần. Hai lần. Con rùng mình và thế là xong. Đã quá muộn. Điều tồi tệ đã đến. Ở đây cũng y như vậy: bố bị tóm, bố coi như tiêu luôn. Chẳng còn hy vọng gì được nữa và khi cô ấy dịch cho bố những lời của ông Singh thì bố cắm đầu xuống mớ tài liệu của mình. Cô ấy chắc hẳn sẽ cảm thấy rất vui thú. Nỗi đau khổ này đã kéo dài gần ba tiếng đồng hồ... Con làm sao vậy? Con lạnh à?

- Một chút thôi ạ, nhưng không sao, không sao... Bố tiếp tục đi.

Chuyện gì đã xảy ra sau đó?

Ông cúi xuống giúp tôi kéo chần lên.

- Sau đó, chẳng có gì cả. Sau đó... Bố vừa nói với con đấy thôi, bố vừa mới sống những giờ phút tốt đẹp nhất... Sau đó bố... Sau đó chuyện trở nên buồn hơn.

- Nhưng đâu có ngay lập tức?

- Không. Không phải ngay sau đó. Có một chút... Nhưng tất cả khoảng thời gian mà bố và cô ấy cùng nhau chia sẻ sau buổi làm việc đó, đều giống như thể bố đánh cắp chúng vậy...

- Đánh cắp của ai?

- Của ai ư? Của cái gì ư? Giá mà bố biết được điều đó...

Sau đó, bố thu xếp giấy tờ và đóng nắp bút lại. Bố đứng lên, bắt tay những tên đao phủ của mình và rời căn phòng đó. Và trong thang máy, khi các cánh cửa đã đóng lại, bố thật sự có cảm giác đang rơi vào một cái hố. Bố mệt phờ, trống rỗng, kiệt sức và sắp khóc. Do căng thẳng thần kinh, bố nghĩ vậy... Bố cảm thấy mình quá khốn khổ, quá cô đơn... Đặc biệt là quá cô đơn. Bố quay trở lại căn phòng khách sạn, kêu một ly whisky và chuẩn bị nước cho bồn tắm. Thậm chí tên cô ấy bố cũng không biết. Bố chẳng biết chút gì về cô ấy cả. Bố liệt kê những thứ bố biết: cô ấy nói tiếng Anh đặc biệt tốt. Cô ấy thông minh... Rất thông minh... Quá thông minh chẳng? Kiến thức kỹ thuật, khoa học và luyện kim làm bố bàng hoàng. Tóc cô ấy màu nâu. Cô ấy rất xinh. Có lẽ cao khoảng... bao nhiêu nhỉ... có lẽ là 1,66 mét... Cô ấy chế giễu bố. Cô ấy không đeo nhẫn cưới và cho thấy một cái bụng xinh xắn nhất trong mọi cái bụng. Cô ấy.. Gì nữa nhỉ? Nước bồn tắm nguội đến đâu bố lại mất hy vọng đến đấy.

Buổi tối, bố đi ăn với mấy gã làm việc ở Comex. Bố chẳng ăn gì hết. Bố gật đầu. Bố chẳng biết mình trả lời có hay không. Cô ấy ám ảnh bố.

Cô ấy ám ảnh bố, con hiểu không?

Ông quỳ gối trước lò sưởi và chậm rãi thổi lửa.

- Khi bố quay trở lại khách sạn, cô tiếp tân đưa cho bố một mẫu tin nhắn kèm theo chìa khoá phòng. Một dòng chữ nhỏ hỏi bố:

“Không đúng thế sao?”

Cô ấy đang ngồi ở quầy rượu nhìn bố mỉm cười.

Bố vừa tiến lại gần vừa đánh nhè nhẹ lên ngực.

Bố vỗ vỗ cái quả tim tội nghiệp bị rối loạn của bố để nó đập trở lại.

Bố quá hạnh phúc. Bố đã không mất cô ấy. Vẫn chưa.

Quá hạnh phúc và ngạc nhiên cũng bởi vì cô ấy thay đổi trang phục.

Hiện giờ, cô ấy mặc một chiếc quần bò cũ và một chiếc áo phông kỳ dị.

“Cô đã thay quần áo rồi à?”

- Ồ... Vâng.

- Nhưng tại sao?

- Lúc này khi ông nhìn thấy tôi, tôi đang cải trang đấy. Tôi ăn mặc như thế khi tôi làm việc với những người Trung Quốc cổ hủ. Tôi đã nhận ra rằng họ thích vậy, kiểu *old-fashione*^[5], nó làm cho họ yên tâm... Tôi không biết... Họ tin tưởng hơn... Tôi cải trang thành một cô gái già và thế là tôi trở nên vô hại.

- Nhưng cô khi đó không hề có vẻ của một cô gái già, tôi đảm bảo đấy! Cô... Cô trông rất hay... Cô... Tôi....Tóm lại, tôi thấy thật đáng tiếc...

- Vì tôi đã thay trang phục á?

- Vâng.

- Cả ông cũng thế, ông cũng thích là tôi vô hại hơn nữa à?”

Cô ấy cười. Bố tan chảy ra.

“Tôi không hề tin là cô bây giờ lại ít nguy hiểm hơn khi cô ở trong chiếc váy ngắn màu xanh đâu. Tôi không hề tin chút nào cả, không hề, không hề.”

“Chúng tôi đã kêu mấy cốc bia Trung Quốc. Cô ấy tên là Mathilde, ba mươi tuổi và nếu cô ấy làm bố ngạc nhiên thì đấy là bởi vì cô ấy chẳng có tài cán gì cả: bố và hai anh trai của cô ấy làm việc cho công ty Shell. Cô ấy thuộc nằm lòng tất cả những thuật ngữ đó. Cô ấy đã từng sống tại tất cả các quốc gia dầu khí của thế giới, lui tới hàng chục ngôi trường và học hàng vạn từ nói tục trong tất cả các ngôn ngữ. Cô ấy không thể nói chính xác mình sống ở đâu. Cô ấy chẳng sở hữu gì hết. Chỉ toàn là kỉ niệm. Toàn là bạn bè. Cô ấy yêu thích công việc của mình. Dịch những ý nghĩ và tung hứng với các câu từ. Hiện tại cô ấy ở Hồng Kông bởi vì chỉ cần chìa tay ra là kiếm được việc rồi. Cô ấy thích thành phố này, nơi mà các toà nhà chọc trời mọc lên chỉ trong vòng một đêm và nơi người ta có thể ăn tối trong một cái quán ăn lụp xụp mà chỉ cần bước thêm năm chục mét. Cô ấy thích sự năng động của thành phố này. Cô ấy đã từng sống vài năm tại Pháp khi còn nhỏ và thỉnh thoảng quay lại đó thăm những người anh em họ. Một ngày nào đó, cô ấy sẽ mua một căn hộ ở đây. Bất kỳ căn nào, bất kỳ ở đâu. Chỉ cần nó có bò và lò sưởi. Trong khi nói như vậy, cô ấy cười, cô ấy sợ bò! Cô ấy lấy thuốc lá của bố và trả lời mọi câu hỏi của bố bắt đầu bằng việc ngược mắt lên trời. Cô ấy hỏi bố vài câu nhưng bố gạt đi, bố muốn nghe cô ấy nói, cô ấy cơ, bố muốn nghe âm thanh giọng nói của cô ấy, cái giọng nói nhỏ nhẹ, những câu thành ngữ không chắc chắn hoặc lỗi thời của cô ấy. Bố không bỏ sót một chi tiết nào cả. Bố muốn đắm mình vào cô ấy, vào khuôn mặt của cô ấy. Chưa gì bố đã mê cái cổ, đôi bàn tay, cái mũi đáng yêu, những nốt ruồi, quầng mắt, đôi mắt nghiêm trang của cô ấy... Bố hoàn toàn lú lẫn. Con lại cười nữa à?

- Con chẳng nhận ra bố...

- Con còn lạnh không?

- Không, được rồi ạ.

- Cô ấy mê hoặc bố... Bố mong muốn sao cho thế giới ngừng quay. Cho đêm này không bao giờ kết thúc. Bố không muốn rời cô ấy nữa. Không bao giờ. Bố muốn ngồi ườn trong cái ghế đó và nghe cô ấy kể về cuộc sống của cô ấy mãi mãi. Bố muốn điều không thể. Dù không hay biết, nhưng như vậy bố đã mở đầu nội dung câu chuyện của hai người... những giờ phút ngừng trôi, hư ảo, không thể giữ lại, không thể ngăn chặn. Mà cũng không thể tận hưởng. Và rồi cô ấy đứng dậy. Ngày hôm sau cô ấy đi làm sớm. Vẫn là cho công ty Singh and Co. Cô ấy rất quý cái lão cáo già đó, nhưng cô cần phải đi ngủ thôi bởi vì ông ta rất kinh khủng! Bố đứng dậy cùng một lúc với cô ấy. Tim bố lại bỏ bố một lần nữa. Bố sợ mất cô ấy. Bố nói lúng búng trong khi cô ấy mặc áo vét.

“Xin lỗi, tôi không nghe rõ?”

- Tôi rất cô.

- Ông nói gì cơ?

- Tôi nói là tôi sợ mất cô.”

“Cô ấy mỉm cười. Không nói gì cả. Cô ấy cười và xoay nhẹ người từ trước ra sau tay nắm chặt cổ áo vét của mình. Bố đã hôn cô ấy. Miệng cô ấy vẫn khép. Bố hôn nụ cười của cô ấy. Cô ấy lắc đầu và nhẹ nhàng đẩy bố ra.

Bố suýt té ngựa.

*

* *

- Thế thôi ạ?

- Ừ.

- Bố không muốn kể cho con phần tiếp theo, phải không? Phần này bị cấm ạ?

- Không hề! Không hề, con ạ... Cô ấy đi còn bố lại ngồi xuống ghế.

Bố trải qua phần đêm còn lại để mơ mộng trong lúc đọc mẫu giấy nhỏ của cô

ấy đặt trên đùi bố. Con thấy đấy, chẳng có gì đặc biệt cả...

- Ô! Có chứ... Cái đùi của bố...

- Con quá ngớ ngẩn, con gái ạ.

Tôi cười ngượng nghịu.

- Nhưng vậy thì tại sao cô ấy lại quay lại nhỉ?

- Đó là chính là câu hỏi mà bố tự đặt ra cho mình đêm hôm đó và sáng hôm sau và ngày hôm sau nữa và tất cả mọi ngày cho đến khi bố gặp lại cô ấy...

- Bố gặp lại cô ấy khi nào?

- Hai tháng sau đó. Một buổi tối giữa tháng Tám, cô ấy bất thần đến văn phòng bố. Lúc đó bố chẳng chờ đợi ai cả. Bố đi nghỉ hè về sớm hơn một chút để yên tĩnh làm việc. Cánh cửa mở ra và đó là cô ấy. Cô ấy ngẫu nhiên đi qua. Vô tình thôi. Cô ấy vừa ở Normandie về và đang chờ cú điện thoại của một cô bạn để đi tiếp. Cô ấy tìm bố trong niêm giám điện thoại và thế là...

Cô ấy mang lại cho bố cái bút mà bố đã để quên ở phía bên kia thế giới. Cô ấy đã quên không đưa cho bố khi ở quây rượu, nhưng lần này, cô ấy nghĩ ngay đến nó và lập tức lục tìm trong túi xách của mình.

Cô ấy không thay đổi. Ý bố là, bố đã không hề lý tưởng hoá cô ấy, bố hỏi cô ấy:

“Nhưng... Cô đến chỉ vì việc này thôi sao? Vì cái bút à?”

- Vâng, tất nhiên. Nó là một cái bút đẹp. Tôi đã nghĩ rằng ông tha thiết muốn có nó.”

Cô ấy trả nó lại cho bố cùng với một nụ cười. Đó là một chiếc bút bi. Một chiếc Bic màu đỏ.

Bố không biết phải làm gì nữa. Bố... Cô ấy đã choàng tay ôm lấy bố và bố để mặc cho mình bị bất ngờ. Thế giới đang thuộc về bố.

Bố và cô ấy đã tay trong tay đi ngang qua Paris. Từ Trocadéro đến đảo Cité, men theo bờ sông Seine. Đó là một buổi tối tuyệt đẹp. Trời nóng. Ánh sáng rất dịu. Mặt trời vẫn chưa lặn hẳn. Bố và cô ấy giống như hai người khách du lịch, không âu lo, ngây ngất, chiếc áo vét vắt vai và những ngón tay đan xen vào nhau. Bố làm người hướng dẫn. Bố đã không đi bộ như vậy từ nhiều năm rồi. Bố đang khám phá lại thành phố của mình. Rồi hai người đã ăn tối ở quảng trường Dauphine và trải qua những ngày tiếp theo trong căn phòng khách sạn của cô ấy. Bố nhớ buổi tối hôm đầu tiên. Đến cái vị mặn của cô ấy. Chắc hẳn cô ấy đã tắm biển trước khi lên tàu. Nửa đêm bố phải dậy vì khát nước. Bố ... Thật tuyệt vời.

Thật tuyệt vời và hoàn toàn giả tạo. Mọi thứ đều giả tạo. Đó không phải là cuộc sống. Không phải là Paris. Mà là tháng Tám. Bố không phải là khách du lịch. Không phải là người độc thân. Bố nói dối. Bố tự dối bản thân. Nói dối cô ấy, nói dối gia đình mình. Cô ấy không dễ bị lừa và đến giai đoạn của những lời nói bao biện, của những cuộc gọi điện thoại riêng và những lời nói dối phải thú nhận, cô ấy ra đi.

Trước cánh cửa vào khu vực lên máy bay, cô ấy tuyên bố:

“Em sẽ cố gắng sống mà không có ông. Hy vọng là em sẽ làm được điều đó...”

Bố không có can đảm ôm hôn cô ấy.

Tối đó, bố đi ăn ở Drugstore. Bố đau khổ. Đau như thể là thân mình bị thiếu một bộ phận gì đó, như thể người ta đã cắt mất một cánh tay hay một cẳng chân của mình. Cái cảm giác đó thật kỳ lạ. Bố không hiểu điều gì đang diễn ra với mình. Bố nhớ là đã vẽ hai hình người trên chiếc khăn trải bàn bằng giấy. Hình bên trái, đó là cô ấy khi nhìn trực diện còn hình bên phải, là cô ấy nhìn từ phía sau lưng. Bố cố nhớ lại vị trí chính xác của các nốt ruồi

của cô ấy và khi người bồi bàn tiến lại gần, nhìn thấy những cái dấu chấm nhỏ đó, anh ta hỏi bố có phải bố là người làm nghề châm cứu hay không. Bố không hiểu chuyện gì đang đến với mình nhưng chí ít, bố cũng có linh cảm rằng nó rất nghiêm trọng! Trong vòng vài ngày đó, bố đã là chính mình. Không hơn, không kém chính mình. Khi bố ở bên cô ấy, bố cảm tưởng mình là một gã tốt... Chỉ đơn giản thế thôi. Bố không biết rằng mình có thể là một gã tốt.

“Bố yêu người phụ nữ này. Bố yêu Mathilde này. Bố yêu giọng nói của cô ấy, tinh thần của cô ấy, tiếng cười của cô ấy, thế giới quan của cô ấy, một dạng thuyết định mệnh của những người đã từng ngao du rất nhiều. Bố yêu tiếng cười, sự tò mò, sự kín đáo, cái cột sống lưng, hai bên hông hơi nhô ra, những phút im lặng, sự dịu dàng và... tất cả những thứ khác của cô ấy. Tất cả... Tất cả. Bố cầu trời cho cô ấy không thể tiếp tục sống thiếu bố. Bố không nghĩ đến những hậu quả của chuyện giữa hai người. Bố mới vừa khám phá ra rằng cuộc sống vui vẻ hơn nhiều khi người ta hạnh phúc. Bố phải mất đến bốn mươi hai năm mới nhận ra được điều đó và bố ngây ngất đến mức tự cấm mình làm hỏng mọi việc khi bói lông tìm vết. Bố là con giống Ravi trang trí trong những mô hình miêu tả nơi Đức Chúa sinh ra... +

Ông rót thêm đồ uống cho chúng tôi.

- Cũng chính từ lúc đó mà bố đã trở thành một *workoholic*, như người Mỹ nói. Hầu hết thời gian trong ngày bố ở trong văn phòng. Bố đến trước người khác và ra về cuối cùng. Bố làm việc thứ Bảy và giậm chân cả ngày Chủ nhật. Bố dùng mọi cố gắng ở phòng làm việc. Cuối cùng, bố đã nhận được hợp đồng với Đài Loan và có thể hành động tự do hơn nữa. Bố tận dụng việc đó để dựng thêm các dự án khác. Ít nhiều có suy tính đúng đắn. Và tất cả những điều, tất cả những ngày và những giờ điên rồ này là vì một lý do duy

nhất: vì bố hy vọng nhận được điện thoại của cô ấy.

Một người phụ nữ đang ở nơi nào đó trên hành tinh này, có thể là cách đây vài bước, có thể xa cả chục ngàn cây số nhưng có một điều duy nhất cần được tính đến, đó là cô ấy có thể gặp lại mình.

Bố rất vững tin. Bố tràn trề năng lượng. Bố nghĩ mình khá hạnh phúc vào giai đoạn đó vì dù bố không có cô ấy bên cạnh, nhưng bố biết là cô ấy đang tồn tại. Thế đã là quá mức mong đợi rồi.

Bố nhận được tin của cô ấy vài ngày trước Noel. Cô ấy sắp đến Pháp và hỏi bố liệu bố có rảnh để ăn trưa cùng cô ấy tuần sau đó không. Hai người hẹn gặp tại chính quán bar nhỏ lần trước, nhưng giờ không còn là mùa hè nữa và khi cô ấy muốn cầm tay bố, bố lẹ làng rút tay lại. “Ở đây có nhiều người biết ông à?”, cô ấy tự ái hỏi bố.

Bố đã làm cô ấy tổn thương. Bố rất khổ sở. Bố đưa tay lại cho cô ấy, nhưng cô ấy không động đến. Thời gian trôi qua trong khi bố và cô ấy còn chưa tìm lại được nhau. Bố đến gặp lại cô ấy ngay buổi tối hôm đó tại một căn phòng khách sạn khác và khi, cuối cùng, bố có thể lùa những ngón tay mình vào mái tóc cô ấy, bố lại bắt đầu sống.

Bố... Bố thích làm tình với cô ấy.

Chiều ngày hôm sau, hai người gặp lại nhau vẫn tại nơi đó và ngày hôm sau nữa cũng vậy... Đó là hay ngày trước Noel, sắp xa nhau, bố muốn hỏi cô ấy xem dự định của cô ấy thế nào nhưng không dám mở miệng. Nỗi sợ đang ở đó. Nó ngăn không cho bố mỉm cười với cô ấy.

Cô ấy ngồi trên giường. Bố đến trước mặt và gục đầu lên đùi cô ấy.

“Chúng ta sẽ như thế nào đây?” cô ấy hỏi.

Bố im lặng.

“Ông biết không, hôm qua khi ông đi bỏ lại em trong căn phòng này vào chính giữa buổi chiều như vậy, em tự nhủ rằng mình sẽ không bao giờ

sống lại cái cảnh này nữa. Không bao giờ, ông nghe thấy không? Không bao giờ nữa... Em mặc lại quần áo và ra ngoài. Em không biết đi đâu. Em không muốn sống cái cảnh đó nữa, không muốn nằm bên ông trong một căn phòng và nhìn ông ra đi sau đó. Thật quá mức chịu đựng.”

Cô ấy nói một cách khó khăn.

“Em đã tự hứa với mình là sẽ không bao giờ chung sống lại với một người đàn ông từng làm cho mình đau khổ. Em tin là em không đáng phải chịu như vậy, ông hiểu không? Em không đáng bị như thế. Vì vậy, đó là lý do tại sao em hỏi ông: Chúng ta sẽ như thế nào đây?”

Bố vẫn lặng câm.

“Ông không nói gì cả à? Em đã nghi là như vậy. Dù sao thì ông có thể nói gì được chứ? Ông có vợ và các con ông. Còn em, em là cái thá gì? Em gần như chẳng là gì cả trong cuộc sống của ông. Em sống quá xa... Quá xa và quá lạ... Em không biết làm thứ gì giống như người ta cả. Em không có nhà, không có đồ đạc, không có mèo, không có sách dạy nấu ăn và không có dự định. Em tưởng mình là người không ranh nhất, rằng mình đã hiểu cuộc sống rõ hơn người khác, và tự chúc tụng mình vì không bị mắc bẫy. Và rồi giờ với ông, em cảm thấy hoàn toàn mất phương hướng.

Bây giờ, em rất muốn ngừng chạy đây chạy đó một chút bởi vì em thấy rằng cuộc sống thật đẹp khi ở bên ông. Em đã từng nói với ông là em sẽ cố gắng sống mà không cần ông... Em đang cố, đang cố, nhưng em không được kiên cường cho lắm, em vẫn luôn luôn nghĩ về ông. Cho nên em hỏi ông điều này bây giờ và có lẽ là lần cuối cùng, ông định làm gì với em?

- Yêu cô.

- Còn gì nữa?

- Tôi hứa với cô là sẽ không bao giờ bỏ lại cô trong một căn phòng khách sạn nữa. Tôi hứa đấy.

Và bố quay lại vùi mặt vào giữa hai chân cô ấy. Cô ấy nắm tóc nâng đầu bố dậy.

- Nhưng còn gì nữa?

- Tôi yêu cô. Tôi chỉ hạnh phúc khi ở bên cô. Tôi chỉ yêu mình cô.

Tôi... Tôi... Hãy tin tưởng ở tôi...

Cô ấy buông đầu bố ra và cuộc đối thoại dừng ở đó. Bố âu yếm ôm cô ấy nhưng cô ấy không thả lòng mình, mà cô ấy để mặc. Hoàn toàn khác nhau là ở chỗ đó.

- Chuyện sau đó thế nào?

- Sau đó, bố và cô ấy chia tay nhau lần đầu tiên... Bố nói “lần đầu tiên” là bởi vì hai người còn chia tay nhau biết bao nhiêu lần... Rồi bố gọi lại cho cô ấy... Bố van xin cô ấy... Bố đã tìm được một cái cơ để quay lại Trung Quốc. Bố đã thấy phòng ngủ của cô ấy và gặp bà chủ nhà của cô ấy...

Bố ở lại đó một tuần và trong khi cô ấy làm việc thì bố đóng vai thợ sửa ống nước, thợ điện, thợ xây. Bố đau gãy lưng vì cái cô Li suốt ngày chỉ biết hát và vuốt ve mấy con chim đó. Cô ấy đã đưa bố đi thăm cảng Hồng Kông và dẫn bố đến nhà một quý bà già nua người Anh, bà này tưởng rằng bố là Công tước Mountbatten? Con có tin không, bố đã vào vai luôn...

- Con có hiểu mọi chuyện này có ý nghĩa như thế nào đối với bố không? Đối với một cậu bé không dám trèo lên tầng bảy? Cả cuộc đời của bố diễn ra ở giữa hau quận của Paris và một căn nhà vùng nông thôn. Bố chưa từng thấy cha mẹ mình hạnh phúc, người anh duy nhất của bố đã chết vì ngạt thở và bố đã cưới người đầu tiên bố tán tỉnh, em gái của một trong những người bạn, chỉ vì bố không biết rút ra kịp thời...

Đúng, cuộc đời bố là như thế đó...

Con có hiểu được không? Bố có cảm tưởng được sinh ra lần thứ hai.

Bố có cảm tưởng là mọi chuyện được bắt đầu lại từ ngày hôm qua đó, trong vòng tay của cô ấy, dưới nguồn nước không hắt sạch, trong cái căn phòng hẹp của cô Li...

Ông ngừng nói.

- Là Christine ả?

- Không, trước Christine... Lần đó bị sẩy thai.

- Con không biết chuyện này.

- Chẳng ai biết cả. Biết để làm gì? Bố đã cưới một cô gái trẻ mà bố yêu, như người ta yêu một cô gái vậy. Một mối tình lãng mạn và trong sáng. Những rung động đầu đời... Lễ cưới hơi buồn. Bố có cảm tưởng đang làm lễ ban thánh thể lần thứ hai.

Suzanne cũng vậy. chắc cũng không tưởng tượng được mọi chuyện lại diễn ra nhanh chóng đến thế... Bà ấy một lúc mất luôn cả tuổi trẻ lẫn những ảo tưởng của mình. Bố và bà ấy mất hết những thứ đó trong khi ông bố vợ bố lại kiếm được một cậu con rể hoàn hảo. Bố vừa tốt nghiệp trường Mỏ và ông ấy không thể mơ ước hơn thế bởi vì các con trai ông ấy là những người... theo văn học. Ông ấy lầm nhảm khi phát âm cái từ đó.

Suzanne và bố không yêu nhau mãnh liệt nhưng cả hai đều ngoan ngoãn dễ bảo. Hồi đó, cái này bù trừ cho cái kia là đủ.

Bố kể cho con tất cả những điều này, nhưng bố không tin chắc là con có thể hiểu rõ được. Mọi thứ đã thay đổi quá nhiều... Lúc đó cách đây bốn mươi năm mà như thể cả hai thế kỷ vậy. Đó là một thời kỳ mà những cô gái trẻ lấy chồng khi bị mất trinh. Đối với các con bây giờ, thì đó là thời tiền sử.

Ông xoa xoa mặt.

- Bố đang kể đến đâu nhỉ? À ừ... Bố đang nói là bố ở bên kia Trái Đất

với một người phụ nữ kiếm sống bằng việc chạy nhảy từ châu lục này sang châu lục khác và có vẻ yêu bố vì con người vốn có của bố, vì những cái có ở bên trong, ở nội tâm. Một người phụ nữ yêu bố, bố có thể nói: một cách âu yếm. Đúng, tất cả chuyện này thật mới mẻ. Rất lạ lắm. Một người phụ nữ tuyệt vời nín thở nhìn bố ăn súp rắn hổ mang nấu với hoa cúc.

- Có ngon không ạ?

- Hơi giống keo theo khẩu vị của bố...

Ông cười.

- Và khi bố lên lại máy bay, lần đầu tiên trong đời, bố không thấy sợ. Bố tự nhủ: Nó có thể nổ tung, có thể rơi như một cục đá và lao xuống đất, như vậy cũng chẳng thành vấn đề.

- Vì sao bố lại nói thế?

- Vì sao á?

- Thì vâng... Nếu là con, con sẽ tự nhủ ngược lại... Con sẽ nói với mình: “Bây giờ mình biết tại sao mình sợ và cái máy bay chết tiệt này chớ có mà rơi đấy!”

- Ủ, con có lý. Như thế khôn hơn... Nhưng đây rồi, chúng ta đang động đến mấu chốt của vấn đề, bố đã không nói với mình như thế. Có lẽ bố gần như đã hy vọng là nó rơi cơ... Cuộc sống của bố như vậy sẽ đơn giản hơn biết bao nhiêu...

- Bố vừa gặp người phụ nữ của đời bố mà bố lại dự kiến chết ư?

- Bố đây có nói với con là bố muốn chết!

- Không, con cũng không nói vậy. Con nói là bố “dự kiến” chết?

- Bố nghĩ là bố dự kiến chết mỗi ngày, con thì không à?

- Không.

- Con nghĩ là cuộc sống của con đáng giá không?

- Ờ... Có... Chí ít là cũng có một chút... Với lại còn có hai con bé...

- Đó là một lý do chính đáng.

Ông đâm mình vào trong chiếc ghế bành và khuôn mặt lại biến mất.

- Ừ. Bố đồng ý với con, thật là phi lý. Nhưng bố vừa mới được hạnh phúc đến thế. Quá hạnh phúc... Điều đó làm bố phải suy nghĩ và hơi lo sợ? Hạnh phúc đến mức đó thì có bình thường không? Có đúng mực không? Bố sẽ phải trả giá như thế nào vì việc đó?

Bởi vì... Liệu có phải là do gánh nặng của nền giáo dục mà bố được nhận hay là do sự chỉ dẫn của các ông cha đạo tử tế? Hay đó là ở tính cách của bố? Bố có thể không biết tách bạch mọi thứ nhưng có điều chắc chắn là bố luôn luôn so sánh mình với một con vật làm đồng áng. Hàm thiếc, dây cương, lá che mắt, cày xe, lưỡi cày, cái ách, xe bò, rãnh cày... Tất cả những thứ truyền thống đó... Từ khi còn là một cậu bé, bố bước trên phố đầu cúi gằm và nhìn chằm chằm xuống đất như thể nó là một lớp vỏ phải xẻ, một cái vỏ quá khô cứng.

Hôn nhân, gia đình, công việc, những lắt léo của đời sống xã hội, tất cả. Bố đã cúi đầu, nghiền răng trải qua hết. Tiếp nhận hết một cách bất chấp. Và lại, bố chơi, đúng hơn là bố từng, chơi bóng squash rất tốt và đó không phải là điều ngẫu nhiên; bố thích cảm thấy mình bị nhốt trong một căn phòng chật hẹp và đánh hết sức vào một quả bóng để nó quay trở lại tay bố mạnh như một viên đạn bạc. Bố rất mê cái trò đó.

“Anh thì thích chơi bóng squash còn em thích chơi môn đập bóng Jokari, tất cả là ở đó...”, một buổi tối Mathilde tóm tắt trong khi xoa bóp cái vai đau của bố. Cô ấy im lặng một lúc rồi nói thêm: “Anh nên suy nghĩ về

điều em vừa nói, nó khôn hề ngớ ngẩn chút nào đâu. Những người quá cứng nhắc ở bên trong khi va chạm với cuộc sống luôn luôn làm mình đau, còn những người mềm yếu... không, không quá mềm yếu, mềm dẻo thì đúng hơn, họ thì, khi chịu những cú sốc của cuộc sống, họ ít đau khổ hơn... Em nghĩ là anh nên chuyển sang môn Jokari đi, thú vị hơn nhiều. Anh đánh vào trái bóng, anh không biết là nó sẽ quay lại ở chỗ nào nhưng anh biết là nó sẽ quay lại vì có sợi dây ràng buộc, và như vậy là một cảm giác hồi hộp tuyệt diệu. Anh thấy, em chẳng hạn, em thường có cảm giác đó... Rằng em là trái bóng Jokari của anh..."

Bố không phản ứng và cô ấy tiếp tục xoa vai bố trong im lặng.

- Bố chưa từng dự tính sẽ bắt đầu lại cuộc đời mình với cô ấy à?

- Có, tất nhiên... Cả nghìn lần ấy chứ.

Nghìn lần bố đã muốn và nghìn lần bố lại thôi... Bố cứ tiến lại sát bờ vực, cúi xuống thì bố lại chạy trở lại. Bố cảm thấy mình có trách nhiệm với Sizanne, với các con.

Trách nhiệm về cái gì ư? Lại một câu hỏi gây bối rối... Bố đã cam kết. Bố đã ký, đã hứa, bố phải cáng đáng. Adrien mới mười sáu tuổi và chẳng có gì diễn ra tốt đẹp với nó cả. Nó thường xuyên chuyển trường trung học, viết No future trong thang máy và chỉ có mỗi một ý nghĩ trong đầu: đi Luân Đôn và trở lại với một con chuột trên vai. Suzanne bị suy sụp tinh thần. Có cái gì đó chống lại bà ấy. Ai đã làm thay đổi cậu con trai bé nhỏ của bà ấy? Lần đầu tiên, bố thấy bà ấy không còn vững vàng, và ngồi nhiều buổi tối liền mà không mở miệng nói một câu. Bố tưởng tượng tình hình đang ngày càng tồi tệ hơn. Và sau đó, bố tự nhủ rằng... Bố tự nhủ rằng...

- Bố tự nhủ thế nào?

- Chờ đã, thật vô cùng lố bịch... Bố cần phải tìm được lại đúng những

từ của hồi đó... Bố chắc đã tự nói với mình điều gì đó tựa như: “Mình là một hình mẫu của các con mình... Bây giờ chúng đang ở giai đoạn bình minh của cuộc đời chúng, sắp sửa bị dồn đến chân tường, đến cái tuổi mà chúng sẽ nghĩ đến chuyện tiến tới hôn nhân, sẽ là một tấm gương tai hại biết chừng nào cho chúng nếu bố chia tay mẹ chúng bây giờ...” Con để ý thấy cái kiểu ăn to nói lớn ở đó rồi chứ? “Sau đó chúng có thể sẽ đôi mắt thế nào với hoàn cảnh ấy? Và mình đang gây ra những xáo trộn nào đây? Một điều vi phạm không thể sửa chữa nào đây? Mình không phải là một ông bố hoàn hảo, thậm chí còn xa mới được như vậy, nhưng mình vẫn là một hình mẫu tham chiếu hiển nhiên nhất, gần gũi nhất, vậy thì... hừm hừm... mình phải giữ mình thôi.”

Ông nghiêng răng.

- Thật đẹp đẽ, phải không? Hãy công nhận là thật cao cả, đúng không?

Tôi im lặng.

- Bố nghĩ hơn cả là về Adrien... Về việc phải là một hình mẫu của sự cam kết cho con trai Adrien của bố... Con có quyền cười khẩy với bố, con biết rồi đấy. Đừng có tước đi của mình cái quyền đó. Không mấy khi mà người ta có cơ hội nghe một câu chuyện hay ho đâu.

Tôi lắc đầu.

- Ấy thế mà... Ồ... rồi có ích gì chứ? Chuyện đã quá xa rồi... Quá xa rồi...

- Thế mà gì?

- Chả là... Chỉ ít là một lần, bố đã tiến rất gần vực thẳm... Thực sự rất gần... Bố đã tiến hành những bước cần thiết để tìm một căn hộ một phòng, bố nghĩ đến việc đưa Christine đi nghỉ cuối tuần, bố suy tính chọn câu từ và diễn thử một vài cảnh trong ô tô. Bố thậm chí đã hẹn gặp người kế toán của mình và rồi một buổi sáng, hãy nhìn xem cuộc sống mới trở trêu làm sao,

Francoise tới văn phòng bố nước mắt đầm đìa...

- Francoise? Bà thư ký của bố á?

- Ừ.

- Chồng bà ấy vừa chia tay bà ấy... Bố không còn nhận ra bà ấy nữa.

Bà ấy hăng hái là thế, cao ngạo là thế, một phụ nữ nhỏ bé làm chủ mình như làm chủ vũ trụ ấy, bố nhìn thấy bà ấy héo hắt đi từng ngày. Khóc lóc, gầy đi, va đập vào mọi thứ và đau khổ. Vô cùng đau khổ. Uống thuốc, gầy thêm, mang gửi bố cái giấy xin phép nghỉ ốm đầu tiên của đời mình. Khóc. Khóc ngay trước mặt bố. Và thế là, nghĩ lại lúc đấy mới thấy mình đáng ngưỡng mộ làm sao, bố đã dồn hết dũng khí và hòa theo. Đúng là đồ đều cáng, bố tán thành, quá đều cáng. Làm sao có thể như vậy với vợ mình như vậy chứ? Đóng sầm cánh cửa và phủi tay. Bước ra khỏi đờn bà ấy như bước ra đi dạo vậy. Nhưng, nhưng, nhưng, thật quá dễ dàng! Quá dễ dàng!

Không, nhưng thật sự mà nói, đúng là một lão đều. Lão đó đều cáng quá! Tôi, thưa ông, tôi không giống như ông! Tôi không từ bỏ vợ mình đâu, ông ạ. Tôi không bỏ vợ và tôi khinh bỉ ông... Vâng, tôi khinh bỉ ông từ trong sau thẳm nhất của tâm hồn mình, thưa ông thân mến!

Bố nghĩ như thế đấy. Quá hạnh phúc vì đã thoát ra một cách ngon lành như thế. Quá hạnh phúc vì tự củng cố thêm lập trường và đánh bóng bản thân. Ô đúng thế, bố ủng hộ Francoise của bố, bố cưng chiều bà ấy, bà thật không may mắn. Không may mắn...

Thật ra, bố phải thâm cầu phúc cho ông ta, cái ông Jarret mà bố chẳng hề quen biết đó. Bố phải thâm cầu phúc cho ông ta. Ông ta đã đem cho bố giải pháp trên một cái khay bạc. Nhờ có ông ta, nhờ vào sự bi ối của ông ta, bố có thể ngẩng cao đầu quay lại với cuộc sống tiện nghi của mình. Công việc ơi, Gia đình ơi, Tổ quốc ơi, tôi ở đây! Đầu ngẩng cao và chân đứng thẳng trong giày! Bố tự kiêu, con đoán đúng đấy, con biết bố rồi mà...

Bố đi đến một cái kết luận dễ chịu rằng... Bố không như những người khác. Bố ở trên họ một chút. Chỉ một chút thôi, nhưng vẫn là ở bên trên. Bố, bố không bỏ vợ mình...

- Chính lúc đó bố cắt đứt quan hệ với Mathilde ă?

- Tại sao phải thế chứ? Không, không hề. Bố tiếp tục gặp cô ấy, chỉ có điều bố xếp lại cái kế hoạch vượt ngục của mình và thôi không mất thời gian vào việc đi xem những căn hộ một phòng nữa. Bởi vì con hiểu không, và vì bố vừa mới cho con thấy điều đó một cách xuất sắc, bố không phải là người có tinh thần như thế, bố không đại gì cho chân vào ổ kiến lửa. Cái đó chỉ dành cho những kẻ vô trách nhiệm thôi. Dành cho những kẻ vô trách nhiệm thôi. Dành cho những ông chồng của những cô nhân viên đánh máy chữ.

Ông nói mĩa mai và giọng run lên vì giận dữ.

- Không, bố không cắt đứt, bố tiếp tục âu yếm làm tình với cô ấy trong lúc hứa hẹn với cô ấy những mãi mãi và những sau này.

- Thật vậy ă?

- Ừ.

- Bố nói như trong các câu chuyện đê tiện vậy ă?

- Ừ.

- Bố yêu cầu cô ấy phải kiên nhẫn và hứa hẹn với cô ấy hàng đống chuyện ă?

- Ừ.

- Cô ấy làm thế nào mà chịu được chuyện đó nhỉ?

- Bố không biết. Thật sự, bố không biết...

- Có lẽ là vì cô ấy yêu bố?

- Có lẽ vậy.

Ông nốc cạn chiếc ly của mình.

- Rất có thể là như vậy...Rất có thể...

- Thế là tại vì Françoise mà bố không ra đi à?

- Đúng thế. Chính xác hơn là tại ông Jean-Paul Jarret. Ôi, bố nói với con thế thôi, nhưng nếu như không có ông ấy, thế nào bố chả tìm được một cái cơ khác. Những người không thực tâm thường rất giỏi tìm các cơ này cơ nọ. Rất giỏi.

- Thật không thể tin được...

- Cái gì?

- Câu chuyện này ấy... Khi những điều mà nó chứ đựng... Thật khó mà tin được...

- Không, chẳng khó tin đâu, Chloé của bố ạ... Không, không có gì là khó tin trong đó cả. Đó là cuộc sống. Đó là cuộc sống của hầu hết tất cả mọi người. Chúng ta quanh co, chúng ta sắp đặt, chúng ta ôm chút hèn nhát của mình trong tay như ôm một con vật nuôi vậy. Vuốt ve nó, huấn luyện nó, quyền luyện nó. Đó là cuộc sống. Có những người dũng cảm và có những người dũng cảm và có những người muốn thích nghi với hoàn cảnh. Thích nghi đỡ mệt mỏi hơn bao nhiêu... À này, đưa cho bố cái chai.

- Bố định sẽ say hả?

- Không. Bố không biết say rượu là gì. Chuyện đó chưa từng đến với bố. Càng uống, bố lại càng tỉnh táo...

- Khiếp thật!

- Khiếp thật như con nói... Bố rót cho con nhé?

- Không cảm ơn bố.

- Giờ thì con có muốn uống nước thuốc sắc không?

- Không, không ạ. Con đang... Con không biết mình thế nào nữa...

Kinh ngạc, có lẽ vậy...

- Kinh ngạc về cái gì?

- Về bố chứ còn về cái gì nữa! Con chưa từng nghe thấy bố phát ra hơn

hai câu liền một lúc, Không bao giờ có tâm trạng. Từ cái hồi mà con nhìn thấy bố trong bộ trang phục của vị Chánh án Tòa án Dị giáo...

- Bố làm làm con bị sốc hả?

- Không, không, không hề! không hề! Ngược lại! Ngược lại...

Nhưng... Nhưng làm thế nào bố có thể đóng cái vai ấy suốt được thế?

- Vai nào?

- Thì, vai đó... Vai lão già ngu ngốc ấy.

- Nhưng bố đúng là một lão già ngu ngốc mà, Chloé! Bố là một lão già ngu ngốc. Đó chính là điều mà bố đang giải thích cho con từ nãy đến giờ đây!

- Không đâu, Chính bởi vì bố nhận ra được điều đó nên bố chứng tỏ không phải là một người như thế. Những người thật sự ngu ngốc, họ nhận ra được điều gì hết!

- Ôi, chớ có tin như vậy... đây chẳng qua lại là một mảnh khóc nữa của bố để thoát ra với cái tiếng tốt thôi. Bố rất giỏi...

Ông mỉm cười với tôi.

- Thật không thể tin được... Không thể tin được...

- Cái gì?

- Thì tất cả chuyện này... Tất cả những gì bố đã kể cho con...

- Không, không hề khó tin. Ngược lại, rất tầm thường.

Rất rất tầm thường... Hôm nay bố nói chuyện là bởi vì đó là con, Vì là ở đây, trong căn phòng này trong ngôi nhà này, bởi vì trời tối và bởi vì Adrien làm con đau khổ. Bởi vì sự lựa chọn của nó khiến bố tuyệt vọng và cũng khiến bố yên tâm. Bởi vì nó không thích nhìn con đau khổ, bản thân bố đã làm quá nhiều người đau khổ rồi... Và bởi vì bố muốn thấy con đau khổ thật nhiều hôm nay hơn là thấy con hơi hơi đau khổ suốt cả cuộc đời.

Con biết không, bố thấy nhiều người hơi đau khổ, chỉ hơi thôi, một

chút thôi nhưng cũng đã đủ làm hỏng hết mọi chuyện rồi... Đúng, ở tuổi bố, bố đã nhiều lần thấy như vậy... Những người vẫn còn ở bên nhau bởi vì họ đã bám trụ được trên đó, trên cái thứ bạc bẽo ấy, cái cuộc sông nhỏ bé không có gì nổi bật của họ. Mọi sự giàn xếp, mọi điều mâu thuẫn... Tất chỉ để có kết cục như vậy...

Hoan hô, hoan hô, hoan hô! Chúng ta đã chôn vùi mọi thứ, bạn bè mơ ước và tình yêu, Rồi bây giờ, Là đến lượt bản thân chúng ta! Hoan hô, các ông bạn!

Ông vỗ tay.

- Những người về hưu... Mọi loại người về hưu. Bố ghét họ. Bố ghét họ, con có nghe thấy không? Bố ? Bố ghét họ bởi vì họ khiến bố thấy ở họ hình ảnh của chính mình. Họ ở đó đắm mình trong sự thỏa mãn của bản thân. Con tàu đã đứng vững, con tàu đã đứng vững! Họ có vẻ như muốn nói với chúng ta trong khi không hề tương trợ nhau. Nhưng trời ạ, với cái giá nào cơ chứ? Với cái giá nào? Có những sự hối tiếc, những điều ăn năn, nhưng rạn nứt, nhưng tổn thương không bao giờ liền sẹo. Không bao giờ, Con nghe rõ chứ ngay cả với những đứa chắt ngồi xung quanh trong bức ảnh. Ngay cả khi trả lời chính xác cùng một lúc một câu hỏi trong chương trình của Julien Lepers^[6].

Tôi không biết liệu có đúng là ông chưa từng say rượu bao giờ không nhưng mà...

Ông đã ngừng nói và cảm động, chúng tôi ngồi như vậy một lúc lâu. Trong im lặng. Đếm những tiếng ngọn lửa reo.

*

*

*

- Bố vẫn chưa nói xong chuyện của bố với Francoise...

Ông đã bình tĩnh lại và giờ thì tôi phải căng tai ra để nghe thấy tiếng ông.

Cách đây vài năm, vào năm 94 thì phải, bà ấy lâm bệnh nặng... Rất nặng... Một căn bệnh ung thư quái ác đã vào toàn ổ bụng bà ấy. Đầu tiên, người ta bắt đầu bằng việc cắt của bà ấy một buồng trứng, rồi hai, rồi tử cung... thật ra, bố cũng không biết nhiều lắm bởi vì bố chưa từng là người tâm tình của bà ấy, nhưng có vẻ là tình hình nghiêm trọng hơn nhiều so với dự kiến. Francoise tính những tuần được sống của mình. Bà ấy hi vọng tới được đến Noël! Còn được lễ phục sinh thì, đòi hỏi như vậy như vậy là hơi quá.

Một hôm, bố gọi điện đến bệnh viện cho bà ấy đề nghị sa thải bà ấy có thể làm chuyến du lịch vòng quanh thế giới ngay khi ra bệnh viện. Để bà ấy đến cửa hiệu của những nhà tạo mẫu lớn nhất chọn cho mình những bộ váy đẹp nhất và để bà ấy đi làm giáng trên cầu tàu của một con tàu lớn trong lúc đang nhâm nhi vài ly Pimm's. Francoise rất mê rượu Pimm's...

“Thế thì cứ giữ lấy tiền của ông đi, tôi sẽ uống nó với những người khác vào cái ngày mà ông nghỉ hưu!”

Bố và bà ấy đã đùa cợt. Cả hai đều là những người đóng kịch rất giỏi, cổ họng khô chát mà lời đáp lại rất vui. Những chuẩn gần đây cho thấy tình trạng thật tồi tệ. Bố được biết qua con gái bà ấy. Noël trở nên khó thành hiện thực.

“Đừng có mà tin vào những lời họ kể với ông, lần này chưa phải là lúc ông có thể thay tôi bằng một con bé trẻ trung đâu...” bà ấy lấy khí thế cảnh báo cho bố trước khi cúp máy.

Bố giả vờ cầu nhau nhưng bố đã khóc giữa buổi chiều. Bố vừa mới khám phá ra bố yêu quý bà đến nhường nào, cả bà ấy nữa. Bố cần bà ấy biết

bao. Mười bảy năm làm việc cùng nhau. Luôn luôn. Mỗi ngày. Mười bảy năm bà ủng hộ bố, giúp đỡ bố... Bà ấy biết chuyện với Mathilde nhưng chưa bao giờ nói gì. Không nói với bố, mà cũng chẳng nói với ai. Bà ấy mỉm cười với bố khi bố đau khổ và nhún vai khi bố khó chịu. Bà ấy mới hai mươi tuổi khi bà ấy tới. Bà ấy chẳng biết làm gì cả. Bà ấy vừa tốt nghiệp vụ khách sạn và đã trao trả lại cái tạp dề bởi vì gã đầu bếp véo mông bà ấy. Bà ấy không thích bị véo mông. Đó là điều mà bà ấy nói với bố trong buổi phỏng vấn đầu tiên. Bà ấy không muốn người ta véo mông mình và không muốn quay trở lại nhà bố mẹ ở Creuse. Bà ấy sẽ quay lại đó khi có một chiếc xe hơi của riêng mình để chắc chắn có thể ra đi! Bố đã nhận ấy vào làm vì câu nói này.

Bà ấy cũng vậy, cũng là công chúa của bố...

Thỉnh thoảng bố gọi điện cho bà ấy để nói xấu người phụ nữ thế chỗ bà ấy.

Và rồi lâu sau đó, bố đã đi thăm bà ấy cung cho phép bố làm điều đó. Đó là mùa xuân. Người ta đã chuyển bà ấy sang bệnh viện khác. Việc chữa trị đã đỡ khó khăn hơn, những tiến triển của bà ấy đem lại dũng khí cho các bác sĩ, họ hàng ngày đều qua khen ngợi bà ấy vì cái tính đanh đá và thái độ vui vẻ của bà ấy. Bà ấy đã nói với bố trên điện thoại rằng bà ấy lại bắt đầu góp ý kiến về mọi việc và với tất cả mọi người. Bà ấy có những ý tưởng về trang trí và đã lập ra một bảng phân công. Bà ấy chỉ trích sự rối loạn chức năng và cách tổ chức lộn xộn của bệnh viện. Bà ấy đã yêu cầu được gặp người phụ trách ban nghiệp đoàn để xử lý với ông ấy một vài chi tiết rõ ràng. Bố chế giễu bà ấy. Bà ấy tự bảo vệ: “Nhưng tôi nói với họ trên tinh thần xây dựng thôi mà! Chỉ trên tinh thần xây dựng thôi, ông biết mà!” Bà ấy đã khá lên và bố lái xe về phía bệnh viện lòng nhẹ nhõm.

Thế mà, bố đã bị sốc khi gặp lại bà ấy. Không còn là *my fair lady*^[7] nữa, mà là một con gà vàng nhỏ. Cổ, má, tay, cánh tay của bà ấy, tất cả đều mất tiêu. Da bà ấy vàng vọt và hơi dày, cặp mắt thì lớn gấp đôi thường lệ và cái mà làm bố khó chịu nhất, đó là bộ tóc giả của bà ấy. Chắc hẳn bà ấy đã vội vàng đội nó nên đường chẻ ngôi không nằm giữa đầu. Bố cố đưa cho bà ấy thông tin về văn phòng, về em bé của Caroline và về những hợp đồng đang tiến hành nhưng bố vẫn bị ám ảnh bởi cái bộ tóc ấy, bố sợ nó tuột xuống.

Vào lúc đó, một người đàn ông gõ cửa. “Ồi”, anh ta thốt lên khi nhìn thấy bố rồi quay gót bước ra. Françoise đã gọi anh ta lại. “Pierre, tôi giới thiệu với ông đây là Simon, bạn tôi. Tôi tin là hai người chưa từng gặp nhau...” Bố đứng dậy. Không, chưa từng. Bố thậm chí còn chẳng biết là có ông ấy nữa là. Françoise và bố, cả hai đều rất kín đáo... Ông ấy đã siết tay bố rất mạnh và bố nhìn thấy ánh mắt vô cùng thân thiện của ông ấy. Hai con mắt nhỏ màu xám, thông minh, sống động và dịu dàng. Trong khi bố ngồi xuống, ông ấy tiến lại gần Françoise để hôn bà ấy và lúc đó, con biết ông ta làm gì không?

- Không.

- Ông ấy đã ôm khuôn mặt búp bê ấy trong hai bàn tay như thể muốn hôn một cách điên cuồng và nhân tiện chỉnh lại bộ tóc của bà ấy. Bà ấy đã bực tức yêu cầu ông ấy giữ ý một chút, vì dù gì bố cũng là ông chủ của bà ấy, và ông ấy cười trước khi rút lui, lấy cớ là đi mua báo.

Và khi ông ấy đã khép cánh cửa lại, Françoise chậm rãi quay về phía bố. Mắt bà ấy ngấn lệ. Bà ấy thì thầm: “Không có ông ấy, chắc tôi đã phó mặc rồi, ông biết không... Nếu tôi chiến đấu với bệnh tật như vậy, đây là bởi vì tôi còn biết bao nhiêu điều phải làm với ông ấy. Biết bao nhiêu điều...”

Nụ cười của bà ấy thật đáng sợ. Quai hàm bà ấy to bành, gần như là

quá khổ. Bố có cảm tưởng rằng chân răng bà ấy lòi khỏi lợi. Răng da má của bà ấy sắp toạc ra. Bố cảm thấy buồn nôn. Rồi lại còn cái mùi nữa chứ... Cái mùi thuốc tây, của sự chết chóc và của nước hoa hiệu Guerlain hòa trộn với nhau. Thật khó chịu nổi và bố phải cố kiềm chế để không đưa tay lên trước miệng. Bố cảm thấy mình sắp sụm xuống. Mắt bố mờ đi. Ồ, gần như chẳng còn thấy gì con biết không, bố giả vờ dụi mắt và bịt mũi như thể bị dính một hạt bụi phiền toái nhưng khi bố nhìn bà ấy và cố ép mình mỉm cười lại với bà ấy, thì bà ấy hỏi bố: “Không ổn sao?” Có, có chứ, bố trả lời. Bố cảm thấy miệng mình xịu xuống hình vòng cung, như thể trên khuôn mặt của những đứa trẻ đang buồn vậy. “Ổn, ổn cả... Chỉ có điều là... Tôi thấy bà trông không được khỏe lắm, Francoise...” Bà ấy nhắm mắt lại và ngã đầu lên gối. “Ông đừng lo. Tôi sẽ qua khỏi thôi... Ông ấy, ông ấy quá cần tôi.”

Bố đi ra mà lòng tan tác. Bố dựa lưng vào tường. Phải mất rất lâu bố mới nhớ được mình đậu xe ở đâu và đã bị lạc trong cái bãi để xe chết tiệt đó. Nhưng chuyện gì đang xảy ra với mình vậy? Khi thật, chuyện gì đang xảy ra thế nhỉ? Vì nhìn thấy bà ấy trong tình trạng như vậy ư? Vì cái mùi chết chóc nhuộm thuốc tẩy trùng này hay chỉ đơn giản vì nơi này? Vì tất cả cái lớp vỏ bọc bất hạnh, đau đớn này. Và còn Francoise bé nhỏ với những cánh tay biến dạng, thiên thần lạc lõng giữa chốn âm binh này của mình nữa. Lạc lõng trong cái giường nhỏ xíu của bà ấy. Họ đã làm gì với cô công chúa của mình thế này? Vì sao họ lại hành hạ bà ấy như vậy?

Đúng, bố đã mất rất nhiều thời gian mới tìm thấy xe của mình và mất rất nhiều thời gian để khởi động nó, sau đó, mất nhiều phút đồng hồ trước khi gài số đầu, và con biết tại sao không? Con biết tại sao bố lại bị rúng động như vậy không? Không phải tại vì bà ấy, không phải vì những cái ống thông trên người bà ấy hay vì sự đau khổ của bà ấy, đương nhiên là không phải rồi.

Đó là...

Ông ngẩng đầu lên.

- Đó là sự tuyệt vọng. Đúng, chiếc boomerang ném ra đã quay lại đập vào chính mặt bố...

Im lặng.

*

*

*

Tôi cuối cùng cũng mở lời.

- Pierre?

- Sao?

- Bố sẽ nghĩ là con hơi quá, nhưng cuối cùng thì giờ con lại muốn uống một cốc nước thuốc sắc...

Ông vừa đứng dậy vừa cầu nhàu để che giấu sự biết ơn của mình.

- Ô là là! Các con chẳng bao giờ biết mình muốn gì nữa, rốt cuộc thì các con thật là khó chiều quá...

Tôi đi theo ông vào bếp và ngồi xuống phía bên kia bàn trong lúc ông đặt một nồi nước lên đun. Ánh đèn làm tôi chộn rộn. Tôi điều chỉnh bộ đèn treo xuống mức ít sáng nhất có thể trong khi ông mở tất cả các cánh tủ bếp.

- Con có thể hỏi bố một câu được không?

- Nếu con nói cho bố biết cái thứ bố đang tìm nằm ở chỗ nào.

- Đó, ở trước mặt bố đấy, trong cái hộp màu đỏ.

- Cái hộp này hả? Trước đây, nó đâu có được cho vào trong đó, hình như là... à xin lỗi, bố nghe đây.

- Hai người đã gặp nhau trong bao lâu?

- Với Mathilde hả?

- Vâng.

- Giữa buổi đầu ở Hồng Kông và lần nói chuyện cuối cùng là năm năm và bảy tháng.

- Và bố và cô ấy đã có nhiều thời gian ở bên nhau không?

- Không, bố đã nói với con rồi. Vài giờ, vài ngày...

- Và với bố thế là đủ ư?

- ...

- Với bố thế là đủ à?

- Không, tất nhiên rồi. Mà thật ra thì cũng đúng, vì bố chẳng làm điều gì để thay đổi mọi chuyện cả. Đó là điều bố tự nhủ sau này. Có lẽ là như vậy phù hợp với bố. “Phù hợp”... cái từ này mới xấu xí làm sao. Có lẽ với bố thật tiện lợi khi có người vợ làm mình yên tâm ở một bên và một bên là sự rung động mạnh mẽ. Mỗi tối khi về nhà, cơm canh được dọn sẵn và thỉnh thoảng, có chút cảm giác đang hư hỏng... Dạ dày được nhét đầy và da bụng căng ra. Thật thuận tiện, thật thoải mái...

- Bố gọi cô ấy khi bố cần đến cô ấy ư?

- Ừ, gần như vậy...

Ông đặt một cái bát trước mặt tôi.

- Thực ra thì không... Chuyện không diễn ra như thế... Có một hôm, ngay từ hồi đầu, cô ấy đã viết cho bố một bức thư. Và lại đó cũng là bức thư duy nhất mà cô ấy từng gửi cho bố. Cô ấy nói:

Em đã suy nghĩ, em không tự tạo cho mình ảo tưởng, em yêu anh nhưng em không có lòng tin ở anh. Vì rằng chuyện của chúng ta không có thực, vậy thì nó là một trò chơi. Vì nó là một trò chơi, nên cần phải có luật chơi. Em không muốn gặp anh ở Paris nữa. Không ở Paris mà cũng chẳng ở bất kỳ một nơi nào làm anh sợ. Khi em ở bên anh, em muốn có thể nắm tay

anh trên phố và hôn anh trong nhà hàng, nếu không như vậy thì thôi. Em không còn ở tuổi chơi với mèo nữa. Vậy nên, chúng ta sẽ gặp lại nhau ở nơi nào xa nhất, ở những đất nước khác. Khi anh biết mình sẽ đi đâu, anh viết thư cho em đến địa chỉ này, đó là nhà chị gái em ở Luân Đôn, chị ấy sẽ biết phải chuyển thư đến đâu. Đừng có nhọc sức viết những lời tử tế làm gì, chỉ cần báo trước thôi. Nếu em có thể đến gặp anh, em sẽ đến, còn nếu không thì đành vậy. Đừng tìm cách gọi điện cho em, hay tìm hiểu xem em đang ở đâu, sống thế nào, em tin là cái đó không thành vấn đề nữa. Em đã suy nghĩ, em cho rằng giải pháp tốt nhất là làm giống như anh, sống cuộc sống của riêng mình đồng thời yêu anh nhiều nhưng từ rất xa. Em không muốn chờ các cú điện thoại của anh, em không muốn cản ngăn mình phải lòng ai đó, em muốn có thể ngủ với người nào mình muốn và không có đắn đo gì cả, như thế... *it's more convenient*^[8]. Trước đây em không nhìn mọi việc theo cách đó, nhưng tại sao lại không nhỉ? Em rất muốn thử. Cuối cùng thì em có gì để mất đây? Một người đàn ông nhu nhược ư? Và được gì nhỉ? Niềm sung sướng khi được ngủ trong vòng tay anh đôi lần... Em đã nghĩ rồi, em rất muốn thử. Hoặc là anh theo như vậy hoặc là thôi chấm dứt...

Có chuyện gì thế?

- Không có gì đâu ạ. Thật thú vị khi thấy rằng bố đã tìm được một đối thủ xứng tầm của mình.

- Ồ tiếc là không. Cô ấy tự kiêu và lấy cái vẻ của một người phụ nữ thích làm đàn ông đau khổ trong khi thực chất lại là một người cực kỳ dịu dàng. Khi chấp nhận những điều kiện của cô ấy, bố còn chưa biết điều đó, rất lâu sau đó bố mới hiểu ra... Năm năm và bảy tháng sau đó...

Đúng ra thì có biết. Bố nói dối con đấy. Bố đã đoán được qua những dòng thư của cô ấy, bố đoán cô ấy khổ tâm lắm khi viết những câu như thế nhưng bố sẽ không làm cho mình nặng gánh thêm bởi vì, với bố, các

điều kiện đó thật là tốt. Rất, rất tốt là đằng khác. Bố sẽ tăng cường thêm mảng xuất-nhập khẩu và làm quen với những chuyến bay, thế thôi. Một bức thư tương tự là trên cả sự mong đợi đối với một gã muốn phản bội vợ mà không hề bị vướng víu. Tất nhiên, chuyện vui thú giường chiếu và phải lòng mà cô ấy nói đến cũng khiến bố băn khoăn đôi chút, nhưng còn chưa đến lúc đó mà...

Ông ngồi xuống đầu bàn, tại vị trí quen thuộc của mình.

- Bố khôn thật, đúng không? Phải rồi, hồi đó, bố là một tên cực kỳ khôn lỏi... Nhất là chuyện này lại làm bố kiếm thêm không ít tiền nữa... Bố trước đó vẫn luôn có chiều hướng xem nhẹ mảng quốc tế...

- Tại sao lại miệt thị thế?

- Chính con, con đã trả lời rất tốt cho câu hỏi này lúc nãy rồi...

Tôi cúi xuống lấy cái chao.

- Hơn nữa, rất lãng mạn nhé... Bố xuống máy bay tim đập rộn ràng, tới khách sạn trong lòng hy vọng rằng chìa khóa phòng mình sẽ không còn ở đó nữa, đặt hành lý trong những căn phòng lạ lẫm mà lại lục lọi khắp nơi để xem cô ấy đã qua đó chưa, quay ra đi làm và buổi tối trên đường trở về thì cầu xin trời đất sao cho cô ấy ở trong giường mình rồi. Một vài lần, cô ấy có ở đó, một vài lần không. Cô ấy đến gặp bố giữa đêm khuya và hai người hòa quyện vào nhau mà không trao đổi lấy một lời. Dưới lớp chăn ga, chúng tôi cười, ngáy ngất vì gặp lại nhau. Rốt cuộc. Xa đến thế. Gần đến vậy. Đôi khi, cô ấy hôm sau mới tới và bố ngồi cả đêm rờn rọc tại quầy rượu, rình tiếng bước chân ở sảnh khách sạn. Đôi khi, cô ấy lấy một phòng khác và ra lệnh cho bố phải đến gặp cô ấy vào sáng sớm. Đôi khi cô ấy không đến và bố căm ghét cô ấy. Bố quàu quạu quay trở lại Paris. Ban đầu thì bố còn thật sự đi vì có

công có việc còn về sau thì càng ngày càng ít... Bố nghĩ ra bất kỳ lý do gì để có thể đi. Một vài lần, bố còn thấy đất nước mình đến và một vài lần, bố chẳng thấy gì khác ngoài cái căn phòng khách sạn của mình. Thậm chí, có lần hai người còn chỉ ở lại trong khu vực sân bay... Thật nực cười. Điều đó chẳng có nghĩa lý gì cả. Có những lần bố và cô ấy nói chuyện không ngừng và có những lần khác lại chẳng có gì để nói với nhau cả. Trung thành với lời hứa của mình, Mathilde hầu như không bao giờ nói về đời sống tình cảm của cô ấy. Hoặc nếu có thì là vào những lúc ở trên giường. Cô ấy nói đến những người đàn ông và những tình huống làm bố phát điên lên, nhưng đó, đó là để phục vụ cho chuyện chăn gối... Bố phờ phạc cho người phụ nữ này định đoạt, phờ phạc cái vẻ ranh mãnh của cô ấy khi cô ấy giả giọng nhằm tên người khác trong bóng tối. Bố tỏ vẻ hơi tự ái nhưng thật ra là bất lực. Bố đè nghiến cô ấy ra một cách thô bạo hơn trong khi thực tế bố lại mơ ước được ôm siết cô ấy trong vòng tay mình.

Khi một trong hai người đóng kịch, thì người kia đau khổ. Thật hoàn toàn phi lý. Bố mơ ước được túm lấy cô ấy và lắc cô ấy cho đến khi cô ấy phải khạc nó ra, khạc cái nọc độc của cô ấy. Cho đến khi cô ấy nói với bố là cô ấy yêu bố. Cho đến khi cô ấy nói điều đó với bố, trời ạ. Nhưng bố không thể, bố mới là thằng đều cáng. Mọi chuyện là do lỗi ở bố...

Ông đứng lên để lấy cái cốc của mình.

- Mà bố tin gì chứ? Rằng chuyện này sẽ kéo dài nhiều năm như vậy sao? Hết năm này sang năm khác ư? Không, bố không tin điều đó. Hai người luôn chia tay nhau một cách vội vã, buồn rầu và vụng về mà không bao giờ nói đến lần sau. Không, thật quá sức chịu đựng... Và càng bực bội, bố lại càng yêu cô ấy, và càng yêu cô ấy, bố lại càng ít tin vào điều đó hơn. Bố cảm thấy mình chán nản, bất lực, bị trói buộc trong cái lưới của mình. Bất động, cam chịu.

- Cam chịu gì ạ?
- Mất cô ấy một ngày nào đó...
- Con không hiểu nổi bố.
- Có... Đương nhiên là con có hiểu bố... Con muốn bố làm gì nào, hả?

Con không trả lời à?

- Không.
- Không, tất nhiên là con không thể trả lời rồi... Con là người ít thích hợp nhất trên thế giới để trả lời cho câu hỏi này...
- Chính xác thì bố hứa với cô ấy điều gì?
- Bố không nhớ nữa... Bố đoán chắc chắn có gì đáng kể, hoặc nếu không thì là điều không tưởng. Không, không có gì đáng kể... Bố có được sự trung thực khi luôn nhắm mắt lại lúc cô ấy đặt câu hỏi và hôn cô ấy khi cô ấy đợi câu trả lời. Lúc đó, bố gần năm mươi tuổi và bố thấy mình già. Bố nghĩ đó là giai đoạn kết thúc của cuộc phiêu lưu. Một kết thúc huy hoàng... Bố tự nhủ: “Đừng hỏi thúc gì cả, cô ấy trẻ như vậy, chính cô ấy sẽ là người ra đi đầu tiên,” và, mỗi lần bố gặp lại cô ấy, bố ngây ngất nhưng đồng thời cũng rất ngạc nhiên. Sao cơ? Cô ấy vẫn còn đó à? Nhưng tại sao nhỉ? Bố khó có thể hiểu cô ấy thấy có gì đáng yêu mến ở bố, bố tự nhủ: “Tại sao lại phải làm xáo trộn mọi thứ nếu như chính cô ấy sẽ là người rời xa mình?” Bất buộc là như vậy, không thể tránh được. Không có lý do gì mà cô ấy lại có mặt lần tiếp theo, không có lý do gì hết... Cuối cùng, bố thậm chí còn hy vọng rằng cô ấy không đến. Cho đến bây giờ, cuộc sống vẫn tự quyết định mọi việc thay bố rất tốt, tại sao giờ lại phải làm khác đi? Tại sao? Dù sao thì bố cũng đã từng chứng tỏ với cô ấy là mình không có khả năng nhận trách nhiệm... Trong công việc thì có, nhưng đó là một trò chơi và bố là người giỏi nhất, nhưng còn về mặt khác thì sao? Bố thích chịu đựng hơn, bố thích an ủi mình bằng việc tự nhắc mình rằng mình là người phải chịu đựng. Bố

thích mơ mộng hoặc tiếc nuối hơn. Như vậy đơn giản hơn biết chừng nào...

Bà bác bên nội của bố, một phụ nữ Nga, thường nói đi nói lại với bố:

“Cháu, cháu giống như bố của ta, hay luyện nhớ những dãy núi thời thơ ấu.

- Dãy núi nào hả Mouchka? bố hỏi bà ấy.

- Những dãy núi mà cháu không biết, đương nhiên rồi!”

- Bà ấy nói với bố thế á?

- Ừ. Bác ấy nhắc lại như vậy mỗi lần bố nhìn qua cửa sổ...

- Thế bố nhìn gì?

- Xe buýt!

Ông cười.

- Lại một nhân vật nữa chắc có thể làm con thích thú... Một ngày thứ Sáu nào đó, bố sẽ nói cho con nghe.

- Vậy thì chúng ta sẽ đi đến tiệm ăn Chez Dominique...

- Chúng ta sẽ đi đến nơi mà con muốn, bố đã nói với con rồi.

Ông đã đổ nước thuốc sắc đầy bát của tôi.

- Nhưng còn cô ấy, cô ấy làm gì trong suốt quãng thời gian đó?

- Bố không biết... Cô ấy làm việc. Cô ấy đã tìm được một chỗ tại

Unesco và đã rời bỏ nó ít lâu sau. Cô ấy không thích dịch những câu chữ quá mức lịch sự của họ. Cô ấy không chịu đựng được việc phải nhốt mình nhiều ngày trời để nhại lại bài phát biểu như giảng đạo của các nhà chính trị. Cô ấy thích môi trường kinh doanh hơn, nơi nhiều căng thẳng nhất. Cô ấy ngao du, đi thăm các anh trai, chị gái và bạn bè sống rải rác khắp nơi trên thế giới. Cô ấy ở một thời gian ở Na Uy nhưng cũng không thích những con người mắt màu sáng này, với lại cô ấy luôn thấy lạnh... Và khi cô ấy chán chuyện

chênh lệch giờ, cô ấy ở lại Luân Đôn và dịch những bản chỉ dẫn kỹ thuật. Cô ấy rất quý mấy đứa cháu của mình.

- Nhưng ngoài công việc ra thì sao?

- A, cái đó thì... Bí mật hoàn toàn. Có Chúa chứng giám, bố đã cố thử khéo léo dò hỏi cô ấy tuy nhiên... Cô ấy ngậm tăm, quanh co, luồn lách giữa các câu hỏi của bố. “Chí ít thì cũng chừa điều đó ra, cô ấy nói với bố, chí ít thì cũng để em giữ cái thẻ diện đó. Thẻ diện của những cô gái làm *Back Street*. Chắc như vậy không phải là đòi hỏi anh quá nhiều đấy chứ?” Hoặc không thì cô ấy ăn miếng trả miếng, vừa cười vừa tra tấn bố. “Hóa ra, em chưa nói với anh là em đã lấy chồng tháng trước rồi à? Chán thật, em muốn cho anh xem ảnh mà lại để quên mất. Anh ấy tên là Billy, anh ấy không khôn ranh lắm nhưng rất quan tâm đến em, anh biết không...”

- Có làm bố cười không?

- Không. Không đáng kể.

- Bố yêu cô ấy chứ?

- Ừ.

- Bố yêu cô ấy như thế nào?

- Bố yêu cô ấy.

- Và giờ thì bố còn giữ lại hình ảnh gì về những năm tháng ấy?

- Một cuộc sống đứt quãng... Không gì hết. Có cái gì đó. Rồi lại không có gì. Rồi lại có cái gì đó. Rồi lại chẳng có gì... Thành ra, nó trôi qua rất nhanh... Nghĩ lại, bố có cảm tưởng như câu chuyện này chỉ kéo dài trong một mùa... Thậm chí không được một mùa, một hơi thở. Một dạng ảo ảnh... Bố và cô ấy thiếu mất cuộc sống thường nhật. Chính điều này làm Mathilde đau khổ nhất, bố nghĩ vậy... Bố đoán như vậy, nhưng một buổi tối, sau một ngày dài làm việc, bố đã có được bằng chứng.

Khi bố trở về, cô ấy ngồi trước chiếc bàn làm việc nhỏ, đang viết cái gì

đó trên tờ giấy viết thư của khách sạn. Cô ấy đã viết đầy một chục trang với chữ viết nhỏ xíu và dày đặc của mình.

“Em viết cho ai thế? bố hỏi khi cúi xuống bên cổ cô ấy.

- Cho anh.

- Cho anh ư?”

Cô ấy rời xa mình, bố chợt nghĩ và chỉ mới thế, bố đã cảm thấy không được khỏe như trước đó rồi.

“Anh làm sao thế? Mặt xanh tái lại. Không ổn sao?”

- Sao em lại viết cho anh?

- Ô, thật ra, em không thật sự viết cho anh đâu, em chỉ viết những điều em muốn làm với anh thôi...”

Những tờ giấy nằm vương vãi khắp nơi. Xung quanh cô ấy, dưới chân cô ấy, trên giường. Bố cầm đại một tờ lên đọc:

...cắm trại, ngủ trưa bên bờ một con sông, ăn đào, tôm, bánh sừng bò, com nếp, bơi, khiêu vũ, mua cho mình giày dép, đồ lót, nước hoa, đọc báo, đi ngó các cửa hiệu, đi xe điện ngầm, theo dõi giờ giấc, đẩy anh khi anh chiếm hết chỗ, phơi quần áo, đi đến nhà hát Opéra, đi Bayreuth, Viên, đi mua sắm, đi siêu thị, làm món thịt nướng, cần nhân vì anh quên mất than, đánh răng cùng một lúc với anh, mua cho anh mấy cái quần đùi, cắt cỏ, đọc báo trên vai anh, ngăn không cho anh ăn quá nhiều đậu phộng, thăm những hầm rượu của vùng sông Loire và của vùng Hunter Valley, làm trò ngu xuẩn, làm nhảm, giới thiệu anh với Martha và Tino, hái quả, nấu ăn, quay lại Việt Nam, mặc một chiếc sari của Ấn Độ, làm vườn, đánh thức anh tiếp bởi vì anh ngáy, đi vườn thú, chợ trời, Paris, Luân Đôn, Melrose, Piccadilly, hát cho anh nghe những bài hát, ngừng hút thuốc, nhờ anh cắt móng tay, mua bát đĩa, đồ linh tinh, những thứ chẳng để làm gì, ăn kem, nhìn mọi người, chơi cờ tường thắng anh, nghe nhạc jazz, nhạc reggae, nhảy điệu mambo và cha

cha cha, buồn chán, làm trò đồng đánh, dỗi hờn, cười, tìm một ngôi nhà có cửa nhìn ra những con bò, sơn lại trần nhà, may rèm cửa, ngồi hàng giờ đồng hồ tại bàn ăn để tranh luận với những người thú vị, nắm chòm râu của anh, cắt tóc cho anh, nhổ cỏ dại, rửa xe, ngắm biển, gọi anh tiếp, nói với anh những từ sỗ sàng, học đan len, đan cho anh một cái khăn, tháo cái món kính đi đó ra, đón nhận những con mèo, chó, quạ, voi, thuê xe đạp, không dùng đến chúng, nằm trong một chiếc võng, đọc lại những cuốn sách của bà em, xem lại những chiếc váy của Suzy, uống những ly cocktail margaritas trong bóng râm, ăn gian, học cách dùng bàn là, ném cái bàn là qua cửa sổ, hát dưới mưa, tránh khách du lịch, say sưa, nói với anh sự thật, nghe anh nói, chìa tay ra với anh, lấy lại cái bàn là, nghe lời các bài hát, đặt đồng hồ báo thức, quên vali, thôi không chạy, đem rác đi đổ, hỏi anh xem anh có còn yêu em không, nói chuyện với các cô hàng xóm, kể cho anh nghe về tuổi thơ của em ở Bahrein, về những chiếc nhẫn của bà vú nuôi của em, về mùi của cây lá móng, làm nhãn mác cho những chiếc hộp đựng mứt...

Và tiếp tục như vậy trong nhiều trang, nhiều trang khác. Nhiều, nhiều trang... Đây là bố mới nói con nghe những gì thoáng qua trong đầu bố, những gì bố nhớ được. Thật không thể tin được.

“Em viết cái này từ bao lâu rồi?”

- Từ khi anh đi.

- Nhưng tại sao?

- Bởi vì em thấy buồn chán, cô ấy trả lời bố với một giọng vui vẻ, em chán muốn chết lên được, anh biết không!”

Bố thu nhặt tất cả cái đồng linh tinh ấy lại và ngồi xuống cạnh giường để xem lại một cách kỹ lưỡng hơn. Bố mỉm cười nhưng sự thật thì, bấy nhiêu

ham muốn, bấy nhiêu năng lượng làm bố tê tái. Nhưng bố vẫn mỉm cười. Cô ấy biết nói mọi điều theo cách quá hài hước, quá mang tính tinh tinh thần và cô ấy đang rình xem phản ứng của bố. Trên một trong số các trang, nằm kẹp giữa “bắt đầu lại từ con số không” và “dán ảnh”, có “một đứa con”, thế thôi, không bình luận gì thêm. Bố tiếp tục tra cái danh sách vô hạn đó mà không nói một câu trong khi cô ấy tự cắn má.

“Thế nào? cô ấy nín thở. Anh nghĩ thế nào?”

- Martha và Tino là ai thế? bố hỏi.”

Nhìn hình dáng cái miệng của cô ấy, nhìn cái cách mà đôi vai cô ấy rũ xuống, bàn tay cô ấy buông thõng, bố biết là mình sắp mất cô ấy. Rằng với việc đặt câu hỏi ngu xuẩn đó, bố đã đưa đầu mình lên thót. Cô ấy bỏ đi vào nhà tắm và trả lời “Những người tốt” trước khi đóng cửa lại. Và thay vì đi đến bên cô ấy, thay vì sụp xuống dưới chân cô ấy nói với cô ấy rằng, đồng ý, với mọi điều cô ấy muốn, bởi vì rằng đúng thế, bố ở trên đời này là để làm cho cô ấy hạnh phúc, thì bố lại ra ban công hút một điếu thuốc.

- Rồi sao nữa ạ?

- Rồi chẳng gì hết. Mùi vị thuốc chẳng ra gì. Hai người đi xuống ăn tối. Mathilde thật đẹp. Dường như đẹp hơn bao giờ hết. Vừa hoạt bát, vừa vui vẻ. Tất cả mọi người nhìn cô ấy. Phụ nữ thì ngoái đầu nhìn còn cánh đàn ông thì mỉm cười với bố. Cô ấy... nói thế nào với con nhỉ... cô ấy rạng ngời... Làn da, khuôn mặt, nụ cười, mái tóc, cử chỉ, mọi thứ trong cô ấy đều hấp thu ánh sáng và tỏa sáng lại một cách duyên dáng. Một sự hòa quyện của sức sống và sự dịu dàng không ngừng làm bố ngạc nhiên. “Em đẹp quá,” bố thú thực với cô ấy, cô ấy nhún vai, “Đấy là trong mắt anh thôi.” “Ừ, bố gật đầu, trong mắt anh...”

Và khi bây giờ bố nghĩ về cô ấy, sau tất cả những năm tháng này, đây

là hình ảnh đầu tiên đến trong đầu bố: cô ấy, cái cổ dài, đôi mắt sẫm màu và chiếc váy màu nâu xinh xắn đang nhún vai trong cái phòng ăn ở nước Áo đó.

Và lại, đó là cố tình, tất cả cái vẻ đẹp đó, tất cả sự duyên dáng đó. Cô ấy biết rất rõ mình đang làm gì tối hôm đó: cô ấy làm cho mình trở nên khó quên. Có thể là bố làm nhưng bố không tin vậy... Đó là tiếng hát của con thiên nga, lời từ biệt của cô ấy, chiếc khăn của cô ấy bên cửa sổ. Cô ấy tinh tế thế, cô ấy phải cảm nhận điều đó... Ngay cả làn da cô ấy cũng mềm mại hơn. Cô ấy liệu có ý thức được điều đó không nhỉ? Cô ấy hào phóng hay chỉ đơn thuần là tàn nhẫn? Cả hai, bố nghĩ... Cả hai.

Và đêm hôm đó, sau những cái vuốt ve và tiếng rên rỉ, cô ấy nói với bố:

“Em có thể hỏi anh một điều không?”

- Ừ.

- Anh sẽ trả lời em chứ?

- Ừ.”

Bố mở mắt ra.

“Anh không thấy là mình hợp nhau à?”

Thật đáng thất vọng, bố đang chờ đợi một câu hỏi... ờ... hóc búa hơn.

“Có chứ.

- Anh cũng thấy vậy à?

- Ừ.

- Em thì em thấy rằng chúng mình rất hợp nhau...

Em thích ở bên anh bởi vì em không bao giờ cảm thấy buồn chán.

Ngay cả khi mình không nói chuyện với nhau, ngay cả khi mình không động đến nhau, ngay cả khi mình không ở trong cùng một phòng, em cũng không

thấy buồn chán. Em chẳng bao giờ thấy buồn chán cả. Em tin rằng đó là bởi vì em có lòng tin ở anh, em tin tưởng vào những suy nghĩ của anh. Anh có thể hiểu được điều đó không? Mọi thứ em nhìn thấy và mọi thứ em không nhìn thấy ở anh, em đều yêu hết. Tuy vậy, em biết những khiếm khuyết của anh. Nhưng chính thế, em có cảm tưởng rằng những khiếm khuyết của anh rất hợp với những phẩm chất của em. Những thứ chúng ta sợ không giống nhau. Ngay cả những nét quý sù của chúng ta cũng hợp nhau! Anh, anh đáng giá hơn cái mà anh thể hiện và em, thì ngược lại. Em, em cần có ánh mắt của anh để có... chất hơn? Trong tiếng Pháp nói thế nào nhỉ? Khi người ta nói ai đó có nội tâm rất thú vị?

- Chiều sâu à?

- Đúng rồi! Em, em giống như một con diều, nếu không có ai nắm ống dây, vù, em bay ngay... Còn anh, thật buồn cười, em thường tự nhủ là anh đủ khỏe để giữ em lại và đủ thông minh để cho em bay đi...

- Tại sao em nói với anh về tất cả những điều này?

- Em muốn anh biết.

- Tại sao lại là bây giờ?

- Em không biết... Liệu có khó tin khi gặp ai đó và tự nhủ: với người này, mình thật thoải mái.

- Nhưng tại sao em lại nói với anh điều này bây giờ?

- Bởi vì đôi lúc em có cảm tưởng anh không nhận ra sự may mắn mà chúng ta đang có...

- Mathilde?

- Vâng.

- Em sẽ rời xa anh hả?

- Không.

- Em không hạnh phúc sao?

- Không nhiều lắm.”

Và cả hai im lặng.

Ngày hôm sau, bố và cô ấy đi lên núi và ngày hôm sau nữa, mỗi người lại đi một ngả.

Bát nước thuốc sắc của tôi nguội dần.

- Hết rồi hả?

- Gần hết ạ.

- Vài tuần sau đó, cô ấy đến Paris và đề nghị bố dành cho cô ấy một lúc. Bố vừa vui sướng vừa bối rối. Hai người đã đi bộ rất lâu mà chẳng nói chuyện bao nhiêu và rồi bố đưa cô ấy đi ăn ở vòng xoay đại lộ Champs-Elysées.

Khi bố mạnh dạn cầm tay cô ấy, cô ấy làm bố cứng họng:

”Pierre, em có thai.

- Với ai? Bố tái mặt đáp lại.”

Cô ấy đứng dậy vẻ mặt rạng rỡ.

“Chẳng với ai hết.”

Cô ấy mặc áo khoác và đẩy ghế. Một nụ cười tuyệt vời hiện lên trên khuôn mặt cô ấy.

”Em cảm ơn anh, anh đã phát ra những từ mà bấy lâu em chờ đợi. Vâng, em đã đi từng ấy quãng đường là để nghe anh nói với em hai từ đó. Kể cũng hơi mạo hiểm.”

Bố lúng túng, bố muốn đứng lên nhưng cái chân bàn nó... Cô ấy ra hiệu:

“Đừng nhúc nhích.”

Mắt cô ấy long lanh.

“ Em đã có cái em muốn. Em đã không thể chia tay với anh. Em không thể trải qua cả cuộc đời mình để đợi anh nhưng em... Không có gì. Em cần phải nghe thấy anh nói hai từ này. Em cần phải nhìn thấy nó, sự nhu nhược của anh. Em cần phải chạm được nó bằng ngón tay của mình, anh hiểu không? Không, đừng nhúc nhích... đừng nhúc nhích, em bảo anh đấy! Đừng nhúc nhích! Giờ thì em phải đi. Em quá mệt... Giá mà anh biết được em mệt mỗi đến mức nào, Pierre... Em... Em chịu hết nổi rồi...”

Bố đứng lên.

“Nói đi, anh sẽ để em ra đi chứ? Anh để em chứ hả? Anh cần phải để em đi bây giờ, anh cần phải để em... Cô ấy ghen ngào. Anh sẽ để em ra đi, đúng không?”

Bố gật đầu.

“Nhưng em biết là anh yêu em, em biết điều đó, phải không? cuối cùng bố cũng buông lời.”

Cô ấy dần xa và ngoảnh lại một lần trước khi bước qua cửa. Cô ấy đã nhìn thẳng vào bố và lắc đầu từ trái qua phải.

Bố chòng tời đứng lên giết một con bọ đậu trên chiếc đèn bàn.

Ông dốc nốt chỗ rượu còn lại trong chai vào cốc của mình.

- Giờ thì kết thúc rồi ạ?

- Ừ.

- Bố không kéo cô ấy lại à?

- Như trong phim ư?

- Vâng. Quay chậm hơn...

- Không. Bố đã đi ngủ.

- Đi ngủ á?

- Ừ.

- Nhưng ở đâu?

- Ở nhà, tất nhiên!

- Vì sao?

- Một sự yếu đuối quá độ, một sự chán nản tột cùng... Đã từ nhiều tháng rồi, bố bị ám ảnh bởi một cái cây chết. Vào bất kỳ thời gian nào của ngày cũng như đêm, bố đều mơ thấy mình đang leo lên một cái cây chết và bố để mình trượt vào trong cái thân rỗng của nó. Và cú rơi rất nhẹ, rất nhẹ... như thể bố bật lên trên cái tán của một chiếc ô vậy. Bố nảy lên, rồi rơi xuống sâu hơn, rồi lại nảy lên. Bố thường xuyên nghĩ về điều đó. Trong cuộc họp, ở bàn ăn, trong xe hơi, khi cô ngủ. Bố leo lên cái cây của mình và để cho mình sụt xuống.

- Suy sụp tinh thần ư?

- Đừng dùng từ to tát, xin con đấy, đừng dùng từ to tát... Con biết rõ ở trong gia đình nhà Dippel thì thế nào rồi, ông cười khẩy, con đã nói điều đó lúc nãy. Không tâm trạng, không lo lắng, không cáu giận. Không, bố không thể đương nhiên tự tặng cho mình cái sự thay đổi thất thường kiểu đó. Bố bị mắc bệnh viêm gan, cái lý do này thích hợp hơn. Ngày hôm sau, bố thức dậy, lòng trắng mắt chuyển thành màu vàng chanh, lợm giọng trước mọi thứ và nước tiểu thì đục màu và như vậy, một vố chơi khăm đã diễn ra. Căn bệnh viêm gan nặng với một người đàn ông thường xuyên đi xa, đó là một chuyện hiển nhiên.

Hôm đó, chính Christine đã thay quần áo cho bố.

Bố không cử động nổi nữa... Trong suốt một tháng, bố nằm lại trên giường, buồn nôn và kiệt sức. Khi bố khát nước, bố đợi ai đó tới và chìa cho bố một cốc nước và khi bố lạnh, bố không có đủ sức để kéo nổi cái chăn lên.

Bố không nói chuyện được nữa. Bố cấm mọi người mở cửa sổ. Bố trở thành một cụ già. Sự tử tế của Suzanne, sự bất lực của bố, những tiếng thì thào của con cái, tất cả đều làm bố mệt mỏi. Người ta không thể đóng cái cửa lại một lần luôn và để tôi lại một mình với nỗi bất hạnh của mình hay sao? Liệu Mathilde có đến không nếu... Liệu... Ồ... Bố quá ư là mệt. Và những kỷ niệm, những hồi tiếc và sự nhu nhược của bố lại quật ngã bố thêm. Mắt hé mở và miệng muốn nôn, bố nghĩ về cuộc sống thảm bại của mình. Hạnh phúc đã ở đó và bố đã để nó đi qua chỉ vì không muốn phức tạp hóa sự tồn tại của mình. Ấy vậy mà thực ra lại đơn giản biết bao. Chỉ cần chìa tay ra. Phần còn lại sẽ được thu xếp chu toàn bằng cách này hay cách khác. Mọi việc cuối cùng sẽ đầu vào đó khi người ta hạnh phúc, con không nghĩ thế sao?

- Con không biết.

- Đúng thế, bố biết vậy. Con có thể tin ở bố, Chloé. Bố không biết gì mấy nhưng điều này thì bố biết. Bố không sáng dạ hơn người khác đâu, chỉ là vì bố đã gấp đôi tuổi con. Gấp đôi tuổi con, con có để ý không? Cuộc sống, ngay cả khi con phủ nhận nó, ngay cả khi con sao nhãng nó, ngay cả khi con từ chối công nhận nó, vẫn mạnh hơn con. Mạnh hơn tất cả. Những người trở về từ trại tập trung và đã lại sinh con đẻ cái. Những người đàn ông và những người phụ nữ đã bị người ta tra tấn, đã chứng kiến cảnh người thân bị giết chết và nhà mình bị đốt cháy, đã lại bắt đầu chạy theo xe buýt, bình luận về thời tiết và gả chồng cho con gái họ. Thật khó tưởng tượng nhưng thực tế là như thế. Cuộc sống mạnh hơn tất cả. Hơn nữa, chúng ta là ai mà lại tự cho mình là quan trọng đến thế? Chúng ta phẫn khích, chúng ta to tiếng vậy thì sao chứ? Và tại sao? Và sau đó là gì?

Cái cô Sylvie đã trở thành cái gì khi Paul vì cô ấy mà chết ở phòng bên. Cô ấy trở nên như thế nào?

Lửa sắp tắt...

Ông đứng dậy bỏ thêm một thanh củi vào lò.

Còn tôi, tôi đang nghĩ, mình ở đâu trong đó?

Mình ở đâu chứ?

Ông quỳ gối trước lò sưởi.

- Con tin bố chứ, Chloé? Con tin bố khi bố nói với con rằng cuộc sống mạnh hơn con chứ?

- Chắc chắn rồi...

- Con tin tưởng ở bố không?

- Tùy theo ngày thôi ạ.

- Thế còn hôm nay?

- Có.

- Thế thì con nên đi ngủ bây giờ đi.

- Bố đã không lần nào gặp lại cô ấy nữa à? Bố chưa từng thử tìm hiểu tin tức của cô ấy sao? Bố chưa từng gọi điện lại cho cô ấy à?

Ông thở dài.

- Con không thấy chán chuyện đó à?

- Không.

- Tất nhiên, bố có gọi điện đến nhà chị gái của cô ấy, bố thậm chí đã đến đó nhưng chẳng có ích lợi gì. Chim đã bay đi... Để tìm lại được cô ấy, bố trước hết cần phải biết đi tìm ở bán cầu nào của trái đất... Hơn nữa, bố đã hứa sẽ để cô ấy yên. Dù sao, đó cũng là một phẩm chất mà người ta có thể công nhận ở bố. Bố là một người luôn chơi đẹp.

- Cái điều bố vừa nói thật hoàn toàn ngu ngốc. Vấn đề không phải là

chơi đẹp hay chơi xấu. Vui về thua cuộc hay không. Cái lập luận ấy hoàn toàn vớ vẩn, vớ vẩn và trẻ con. Đây đâu phải là một trò chơi... Có ạ? Đó là một trò chơi thật ạ?

Ông sung sướng.

- Rõ ràng, bố không cần phải lo lắng cho con, cô con gái lớn của bố. Con không tưởng tượng được bố quý mến con đến mức nào đâu. Con là tất cả những gì mà bố không có, con là người khổng lồ của bố và thiện chí của con sẽ cứu tất cả chúng ta...

- Bố say rồi hả, đúng không?

- Con muốn cười ư? Bố chưa từng bao giờ cảm thấy dễ chịu như bây giờ.

Ông nắm cái lạnh tê tê sương đọng dậy.

- Bây giờ chúng ta đi ngủ đi.

- Bố còn chưa nói hết...

- Con muốn nghe bố lái nhái nữa à?!

- Vâng.

- Vì sao?

- Vì con thích những câu chuyện đẹp.

- Con cho đó là một câu chuyện đẹp ư?

- Vâng.

- Bố cũng thế...

- Bố đã gặp lại cô ấy, đúng không? Ở cung Palais-Royal phải không?

- Sao con biết điều đó?

- Thì chính bố đã nói thế với con!

- Thật thế hả? Bố đã nói vậy sao?

Tôi gật đầu.

- Thế thì đây sẽ là đoạn cuối...

Hôm đó, bố mời khách hàng đến Grand Véfour. Chính Françoise đã lo mọi khâu tổ chức trước đó. Rượu thượng hạng, cung cách phục vụ trang trọng, những món ăn ngon. Bố đã chơi sang. Từ cái hồi mà bố phải dính đến việc đó... Một bữa ăn trưa vô vị. Bố luôn luôn ghét chuyện ấy. Ngồi hàng giờ đồng hồ ở bàn ăn để nói đùa với mấy gã mà bố hoàn toàn không quan tâm và nhồi nhét vào trong đầu mọi câu chuyện về công việc của họ... Hơn thế, bố lại bị xem là kẻ làm cả đám mất vui vì cái gan của mình. Trong một thời gian rất dài, bố không hề uống một giọt rượu và yêu cầu những người bồi bàn phải nói thật cụ thể những gì có trong mỗi món ăn. Tóm lại, con thấy bố phiền toái thế nào rồi đây... Ngoài ra, bố lại không thích lắm khi ngồi với cánh đàn ông. Họ làm bố phát ngán. Không thay đổi chút nào so với những năm còn ở nội trú. Những kẻ vênh vác vẫn thế và những kẻ thích gây sự chú ý cũng vậy...

Bố đang đứng trước cánh cửa một nhà hàng lớn, bụng hơi nặng, mệt mỏi búng một miếng xì gà trong khi mở cửa đến lúc mình cuối cùng có thể nói rộng thất lưng thì bố nhìn thấy cô ấy. Cô ấy bước nhanh, gần như chạy và kéo theo đằng sau một cậu bé đang bực tức. “Mathilde?” bố thì thầm. Bố thấy cô ấy mặt tái xanh lại. Bố thấy như đất dưới chân cô ấy đang sụt xuống. Cô ấy không bước chậm lại. “Mathilde!” bố nhắc lại to hơn, “Mathilde!”. Và bố bám theo như một thằng kẻ cắp. “Mathiiiiilde!” Bố gần như hét lên. Thằng nhỏ ngoái đầu lại.

Bố mời cô ấy uống cà phê dưới mái hiên vòm. Cô ấy không thể từ chối, cô ấy... Cô ấy còn quá đẹp. Bố gượng gạo. Bố hơi lóng ngóng, hơi ngớ ngẩn, hơi bông lơn. Thật khó khăn.

Bấy lâu nay cô ấy sống ở đâu? Vì sao cô ấy lại ở đây? Mong sao cô ấy kể cho mình về cô ấy. Nói cho anh biết em thế nào? Em sống ở đây ư? Em sống ở Paris sao? Cô ấy trả lời một cách miễn cưỡng. Cô ấy không thoải mái và thường cắn cắn đầu cái thìa nhỏ của mình. Dù sao thì bố cũng đâu có nghe cô ấy nói, bố không nghe tiếng cô ấy nữa. Bố ngắm nhìn cậu bé tóc vàng ấy, nó nhặt tất cả các miếng bánh mì còn lại trên những bàn bên cạnh và ném vụn bánh mì cho chim ăn. Nó chia làm hai đồng, một dành cho chim sẻ và một dành cho chim bồ câu và say sưa cai quản cái thế giới nhỏ đó. Các con chim bồ câu không được đến ăn vụn bánh mì của các con chim nhỏ hơn. “Go away you!”^[9] nó vừa kêu vừa giơ chân ra đá, “Go away you stupid bird!”^[10] Vào đúng lúc bố quay về phía mẹ nó định mở miệng thì cô ấy đã cắt lời:

“Đừng có nhọc sức làm gì, Pierre, đừng nhọc sức. Nó chưa tới năm tuổi đâu... Nó chưa đến năm tuổi, anh hiểu chứ?”

Bố ngậm miệng lại.

“Nó tên là gì?”

- Tom.

- Nó nói tiếng Anh à?

- Tiếng Anh và tiếng Pháp.

- Em còn có đứa con nào nữa không?

- Không.

- Em... Em... Anh muốn nói... em đang sống cùng ai không?”

Cô ấy cạo đường ở đáy cốc và mỉm cười với bố.

“Bây giờ em phải đi đây. Người ta đang đợi.

- Đã đi ngay sao?”

Cô ấy đứng lên.

“Anh có thể chở hai mẹ con đến chỗ nào đó, anh...”

Cô ấy cầm lấy túi xách.

“Thôi Pierre, xin anh...”

Và thế là, bố hết chịu nổi. Bố không hề ngờ chuyện đó lại xảy ra. Bố bắt đầu khóc sụt sùi. Thằng nhỏ đó là dành cho mình. Chính mình là người chỉ cho nó cách đuổi chim bồ câu, chính mình là người phải nhặt áo cho nó và đội mũ cho nó. Chính mình phải làm điều ấy. Hơn nữa, bố biết là cô ấy nói dối. Thằng bé đó hơn bốn tuổi rồi. Dù gì thì bố cũng đâu phải người mù. Bố biết rõ là cô ấy nói dối. Vì sao cô ấy lại nói dối mình như vậy chứ?! Vì sao cô ấy lại nói dối mình? Người ta không có quyền nói dối như thế! Người ta... Bố thôn thức. Bố muốn nói với cô ấy rằng...

Cô ấy đẩy ghế.

“Em để anh ở lại đây. Em thì em đã khóc hết nước mắt rồi.”

- Và sau đó?

- Sau đó, bố đi về...

- Không, con muốn nói, chuyện với Mathilde, sau đó thế nào?

- Sau đó là hết.

- Hết, hết thật ư?

- Hết.

Hồi lâu im lặng.

- Cô ấy nói dối à?

- Không. Từ đó bố đã để ý. Bố đã so sánh với những đứa trẻ khác, với các con gái của con... không, bố tin là cô ấy không nói dối. Bon trẻ con bây giờ lớn lắm... Với tất cả những vitamin trong bình sữa của chúng... Đôi khi bố nghĩ đến nó. Nó bây giờ chắc phải mười lăm tuổi rồi... Chắc thằng bé đó nó phải cao lớn lắm.

- Bố không hề thử gặp lại cô ấy à?

- Không.

- Thế bây giờ? Có thể cô ấy...

- Bây giờ chấm hết rồi. Bây giờ bố... Bố thậm chí không biết liệu mình còn có khả năng...

Ông mở thiết bị phòng cháy trước cửa lò sưởi.

- Bố không muốn nói về chuyện này nữa.

Ông đi khóa cửa ra vào và tắt hết đèn.

Tôi nằm yên trên tràng kỷ.

- Nào, Chloé... Con biết mấy giờ rồi không? Bây giờ đi ngủ đi.

Tôi không đáp lại.

- Con nghe thấy bố nói không?

- Vậy thì chuyện tình yêu có thực chẳng qua chỉ là một điều ngu ngốc phải không? Đúng thế không ạ? Chẳng bao giờ tốt đẹp cả đúng không?

- Có chứ, nhưng phải đấu tranh...

- Đấu tranh như thế nào?

- Đấu tranh từng chút một. Mỗi ngày một chút, đủ dũng cảm để là chính mình, quyết định được hạnh...

- Ô! Điều bố mới nói đẹp làm sao! Người ta sẽ nghĩ là của nhà văn người Brasil Paulo Coelho..

- Cứ chế giễu đi, cứ chế giễu đi...

- Là chính mình, có nghĩa là bỏ rơi vợ và các con sao?

- Ai nói là bỏ các con?

- Ô! Thôi đi bố. Bố hiểu quá rõ con muốn nói gì rồi mà...

- Không.

Tôi lại bật khóc.

- Thôi! Giờ bố đi đi! Để con yên. Con hết chịu nổi những tình cảm tốt đẹp của bố rồi. Hết chịu nổi rồi. Bố làm con chán ngấy đến tận cổ rồi, con ngán đến tận cổ rồi...

- Bố đi đây, bố đi đây. Được yêu cầu một cách tử tế thế cơ mà...

Đúng lúc bước ra khỏi căn phòng, ông nói:

- Câu chuyện cuối cùng nhé, được không?

Tôi không muốn.

- Một ngày, cách đây lâu lắm rồi, bố đi đến tiệm bánh mì với cô con gái bé bỏng của mình. Thật hiếm khi bố đi đến đó với con gái. Hiếm khi bố chìa tay cho nó và càng hiếm khi bố một mình với nó. Lúc đó chắc hẳn là sáng Chủ nhật, có rất đông người trong tiệm bánh mì, mọi người mua bánh dâu tây hoặc bánh kem. Khi bước ra, con gái của bố hỏi xin bố mẫu đầu bánh mì. Bố đã từ chối. Không, bố trả lời nó, không. Khi nào chúng ta ngồi vào bàn ăn cơ. Hai bố con về nhà và cùng ngồi ăn trưa với mọi người. Một gia đình nhỏ tử tế. Chính bố đã cắt bánh mì. Bố muốn như vậy. Bố muốn giữ lời hứa của mình. Nhưng khi bố chìa mẫu đầu bánh mì cho con gái, nó đã đưa cho em trai mình.

- Nhưng sao con nói với bố lúc này là con muốn...

- Lúc này mới là lúc con muốn, nó đã trả lời trong khi mở khăn ăn ra.

- Nhưng, nó vẫn có mùi vị thế thôi, bố nài nỉ, cùng là một...

Nó đã lắc đầu.

- Không, cảm ơn bố ạ.

Bố sẽ đi ngủ, bố sẽ để con lại trong bóng tối nếu con muốn như vậy, nhưng trước khi tắt đèn, bố muốn hỏi một câu. Bố không hỏi con, không hỏi bản thân mình, bố hỏi những miếng gỗ lát tường:

- Liệu con bé con cứng cổ này có thấy thích hơn khi được sống với một người cha hạnh phúc hơn hay không?

Chú thích:

[1] Hình ảnh biểu tượng của hãng lốp xe hơi Michael (Pháp). Trong ngôn ngữ đời thường, *Bibendum* là từ để giễu nhẽ những người đẩy dĩa.

[2] Tiếng Anh trong nguyên bản: “Không bao giờ giải thích, không bao giờ phàn nàn.”

[3] Tiếng Anh trong nguyên bản, tam dịch: “Theo chỉ định của Nữ hoàng.”

[4] Bộ đôi áo gồm áo dây và áo khoác nhẹ.

[5] Tiếng Anh trong nguyên bản: “Thời trang cổ điển.”

[6] Người dẫn chương trình nổi tiếng của Pháp trong game show “Questions pour un champion”. Trong mỗi chương trình, có bốn người tham gia trả lời câu hỏi về văn hóa, sau mỗi vòng thi, thí sinh thi được ít điểm nhất sẽ bị loại. Người ở lại sau cùng là nhà vô địch.

[7] Tiếng Anh trong nguyên bản: "Quý bà duyên dáng."

[8] Tiếng Anh trong nguyên bản: "Như thế tiện hơn."

[9] Tiếng Anh trong nguyên bản: "Cút đi."

[10] Tiếng Anh trong nguyên bản: "Cút đi, con chim ngu ngốc kia!."